உ

பரமபதி துணை.

பதினெண் சித்தர்களில் ஒருவராகிய

கொங்கணர் அருளிச்செய்த

நடுக்காண்டம் 500.

ஜி. இராமசாமிக் கோன்

...சாமிக்கோனார் ஸன்

...மண்டபம் மதுரை.

...957 விலை ரூ 2—0—0

உ

பரமபதிதுணை.

பதினெண் சித்தர்களில் ஒருவராகிய

கொங்கணர் அருளிச்செய்த

நடுக்காண்டம் 500.

இஃது

மதுரை, வித்வான்

த. குப்புசாமி நாயுடு அவர்களால்

பார்வையிட்டபடி

மதுரை புதுமண்டபம் புஸ்தகசாலை,

ஜி. இராமசாமிக்கோன்

இ. ராம. குருசாமிக்கோனார் ஸன்

அவர்களாற்றமது

மதுரை வடக்குமாசி வீதி, குருசாமிக்கோனார் தெரு

ஸ்ரீராமச்சந்திர விலாசம் பிரஸில்

பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

காப்பிரைட்) 1951.

இரண்டாம் பதிப்பு

காப்பி 500.

உ

பரமபதி துணை.

பதினெண் சித்தர்களில் ஒருவராகிய

கொங்கணர்

நடுக்காண்டம் 500.

காப்பு.

ஆதியந்தமில்லாத வெளியுந்தாண்டி
அகன்றுநின்ற மூலகுரு பாதம்போற்றி
சோதியந்தத் துள்ளிருக்கும் பெரியோர்பர்தர்
துரியவெளிக் குட்புகுந்த ரிஷிகள்பாதம்
நீதியென்று யெனையாண்ட போகர்பாதம்
நித்தநித்த மிறைஞ்சிநின்று நினைவாய்ப்பாரு
வாதியென்று பேரெடுத்தஞ் நூறுஞ்சென்னேன்
மனோன்மணித்தாய் பதங்காப்பு மகிழ்ந்துபாரே. (1)

பாரப்பா வாதியென்றால் பூசைவேணும்
பரிவாகச் சிவன்வேணும் தியானம்வேணும்
நேரப்பா வாசியுட யோகம்வேணும்
நோக லட்சயத்தை நிறுத்தவேணுஞ்
சேரப்பா மதியமிர்த முண்ணவேணுஞ்
செகமெல்லாம் வித்தையென்ற ஞானம்வேணும்
காரப்பா குருவினுட பதத்தைநித்தங்
காத்தவர்க்குக் குறைவில்லை கர்மம்போமே. (2)

கர்மமென்றுந் தர்மமென்று மிரண்டுசொல்வார்
கரையில்லாப் பிறப்பிறப்பு முண்டென்பார்கள்
மர்மமென்ற கருச்சொல்வேன் நன்றாய்க்கேளும்
மகத்தான பெரியோர்கள் சொல்லார்சொல்லார்
சென்மமென்ற செந்துக்க ளெங்கேயாச்சு
செந்துடனே திரும்பியது மெங்கேபோச்சு
தன்மமென்று சொல்லுதற்கு யுலகம்பேயாஞ்
சாற்றினேன் தெளிவாகச் சாற்றினேனே. (3)

சாற்றுகிறேன் சராசரங்கள் சிவராசி
சகலபதம் புவனமொடு அண்டமெல்லாம்
ஏற்றுகிறேன் பூரணத்தி லுதித்ததப்பா
யெவ்வாறு வுதித்ததென்றால் சொல்லக்கேளு
தோற்றுறதோ யேழுவகை யோனிராலுஞ்
சொற்பெரிய வித்துவதாய்த் துலங்கும்போது
மூத்திறத்தோர் மேகசலங் கடல்நீர்போலே
ஓகோகோ செகமெல்லாம் போதமாச்சே. (4)

போதமெங்கும் நிறைந்துநின்ற குருவேஅய்யா
பூரணமே சொன்னவகைப் போக்கக்கேது
நாதமங்கே யோங்கிநிற்கப் பூரணத்தைச்சேர்ந்தால்
நல்வினையுந் தீவினையும் பிறப்பாம்போச்சு
ஜீதமங்கே கேட்டிருந்து பெண்ணைக்கட்டி
கெடுகிறதோர்மாண்பருக்குப் பிறப்பாமைந்தா
நீதமங்கே வாருதியிற் சலத்தைமேகம்
நோாக இறைத்ததுபோல் பிறப்புண்டாமே. (5)

உண்டான பிறப்பதுவு மிரண்டதானால்
ஓகோகோ பூரணத்தைத் தொட்டுமீளுந்
தண்டான பூரணத்தை நோக்கநோக்க
தனிற்பிறக்க வொட்டாது தன்னிற்சேர்க்கும்
வண்டான ததுகோடி மதுவையுண்டு
மருவியது பற்றாற்போற் சொன்னமார்க்கம்
பண்டான மதுவையுண்டு கமலத்துள்ளே
பற்றிநின் றுறைத்தாப்போல் செனனம்போச்சே. (6)

போச்சென்று வொளிவென்றால் பூரணத்தைச்சேரு
புகழாக யிறக்கவென்று லுலகத்திற்சேரு
வாச்சென்று ரெண்டையுந்தான் காணவென்றால்
மக்களே காயசித்தி மகிழ்ந்துபண்ணு
நீச்சென்ற பூரணத்தைக் குளிகையிட்டுப்பாரு
நோாகச் செகமெல்லாம் நிலைத்துப்பாரு
பூச்சென்ற பூச்செல்லாம் வெழியாய்ப்போகும்
புகழாகப் பூரணத்தில் வாழ்வார்காணே. (7)

வழலைச் சுண்ணம்.

காணப்பா முந்திமுந்தி வழலைச்சுண்ணம்
கைமுறையாய்ப் பண்ணறிந்தா லுப்புக்கட்டும்
வீணப்பா வில்லாட்டா லுப்பில்வேதை
வெறும்பாட்டோ வெண்ணாதே விரைந்துகேளு
பூணப்பா பொருளுக்கு உப்பேயென்று
புகழாகக் கைகொடுத்தார் போகநாதர்
பூணப்பா பூணியதை உப்பைப்பார்த்தே
னோகோகோ யுலைத்தமுறை யுரைசெய்வேனே. (8)

உப்புக் கட்டு.

உலைத்ததப்பா வலியுப்புக் கட்டக்கட்ட
ஓகோகோ கரிக்குடிக்கித் தெரிந்துபோகும்
மலைத்ததப்பா மனமென்றும் பின்னும்பார்க்க
மக்களே யென்னசொல்வேன் மங்கமாச்சு
நிலைத்ததப்பா யென்றிருந்தேன் சாக்குண்ணுது
நோக்குறை யேதென்றே யெண்ணியெண்ணி
அலைத்ததப்பா வுப்பென்றுங் குருவைத்தேட
அரகரா அம்பலத்தி லறைந்திட்டாரே (9)

அறைந்திட்டார் குருவென்று ஆட்டியைத்தானோக்கி
ஆறுதிங்கள் அர்ச்சித்து மாயிசொல்லாள்
இறந்திட்டுப் போவாயோ வென்றுயுன்னி
யிருந்துறைத்தேன் சமாதியிலே திங்களொன்று
உறந்திட்ட மனங்கண்டு ஆட்டிவந்து
உத்தமனே சிவன்சொல்வார் கேளுமென்றாள்
முறைந்திட்டு அண்டரண்டப் பதங்களெல்லாம்
மூவருக்கு மேலான முடிவுசொல்லே. (10)

சொல்லென்று யான்கேட்க யானறியேனென்று
துணையான பதமது விடுக்கேனையா
மையென்று யிடித்தென்னை மைந்தாமைந்தா
மயங்காதே யாதியுப்பை வளமாய்ப்பண்ணு
சொல்லென்று யுப்பேது யென்றுகேட்கச்
செப்பரிது செப்பரிது ஆயினுதம்
வல்லென்று பெரியோர்க்கு யீசன்சொன்னார்
வார்த்தையன்று கேட்டிருப்பேன் மறந்திட்டேனே (11)

மறைத்திட்டாய் மறைத்திட்டாய் பாதகர்க்கு
மெய்யான மைந்தனுக்கு மகிழ்ந்து சொன்னீர்
கறைத்திட்ட கண்டரன்று சொல்லக்கேட்டுக்
கைமுறையாய் யேழுலட்சங் காப்புச்செய்தாய்
குறைத்திட்டுப் போகாது பார்த்தேசொல்லு
குறையாமோ பின்ளைகட்குச் சொன்னாலம்மா
நிறைந்திட்ட உப்பதுவும் வழலைமைந்தா
ரோகயெண்ணெய்யைத்தா னீக்கிப்போடே. (12)

நீக்குவது யெவ்வாறு அம்மாசொல்லு
நிலையான கல்லுப்பைச் சுண்ணம்பண்ணி
வாக்குவது பழச்சாற்று லறைத்துக்கொண்டு
மைந்தனே வழலையின்மே லப்பிப்போடு
தாக்குவது ரவியினி லெண்ணைகக்குந்
தனைப்பிறகு கவசத்தைத் தள்ளிப்போட்டு
ஆக்குவது கற்சுண்ணம் சினச்சுண்ணம்
அப்பனே பழச்சாற்று லப்பிப்போடே. (13)

போடப்பா வுலர்ந்தபின்பு சுண்ணத்துள்ளே
பொதிந்து வைத்துநீட்டு போகுமெண்ணெய்
நீடப்பா விதைவாங்கிக் காரமேற்ற
நிலையில்லை கரையில்லை யிந்தப்போக்கு
ஆடப்பா விதைத்தொட்டு உப்பைக்கட்டு
ஆடுமிது யண்டரண்டம் பத்துமட்டும்
மூடப்பா பாழுழும் மனையுந்தாண்டி
ஓகோகோ நிற்குணத்தி லொட்டிப்பாரே. (14)

ஓடுமிந்த வழலையுட வுப்பில்வேதை
உத்தமனே வழலைவிட்டா லொன்றுமில்லை
ஆடுமிந்த வழலைபட்டால் சுண்ணமெல்லாம்
ஆகாகா குளிகையுமாங் கெவுனமாகுஞ்
சாடுமிந்த வழலையதால் சாக்குச்சாகும்
சார்வறிந்தால் சங்கமுதல் பத்துமேறு
ஓடுமிந்த வழலைதொட்டு ஓடஓட
ஓகோகோ கரையில்லா ஒட்டுந்தானே. (15)

ஓட்டமென்றால் சித்தோட்டம் நெட்டோட்டமல்ல
உத்தமனே யுகாந்தவெளி கடந்தேயோட்டம்
மாட்டமென்று லறிந்தமட்டு மாட்டோவல்ல
வகன்றவெளி பூரணத்தை யானந்தாயாட்டு
காட்டமென்று லொன்றிரண்டு கட்டமல்ல
கோடான கோடியினங் கட்டியாடும்
நீட்டமென்றால் கண்மட்டும் நீட்டமல்ல
நிலையில்லை வழலையிட்டு நேர்மைதானே. (16)

தானென்ற வழலைபட்டால் சுண்ணமெல்லாஞ்
சதகோடி நவகோடி சங்கவேதை
வானென்ற வலுக்கடங்குங் குளிகைவேகம்
மக்களே பரிசமுதல் தூமமாகு
மூனென்ற வலுவுக்கு மிதுதான்வேணும்
வோகோகோ வழலைபடா உயர்ந்தவேதை
கோனென்ற போகர்சொல்ல யானுங்கண்டேன்
குறிப்பாகத் தேவிசொல்லக் கூடினேனே. (17)

கூடினதோர் வழலைவிட்ட கட்டுமூன்று
குறிப்பாகச் சொல்லுகிறேன் விந்துகேளு
ஓடிமன மலையாதே உகந்துனக்கு
உண்மையா புரைக்கிறேன் வழலைமார்க்கம்
நாடியதோர் சாரத்தா லுப்புக்கட்டும்
நலம்பெரிய சினத்தி லுப்புக்கட்டும்
மாடினதோர் சூட்னுக்கு முப்புச்சாகு
மாதியென்ற கண்டருக்கு முப்புசாமோ. (18)

சாகுமிந்தக் கருவாறில் சரக்குக்கெல்லாஞ்
சாதகமாய்ச் சரக்குகளைச் சத்தேகொல்லு
மாகுமிந்தச் சரக்குவிடக் கொஞ்சம்வேதை
அப்பனே குளிகைக்கு யாகாயாகா
வாகுமிந்த மலராது பூத்தசுண்ண
மல்லிகைபூப் போலாகத் தண்ணியுண்ணு
போகுமிந்தப் பரியாசங் கொஞ்சம்வேதை
புகழாகச் சையதியான் பூட்டுவாரே. (19)

வாரான புடத்துக்கும் வழலைவேணும்
வரிசையுற்ற லவணத்தில் வழலைவேணும்
தாரான மெழுகுக்கும் வழலைவேணும்
சார்வான செயநீர்க்கும் வழலைவேணும்
கூரான குருவுக்கும் வழலைவேணும்
கொடியதொரு திராவகத்தில் வழலைவேணும்
நீரான நீருக்கும் வழலைவேணும்
நிலைத்துநிற்கும் புடத்துக்கும் வழலைதானே. (20)

தானென்ற வழலையுட மகிமைசொல்ல
சதாசிவனு முன்பின்னாய்த் தயங்கிப்போனார்
கோனென்ற வருட்டியனும் குறிப்புக்காணார்
கொக்கிறகு சூடிநின்றோன் கூறுங்காணார்
சேமனென்ற மனோன்மணியா ளின்றநாதஞ்
செயலறியார் நாதாக்கள் யானுங்காணேன்
பானமன்று பூண்டிருந்த மவுனத்தாய்சொல்லப்
பலபலவாத் துறையாடிப் பரிந்திட்டேனே. (21)

பரிந்திட்டுப் பரிந்திட்டு விரித்துப்பாடி
பார்த்தவரை விரைத்தேயா ளின்னங்காணேன்
சொரிந்திட்ட மேகத்தின் திவலைபோலத்
துறைகோடி கலாகோடி காமங்கோடி
புரிந்திட்ட புரியஷ்ட குருப்போலாக
போகத்தில் வரவதிலே புகழோகோடி
சரிந்திட்ட பூரணத்தின் விசாலம்போல
தடையதுவே நின்றாடு வழலைகாணே. (22)

காணப்பா முன்சொன்ன தொத்ததொக்கு
கதிர்கோடி யாதியென்ற வழலையாட்டு
ஊணப்பா ஊணப்பா மூலத்துள்ளே
உத்தமனே சந்திவந்து வுபதேசிப்பார்
பூணப்பா பூணப்பா! வாசியூதி
புருவமய்யத் தேநின்று புகழ்ந்துகொண்டு
யாணப்பா யாணப்பா வருட்டியனைத் தாண்டி
யதுக்கடுக்கச் சென்றேறி மனோன்மணியைக்காணே. (23)

மணியான மனோன்மணியைப் பணிந்துபோற்றி
　　மாதாவென் வரையிலிரு வினையைகாட்டு
அணியாகப் பிறப்பிறப்பு ரெண்டினாலே
　　ஆசையென்ற வலைவிசிறிப் பெண்பொன்காட்டி
பிணியோடு வறுமைரெண்டாய் பெண்ணுண்ரெண்டாய்
　　பேரின்பம் சிற்றின்பம் பிறவிரெண்டாய்
கனியான சிவசெந்து மிவையொவ்வாகி
　　கரையற்ற யேழுவகைத் தோற்றம்நீயே. (24)

நீயென்று தானுணர்ந்தால் பிறவிபோச்சு
　　நிலையாத சிற்றின்பம் நிலைத்துப்போச்சு
தாயென்று யறியப்பூ ரணப்பாலூட்டி
　　சதானந்த வெள்ளமதிற் றனிலேதோய்ந்து
ஓயென்று நின்றலைந்த பிறவிமாற்றி
　　ஒப்பில்லாப் பூரணத்தி லுயரயேற்றி
பாயென்று தடங்காட்டித் தமரினுள்ளே
　　பாச்சிவிக்கு மனோன்மணியைப் பரிந்துபோற்றே. (25)

போற்றுவது தெட்சணத்தால் போற்றவேண்டாம்
　　புகழான வாமற்றுற் போற்றிப்பூசி
ஆற்றுவது விளைப்பாற்று மெங்கேயென்றால்
　　அப்பனே பூரணத்தி லிருந்துபார்த்து
மாற்றுவது ஒன்றுமில்லை யெல்லாம்போச்சு
　　மனம்போச்சு சினம்போச்சு மயக்கம்போச்சு
கூற்றுவது மூலமுத லாறும்போச்சு
　　குவிந்துநின்று ஒன்றுக்கு ளொன்றுமாச்சே. (26)

ஒன்றாச்சு இரண்டாச்சு அஞ்சுமாச்சு
　　ஓகோகோ வெட்டாச்சு பனிரெண்டாச்சு
பண்டாச்சு பழங்கதைபோல் கோடாகோடி
　　பலநினைவாய் பலகலையாய்ப் பரப்புமாகி
குன்றாகி மலையாகி மேருவாகி
　　கொடுமுடியாய் சிறுகல்லாய்ப் பாறையாகி
தண்டாச்சு யரமாச்சு சராசரங்களாச்சு
　　சதாகோடி சிவசெந்து செனித்தவாறே. (27)

வாறான யிக்கூத்துக் கொக்குமொக்கும்
மைந்தனே வழலையுட மார்க்கத்தாட்டு
கூறான தென்சொல்வேன் தொகையோகோடி
குவிந்தயிடங் கண்டேனு னென்பாரில்லை
தாறான வழலையுட கருவைக்கண்டால்
சாதகமாய் ஞானத்தின் கருவுங்காண்பான்
வீறான வார்த்தையென்ன வேடமென்ன
விரித்தபுலித் தோலென்ன வெறுமையோர்க்கே. (28)

வெறுமைவந்து மீண்டுதென்றால் ஞானம்போச்சு
வேதாந்த சித்தாந்த மிரண்டும்போச்சு
வெறுமைவந்து மீண்டுதென்றால் மனம்பேயாச்சு
மேகம்போல் கருவிவந்து விரவிப்போச்சு
வெறுமைவந்து மீண்டுதென்றால் அறிவும்போச்சு
மேன்மேலு மாசைவந்து மேலேயாச்சு
வெறுமைவந்தா லென்னநிஷ்டை யென்னஞானம்
வேரற்ற மரம்போல்தான் விழ்வார்தானே. (29)

தாளகச்சுண்ணத்தால் வங்கச்சுண்ணம்.

தானென்ற வழலையிலே வீரங்கூட்டிச்
சமரசமாய் மத்தித்துத் தாளகத்தில்பூசி
தானென்ற சுண்ணத்தில் வைத்தேயாட்டு
தனிற்றமஞ்ச ளற்றதுவுஞ் சலவையாகுந்
தானென்ற தாளகத்தை வங்கத்தப்பிச்
சமரசமாய்ப் புடம்போடச் சுண்ணமாகுந்
தானென்ற வங்கத்தை நிமிளைக்கப்பித்
தாக்கியொரு புடம்போடச் சுண்ணமாமே. (32)

ஆமப்பா நிமிளையைத்தான் சாரத்தப்பி
ஆகாகா நீர்பமித்துச் சுண்ணமாகும்
வேமப்பா புடம்போட்டு ஊதிப்போடு
வெளியிலே பார்க்கத்தா ளகக்கொம்பாகும்
ஓமப்பா யிச்சாரங் கல்லுப்புக்கட்டும்
உத்தமனே கடுஞ்சுண்ணம் பூப்போலாகும்
சாமப்பா பூரத்தில் சாத்தியூதித்
தனிப்பூரங் கண்டருக்குத் தாக்கியூதே. (31)

ஊதியதோர் கண்டர்சுன்னஞ் சிங்கிக்காகும்
உத்தமனே பொன்னீறுங் குளிகைக்காகும்
ஊதியதோர் குளிகையைச்சா ரணையைத்தீர்க்க
ஓகோகோ பூரணத்தைத் தொட்டுக்காட்டும்
ஊதியதோர் வாசிகொழு மூலமூது
உயரநின்ற பூரணத்தை யுற்றுப்பாரு
ஊதியதோ ரிவையறிந்தால் அவனேயோகி
உற்றுணர்ந்து பார்த்தாக்கால் வாதமாமே. (32)

வாதமென்ற தொழிலுக்குச் சூதமூலம்
வகைவகையாங் குருவுக்கு முப்பேமூலம்
நீதமென்ற பொருளதுகா ணிதுதான்மூலம்
நிகழ்கோண நடுமூலங் கண்டமாகும்
வேதமென்ற புருவமய்யம் மேலாமூலம்
வேரொன்று மரமொன்று துளிர்தானென்று
போதமென்ற பொருள்காணு மூன்றினாலே
புகழான அடிமூலம் போக்குநன்றே. (33)

நன்றான போகத்தில் மனந்தான்சேரும்
நலங்கியமா யத்தில்வா தனைவந்தோர்க்கு
கன்றான வாருதிக்குள் ரெண்டுகேளுங்
கலந்துநின்ற ரவியொன்று மதிதானென்று
விண்டான ரெண்டுவினி லுப்புவுப்பு
வேரொன்று மரமொன்று விளங்கப்பாரு
பண்டாக யதையடக்கி யிதைத்தான்கட்டும்
பரிவாக மனமடங்கப் போதமாமே. (34)

போதமுற்று நின்றவனே ஞானியோகி
புகழ்பெரிய உப்பறிந்தோன் வாதயோகி
நீதமுற்ற உப்புக்குக் கருத்தானென்று
நேராக நின்றதெனில் வழலைச்சுண்ணம்
காதமுற்றுத் தூரமல்ல ஞானக்கூறு
கண்ணுக்கு ளடுக்குவது கருதிப்பாரு
வாதமுற்று நின்றதெல்லா முப்புக்குள்ளே
வாய்திறந்து பேசாதே மவுனமாமே. (35)

மவுனமுற்று முனிவரன்று வாருதியையுண்டு
மகத்தான குண்டலியாற் கிமேவிட்டார்
மவுனமுற்று வாருதியு முப்பேயாச்சு
வாகான சத்தியுட னாறுமுப்பு
மவுனமுற்று யிதையிடவே யெல்லாஞ்சாகும்
மறுத்தொன்று சொல்லுதற்கு வழக்கங்காணேன்
மவுனமுற்று மனமொடுங்கிப் போதமாடு
மாயமெல்லாம் நீங்கியந்த வரையிலேறே. (36)

ஏறுதற்கு வகைசொல்வேன் நன்றாய்க்கேளு
எளிதாக மூலத்தே யிருத்தியூது
கூறுதற்கு நெடுமூலங் கண்டத்தூது
குறையாமல் நாலுமந்த யெட்டிற்சேருந்
தேறுதற்கு மேல்மூலம் புருவமையத்தூது
செகசால மல்லவிது கண்டபேர்க்கு
மாறுதற்கு யிதைவிட்டால் ஞானமில்லை
வாதத்தி லுருபைவிட்டால் மருட்டிப்போச்சே. (37)

போச்சப்பா ஞானமெல்லாம் மாய்கையாலே
புகழுஞ்சிற் றின்பம்பே ரின்பமாச்சு
ஆச்சப்பா உலகத்தி லென்றஞானம்
அறிந்துணர வேணுமென்றால் வாசியேறு
நீச்சப்பா பொறியாசை நிலையாமற்கொல்லும்
நேரான பதியைவிட்டுப் பாசமூடும்
கூச்சப்பா லவணமென்றால் சுன்னத்துக்கு
குறையாது சரக்கெல்லாங் குத்திக்கொல்லே. (38)

இந்தோன்று—ரவியோன்று.

கொல்லுகிற உப்பெங்கே யிருக்குதென்றால்
குலாவிநின்ற வாருதியி லண்டஞ்சூழ்ந்து
வெல்லுகிற யிந்தொன்று ரவிதானென்று
வெவ்வேறாய் மேகத்தி னாலாச்சு
சொல்லுகிறே னிந்தாலே ரவிதான்கட்டுஞ்
சூட்சமதை யறிந்தவனே வாதயோகி
மல்லுகிற மனத்தைமெள்ள பூரணத்திற்சேர்க்க
வாக்கடங்காப் பூரணத்தில் வாழுவாரே. (39)

பூரணத்தில் வாழுகிறே மென்றுநாடி
புகழாகச் சடம்விட்டு வேருய்நின்று
காரணத்தே நாமிருந்தோம் நாமேயென்று
கலந்துநின்ற பிரபஞ்ச மெல்லாம்நாடி
கூரணத்தே நின்றுபொருள் விரிந்தாப்போலே
கோடான கோடிதொழி லுப்பிலாச்சு
வாரணத்தே நின்றிலங்கு மாயிவந்து
வாசலிலே கார்த்திருப்பா லுப்பைக்கட்டே. (40)

கட்டென்று சொல்லுவது வெளிதோமைந்தா
கைகலந்து கட்டுவது கட்டின்மெத்த
மட்டென்ற கட்டுக்கு விபரங்கேளு
மணிபோலே நின்றுடுங் கயிரினுள்ளே
தெட்டென்ற கட்டானல் கரிக்குடித்துப்போகும்
திறமான தொழில்களெல்லாஞ் சிதறிப்போகும்
ஒட்டென்று மனங்கட்டில் பூரணத்தையொட்டு
ஓகோகோ கட்டாட்டா லுலைக்கும்பாரே. (41)

பாரப்பா தெருத்தெருலே கூறுமுப்புப்
பரிவாகக் கட்டறியாப் பசாசுவாதி
ஆரப்பா வெனக்கிடு சூதங்கட்ட
அறிவேனு னென்றுசொன்ன வாரதொக்கும்
நேரப்பா யெதினுலே வாதமாச்சு
நிலையாகப் புடமதிலே நின்றுபோச்சு
வேரப்பா வாதத்துக் குப்பேசொன்னேன்
வெளியோடே மனங்கலக்க வெளியுமாச்சே. (42)

வெளியான பூரணத்தி லுப்பைக்கட்டி
வேதித்துப் புடம்போடச் சுண்ணமாகுங்
களியான சுண்ணத்திற் சூதங்தொட்டு
கைமுறையாய்ச் சரக்கெல்லாஞ் சாகுஞ்சாகும்
அளியான சரக்கினுட வரிசைகண்டு
ஆடலாஞ் செகசால மற்றதெல்லாஞ்
தெளிவான யிந்திரிய மஞ்சுந்தள்ளி
சேர்மனத்தைப் பூரணத்திற் சித்தியாமே. (43)

சித்தியுள்ள பெரியோர்க்கு வாதஞ்சொன்னேன்
செகத்திலுள்ள காமுகற்குத் தொழிலைச்சொன்னேன்
நித்தியமாம் யோகியற்கு யோகஞ்சொன்னேன்
நிலையான ஞானிகட்கு ஞானஞ்சொன்னேன்
பத்தியுள்ளசிஷனுக்குப் பலிக்கச்சொன்னேன்
பாமறியா மூடருக்குப் பாமுஞ்சொன்னேன்
முத்தியுள்ளோ ரலையாமல் சிவத்தைப்பண்ண
மோட்சத்தை யேறுதற்கு யேணியாமே. (44)

ஏணியிட்டு ஞானத்தி லேறவென்றால்
யென்செய்வே னெறித்தேறும் பசித்தேளாளே
கோணிவிட்டு மனம்நோகும் பசியில்கூடி
கூப்பிட்டால் வாராது ஞானக்கூறில்
தோணிவிட்டுக் கருவிவந்து சூழ்ந்துகொண்டு
சுற்றியந்தப் பசியினுள்ளே சுழத்திப்போடும்
ஆணியிட்ட யென்வித்தை வந்துதானு
லாகார வந்தவழி யடுத்தவாறே. (45)

அடுத்தசெக வரிசைசொல்வேன் லவணக்கூறு
அப்பனே வழலையுப்பை முன்னேபண்ணு
முடுக்கமுற்ற வழலையினு லுப்பைக்கட்டு
மூதண்ட வுப்பாலே பூரங்கட்டு
தடுத்தமுத்த பூரத்தால் தாளகத்தைக்கட்டு
தாளகத்தால் வங்கத்தைச் சாற்றிநீறு
ஒடுக்கமுற்ற வங்கத்தால் நிமிளை தனைக்கொல்லு
ஒருங்குகின்ற நிமிளையால் சாரம்நீற்றே. (46)

நீற்றிநின்ற சாரத்தை தொட்டேயாட்டு
நேரான வாருதி யுமக்குப்பத்தா
ஆற்றிநின்ற சாரத்தைக் கண்டர்க்கப்பி
அனல்மேலே போட்டிடவே சுண்ணமாகும்
போற்றிநின்ற துறைக்கெல்லாம் வீரங்கட்டி
புகழாகப் போட்டுவரச் சுண்ணமாகும்
தோற்றிநின்ற கண்டர்தமைச் சூதத்தாட்டு
துடியான சாக்குமது சிங்கிக்காகும். (47)

ஆமப்பா யிச்சூதந் தங்கத்தூட்டு
அணைத்துமெள்ளப் புடம்போடச் சுன்னமாமே
வேமப்பா அண்டரண்டந் தொட்டதெல்லாம்
வெகுவேதை பார்த்தாக்கால் வாதமாமோ
ஓமப்பா உப்பாலித் தனையுமாச்சு
யொருதுளி சுக்கிலத்தால் பிள்ளையாச்சு
நாமப்பா கண்டபடி அஞ்ஞூற்றிற் சொன்னேன்
நலமான வெள்ளிக்கி யிதுதான்போக்கே. (48)

போக்கோடே யேறுதற்கு மிதுவேபோக்கு
புகழாக வாதசித்தி ஞானசித்தி
வாக்கோடே யெனையாண்ட போகர்சொன்னர்
மருவியந்தக் கருவோடி விரித்துப்பார்த்தேன்
தாக்கோடே குருசொல்லக் காணவேணும்
தனித்தனியே சுட்டாறுங் காணுர்காணுர்
தூக்கோடே பால்குடித்த நாயைப்போலே
சுழன்றலைவார் வகையறியார் துறையிதாமே. (49)

துறைவிட்டுச் சுடுகிறதோர் வாதிகோடி
சுழன்றலைந்து காணுத வாதிகோடி
அறையாடிப் பொறியறியா யோகிகோடி
அம்மாவின் பூசையில்லாக் கசடர்கோடி
மறையொட்டி யெட்டாத ஞானத்தோர்க்கு
மகத்தான சூதவித்தை மைந்தாகேளும்
குறையொட்டி விட்டகுறை வந்துதானுல்
கூரான ரெண்டினமுங் கூடுங்காணே. (50)

காணப்பா குளிகையிற்சா ரணையைச்செய்ய
கவனமது கொடுபோகுங் கலருஞ்சித்தி
ஊணப்பா குளிகையிட்டு வாசியேறு
ஓகோகோ யறுதலமு முறவாய்க்காணும்
வீணப்பா சமாதிகொண்டு பார்க்கப்பார்க்க
வெறுமனது பேயாக விரைந்துதள்ளும்
பூணப்பா குளிகையிட்ட யோகம்நேரு
பொற்பூவும் வாசனையும் போலதாச்சே. (51)

ஆச்சிந்தக் கூத்தெல்லா முப்பினாலே
அப்பனே முப்பதுவும் பூரத்தாலே
வாச்சித்த யுப்பறிந்தா லவனேவாதி
வகையறிய மாட்டாதா னவனேமாடு
மூச்சிந்த விடங்காட்டு முப்புத்தாக்கு
மூதண்டந் திரும்பிவிக்கும் முயன்றபூரம்
நீச்சென்ற நீச்செல்லாம் உப்புஉப்பு
நிலைத்தவனே நிசவாதி நினைவாய்க்காணே. (52)

காணப்பா கல்லுப்பை மலியாய்வாங்கிக்
கானகத்திற் புங்கம்வேர்ப் பாலையூட்டி
ஊணப்பா வுலர்ந்தபின்பு சாரத்தோடு
உத்தமனே வழலையிட்டு ஆட்டிப்பூசு
நீணப்பா யிதையுணர்த்திச் சினஞ்சூடன்
நேரான வெண்கருவா லரைத்துப்பூசி
ஆணப்பா புடம்போட வுப்புக்கட்டும்
ஆச்சரிய மாச்சரிய மறிந்துபாரே. (53)

அறிந்திந்த வுப்பெடுத்துச் சுண்ணமுது
அப்பனே யிந்தவுப்பை மெழுகுபண்ணு
அறிந்திந்த வுப்பாலே செயநீர்பண்ணு
யடங்கிநின்று உருகையிலே சாரமூட்டு
அறிந்திந்த சாரத்தால் பூரங்கொல்லும்
அப்பூரஞ் சினத்தை யதட்டிக்கொல்லும்
அறிந்திந்த சினத்தால் காரஞ்சாகும்
அக்காரம் விரைவிலிடு வேதையாமே. (53)

வேதையிடு மென்முறையைச் சொல்லக்கேளும்
வெவ்வேருஞ் சுண்ணத்தில் வேதைகோடி
பாதையிது முந்திமுந்தி யுப்பேபாதை
பாங்குதப்பில் உப்பினுட பாதைகாணேன்
காதையப்பா யுப்படக்கிக் கட்டவென்றால்
கண்டவர்க்கு வெகுசுருக்கு கருத்தானென்று
ஈதைவிட்டால் வேதையெல்லாம் விழலாய்ப்போகும்
என்மகனே உப்பறிந்தால் பொருளதாமே. (55)

பொருளாலே சென்றேத்த அருளுங்காணும்
போக்கேது யென்றுக்கால் சொல்லக்கேளு
பொருளாலே சிவனத்தைப் புகழ்ந்துகொண்டு
போக்கான மூலத்தைச் சித்திபண்ணும்
பொருளான ஆறுதலம் நன்றாய்த்தேறி
பொறுமிநின்ற மதியினுள்ளே பானம்பண்ணி
பொருளான குருபதத்தில் நின்றுகூடி
புகழ்பெரிய சமாதியுன் மனையோடேறே. (56)

ஏறப்பா நாதவிந்து விராட்டியனுந்தாண்டி
யெளிதான சத்திபதி னென்றுந்தாண்டி
ஏறப்பா யுன்மனைக்கு அடுக்கச்சென்றால்
யெளிதல்ல வெளியொளியாங் காந்திமூன்று
ஏறப்பா யதுக்கடுக்க அந்தப்போதம்
யேறிமெள்ளப் பூரணத்தை யேறிச்சேரு
ஏறப்பா வென்றுசொன்ன பேச்சுக்கொஞ்சம்
யேறரிது மனக்குரங்கு யேறொட்டாதே. (57)

ஒட்டாத குரங்கதுபோ லுலகவாதி
உப்பறிந்து கொண்டவனே ஞானவாதி
மட்டாத கருக்கண்டான் மகத்தாம்வாதி
வாய்திறந்து பேசாதே வழலையுப்பை
கொட்டாத தேளதுவும் பிள்ளைப்பூச்சி
கொட்டுகிற தேளதுவே உப்புச்சுண்ணம்
தட்டாத தலத்திருக்குந் தட்டான்காண்பான்
தனித்திருந்த உப்பதற்கு மருளும்நேரே. (58)

நேரான வருளாலே பதங்களாச்சு
நிலையான புவனமுத லண்டமாச்சு
வாரான வாருதியும் பூதமாச்சு
மகத்தான சிவசரா சரந்துவாச்சு
ஆறான யினங்தோறு மாண்பெண்ணாச்சு
யங்கங்கே வுற்பனமு மயமுமாச்சு
சீரான திதொக்கும் பொருளினுட்டுச்
செப்புகிறே னுப்பாலே சிறந்தகூத்தே. (59)

கூத்தனிங்கே யுண்டென்பா ருலகமான்பர்
        கூகூகூ கொல்லுகிற யெமன்தானென்பார்
கூத்தனெங்கே யிருந்தயிட மென்றுங்காணார்
        கொடிதான மூலத்தே நின்றான்காண்பான்
கூத்தனுட யிடங்கண்டால் கூத்தைக்கான்பார்
        கூறியதோர் மெஞ்ஞானக் கூறுங்காணும்
கூத்தனுட கூத்தொக்கு முப்புக்கூத்து
        கூறினேன் சமனுகக் குழைந்துபாரே. (60)

குழையவில்லை யென்றுசொல்லி யென்னைப்பெற்ற
        கூருன போகரன்று கூறினார்கேள்
விழையவில்லை மெஞ்ஞான மென்றிருந்தேன்
        மெச்சமெனக் கதிகம்சா பத்தாலாச்சு
மழையவில்லை பெண்ணான சிலைதான்மைந்தா
        மகத்தான சாபத்தால் பெண்ணுமாச்சு
தழையவில்லை யிருவான்று புல்கிவந்த
        சாதகமாய்ப் பொருளுக்கு உப்பென்றாரே. (61)

உப்பாலே பொருளாச்சு கேளுகேளு
        உத்தமனே பனத்தாலே போதமாச்சு
அப்பாலே சிவனுக்கு ஆதியாச்சு
        அப்பனே மாயத்தால் ஞானமாச்சு
கொப்பாலே யஞ்சுமனக் குரங்குந்தாண்டி
        குழியிலே சேரவொட்டாக் குணத்தைப்போல
உப்பாலே பொருளோடு அருளுஞ்சொன்னேன்
        உணர்ந்தநன்றாய்ப் பார்த்துமைந்தா யுரைத்திடாயே. (62)

உரைத்திட்ட வுப்பாலே சித்தர்கோடி
        ஓகோகோ ரிஷிகோடி வாதிகோடி
இரைத்திட்ட கேணியைப்போ லூற்றுமாகும்
        எடுத்தெடுத்து ஆடுகிறு ரின்னங்காணே
முறைத்திட்ட படியல்லோ பிரட்டுவாதி
        மூன்றென்பார் நாலென்பா ரோடிப்போகும்
மறைத்திட்டார் உப்பினுட வித்தையெல்லாம்
        மகத்தான குருசொல்லக் கண்டிட்டேனே. (63)

கண்டிட்டேன் கண்டேனு னுப்பினுட்டு
　　கரையில்லை நிலையில்லை கவரோசங்கம்
ஒண்டிட்டே னிதனுடைய தொழிலைக்கண்டு
　　ஓடுதப்பா ஓடுதப்பா யுரைப்புக்காணேன்
பண்டிட்ட வுப்பாலே பத்துவிதவித்தை
　　பராபரைக்கு யீசனுர் பகர்ந்தார்கேளு
மன்றிட்ட தூபமுதல் பதினுறுவேதை
　　மக்களே யிதனுடைய வரைகாணேனே. (64)

காணப்பா உப்பைவிட்ட வாதிகெட்டான்
　　காலத்தில் மனத்தைவிட்டு ஞானங்கெட்டான்
வீணப்பா வாசிவிட்ட யோகிகெட்டான்
　　வேதாந்தம் பார்த்துவிட்ட ரிஷியோகெட்டான்
பேணப்பா பூஜைவிட்ட கிரியோன்கெட்டான்
　　பெண்ணுசை கொண்டிருந்த தவசிகெட்டான்
ஊணப்பா ஊணப்பா வுற்றுணர்ந்துபாரு
　　உப்பினுட வரையடங்கா முற்றுங்காணே. (65)

முத்தான பூரணத்தின் பிறவிகேளு
　　மூதண்டக் கதலியுட பூவினுள்ளே
வித்தார மாயடுக் கடுக்காய்நின்று
　　விரிந்துடனே பொலுபொலென வீழுங்கீழே
பத்தாக யெடுத்தடுக்கப் பரிமளமோவீசும்
　　பாங்கான நாதத்தின் நாதமைந்தா
அத்தான ரவிபடவே மாட்டிமாறும்
　　அப்பனே காற்றடிக்க அகன்றுபோமே. (66)

போமப்பா தீப்படவே நிர்மலமாய்நீக்கும்
　　புகழான அதன்பெருமை பூரணத்துக்கொக்கும்
ஆமப்பா விதைக்கட்ட யாராலாகும்
　　ஆதியென்ற இந்தாலாம் உப்பாலாகும்
ஓமப்பா யித்தாலே கட்டிப்பின்பு
　　ஊதிநன்றுய்ச் சுன்னம்போ லுரைக்கப்பண்ணு
சாமப்பா யிதினேடே சூதஞ்சேர்த்து
　　தாக்கியதை வில்லைதட்டித் தணலிலாட்டே. (67)

ஆட்டையிலே சேர்த்துகொள்ளும் பிறகுஜூது
அப்பனே கடுஞ்சுண்ணம் பூரமாச்சு
மூட்டையிலே வீரத்தி லருணம்போலாம்
முன்னேது பின்னேது அண்டாீறுங்
காட்டையிலே தங்கமப்பா நீறிப்போகும்
கைமுறையாய்த் தாளகமோ சலவையாகும்
நீட்டையிலே கெந்தியுட மஞ்சட்போகும்
நிமிஷத்தில் கண்டருமோ வெள்ளையாமே. (68)

வெள்ளையென்ற சுண்ணமெல்லாம் பூரத்தாலே
வேறிதுக்கு யேதென்றால் வழலையுப்பு
கொள்ளையென்ற கொள்ளையெல்லாம் பூரங்தொட்டால்
கூறுகிறேன் சித்திரத்தைக் குறிப்பாய்க்கேளு
தள்ளையென்ற பூரத்தில் தாளகத்தைச்சேர்த்து
தனிவங்கத் தைப்பூசிப் புடத்தைப்போடு
உள்ளையொன்ற சுண்ணும்பாம் வங்கச்சுண்ணம்
உத்தமனே மிமிலைக்குப் பூசியூதே. (69)

ஊதிநின்ற மிமிளைநீர்ச் சாரத்திலப்பு
ஓகோகோ லெகுவாகப் புடத்தைப்போடு
ஆதிநின்ற சாரத்தைக் கெந்தகத்திலப்பி
அடைவாக யெரித்துயெடு சுண்ணமாகும்
வாதிநின்ற புடமிதுதான் மைந்தாகேளு
மயங்காதே கெந்தியைத்தான் கண்டர்க்கிட்டு
ஓதிநின்ற கண்டரைத்தா னதிலேபோடு
ஒப்பில்லாத் துரியத்துக் கொக்குங்கேளே. (70)

கேளப்பா கண்டருடன் வீரங்கூட்டி
கெடியாகச் சிவப்பாகும் பரிமேலப்பி
நீளப்பா புடம்போடத் தங்கச்சுண்ணம்
நேரான தங்கத்தில் வேதைகோடி
சூளப்பா யிச்சுண்ணம் சூதத்தூட்ட
துடியாது மணிபோலே கரியிலாடும்
விளப்பா யிச்சூதஞ் சுண்ணம்பண்ண
வெகுவேதை வெகுவேதை கரைகாணேனே. (71)

கரையில்லை சூதமென்ற சுன்னமொன்று
கைமுறையாய் நாவிடையாக் தங்கத்தூட்டு
நிறையில்லா யஞ்ச சுன்னக் குகையில்வைத்து
நேராகப் புடம்போடச் சுன்னமாகும்
நரைதிரையில் லாக்காய சித்திபண்ணும்
நடனவொளி யடுக்கநன்றாய் வழியுங்காட்டும்
துரையில்லாச் சேனையுண்டோ வென்றாயானால்
துரைச்சூதஞ் சரக்கெல்லாந் தூதாளாச்சே. (72)

தூதாளை யேவிநின்ற துரையைப்போலத்
துடியான பரிச்சூதஞ் சுன்னந்தொட்டு
வாதாள சரக்கோடு வேதைபோட
மண்ணென்ன கல்லென்ன மச்சமாச்சு
பாதாள பேதியிது கபனபேதி
படுமுன்னே கன்பேதி சத்தபேதி
ஏதாள வேணுமென்று லதிலேவைத்து
யெடுத்தாடுந் துரைகோடி யெனச்சொல்வேனே. (73)

சொல்லறியார் சொல்லறியார் சூதப்போக்கை
சுகமாக மனங்கொண்ட மட்டுமாடும்
சொல்லறியார் பரிச்சுண்ணப் போக்கைப்போலே
சுகமாக ரசிதத்தைச் சுண்ணம்பண்ணுஞ்
சொல்லறியார் சிதவித்தை கோடாகோடி
துரைகோடி கரைகோடி சூட்சங்கோடி
சொல்லறியா ரெண்டினத்தால் கூட்டுதற்குச்
சூட்சமொரு கருவுண்டு சொல்லக்கேளே. (74)

கேளப்பா அண்டம்போல் சாரஞ்சிவி
கெடியான மிளகோடு அபினிபூரம்
நீளப்பா மேனியிலைச் சாற்றாலாட்டி
நேராகப் பூசியதை ரவியிற்போடு
வாளப்பா யுலர்ந்தபின்பு வரிசைகேளு
வாகான சேங்கொட்டைத் தைலமூட்டு
தாளப்பா யிளங்கன்றின் சாணமப்பித்
தனிச்சுண்ணஞ் சிலைசுத்தி ரவியிற்போடே. (75)

போட்டுலர்ந்த பின்பதனை யெடுத்துக்கொண்டு
புகழான வங்கமது வுருக்கும்போது
நீட்டுவங்க மதிலமுத்தி யாறவைத்து
நேராகப் பிளக்கெடுக்கச் சாரஞ்சுத்தி
பாட்டுலர்ந்த வெங்காரம் பல்லுப்போல்வெட்டி
பருவமுட னாயுருவிச் சாற்றிற்கேளு
ஆட்டுமிந்த வீரமொடு பூரம்போட்டு
அதில்கலக்கிச் சாரத்தைத் தோய்த்துப்போடே. (76)

தோச்சதிலே போட்டுவரத் தினந்தான்மூன்று
தோயாமல் நாலுநாள் உலரப்போட்டு
ஆச்சதிலே காரசுத்தி சாரசுத்தி
யதுக்குளரை யிதுக்குளரைப் பலந்தான்தூக்கி
பாச்சதிலே பரிச்சூதச் சுண்ணமைந்தா
பாங்காக அரைப்பலந்தான் கூடப்போட்டு
மாச்சதிலே மத்தித்துக் கட்டிவைத்தால்
மகத்தான குருவாகு மாட்டியாடே. (77)

ஆடலாம் வாதமென்ற அங்கமெல்லாம்
அறிவுகொண்டு யெழுத்ததெல்லா மாகுமாகும்
நீடலா மப்படியே ரசிதச்சூதம்
நேரான காரமொடு சாரமூட்டி
ஊடஙவ லோகமுப ரசமுப்பண்ணு
உத்தமனே பத்திமுதல் வெள்ளியாகுங்
காடெல்லாந் திரிந்தலைந்து சுட்டாலென்ன
காத்தின் கடைமயிருக் கொவ்வாவாறே. (78)

ஒவ்வாது ஒவ்வாது வொன்றுமைந்த
ஒகோகோ சுண்ணமென்ற சூதத்திற்கு
கவ்வாது கவ்வாது மற்றவித்தை
கரையற்று ஆடாது யெர்தப்போக்கும்
சவ்வாது சவ்வாது குருவிலூட்டி
சகலமுமே மணிபோலே நின்றேயாடுந்
தவ்வாது புழுகோடு குருவைக்கூட்டித்
தாக்கியெல்லா முதிடவே சுண்ணமாமே. (79)

ஆமப்பா யிக்குருவா னுப்பைக்கட்டி
அப்பனே சுண்ணும்பா யாகவூது
ஓமப்பா யிதனோடே வீரங்கூட்டி
ஒன்ருக மத்தித்து அண்டத்தப்ப
வேமப்பா அண்டமது மெழுகுமாகும்
விளங்கினதோர் பரிசனத்தில் வேதையாகுஞ்
சாமப்பா சரக்குயிர்த மெழுகைக்கண்டால்
சதகோடி வேதையென்ன அண்டர்தானே. (80)

தானென்று நின்றதொரு வுப்புச்சுண்ணஞ்
சம்பழச்சார் வழலையின்மேல் சாற்றிப்போட
கானென்ற வெண்ணெய்யெல்லாங் கக்கிப்போடும்
கழற்சியர்தக் கவசத்தை மறுக்கால்கேளும்
வேனென்ற வெண்கண்டர் வீரம்பூசி
விளங்கிநின் றுலர்ந்தபின்சுண் ணத்தில்வைத்து
வானென்ற தீயெறிக்க வெண்ணெய்யெல்லாங்கக்கி
யம்மம்மா கடுங்காரம் யேறும்பாரே. (81)

பாரப்பா வழலையுட சாரத்தாட்டிப்
பார்க்கையிலே சலமாகுஞ் சலத்தினுள்ளே
நேரப்பா கற்பூரப் பலகைபோட்டு
நேராக வாரியிட்டு வூதச்சுண்ணஞ்
சேரப்பா சவளியாமிச் சுண்ணத்துள்ளே
சிவப்பாகும் பரிசமுதல் தூமவேதி
ஆரப்பா யிதினுட்டைக் காணப்போருர்
அறுபத்து.நாலுவித்தை யாடுங்காணே. (82)

காணப்பா யிச்சுண்ண முபாசங்கள்நீறுங்
கைமுறையா யின்னீரும் அண்டநீறும்
வூணப்பா சரக்குமுத லோகநீறும்
உத்தமனே கரையில்லை சுண்ணப்போக்கு
தூணப்பா திரும்பாகுந் திரும்புந்தூணுந்
தூலத்தில் கலக்கமது சொர்ணமாகும்
பூணப்பா வாதத்தில் வாதுவந்தால்
பொன்னிரும்பா மிரும்புபொன்னும் பூட்டியாடே. (83)

ஆடலாம் வெகுகோடி யாட்டுமைந்தா
அறிந்தவு மறியாது மொக்கஆடுங்
கூடலாங் குளிகைபதில் நூற்றிப்பத்து
கொடுங்குளிகை யெட்டுமிநிற் கூட்டலாகும்
ஊடலாம் பூரணத்தில் சென்றுஆடி
உயர்ந்துநின்ற விற்குணத்தி லுன்னியாடி
நாடெலாந் திரிந்துநால் திசையுங்கண்டு
நந்திமுதல் நால்வரைப்போ லிருக்கலாமே. (84)

இருக்கிறதோர் நந்திமுதல் நாலாம்பாட்டன்
எவ்வாறு யிருப்பார்களென்றுபார்த்தேன்
செருக்கிறதோர் பூரணத்தி னுள்ளேசொக்கி
துரியத்தின் சுடர்போலத் தேகமாகி
திருக்கிறதோர் மனத்தையந்தப் பூரணத்தில்வைத்து
செகத்தையெல்லா மித்தையென்று தெளிந்தார்நால்வர்
அருக்கிறதோர் அருக்கமெல்லா மனந்தான்மைந்தா
அந்தருக்கைத் தீர்த்தவனே ஞானியாமே. (85)

ஆமிந்த யுலகத்தி லிருந்தபேர்கள்
அம்மம்மா ஞானமெல்லா மறிந்தேனென்று
ஓமிந்தப் பெண்டுவிட்டேன் பிள்ளைவிட்டேன்
உடுத்திருந்த சீலைவிட்டேன் வீடுவிட்டேன்
தாமிந்தச் சங்கைவிட்டேன் தலங்கள்விட்டேன்
சகலமெல்லாம் விட்டகன்ற தியாகியானேன்
போமிந்தப் படியிட்டும் ஞானியல்ல
போக்கறியான் சொல்லுகிற புதுமைதானே. (86)

தானென்ற கருவறிந்தோன் வீடாட்டாலென்ன
சமுசார மாயைதொட் டிருந்தாலென்ன
ஊனென்ற வுடம்பெடுத்தா லெல்லாமுண்டு
ஓகோகோ கோபமென்ற முனையைப்போக்கு
ஆனென்ற அகங்காரம் சித்தம்போக்கி
அப்பனே சஞ்சலத்தை யகலவிட்டு
வானென்ற மனங்கூட்ட அதுவேஞானம்
வாய்ஞானத் தாலொன்றும் வாராவாரே. (87)

வாராது வாராது யெண்ணப்பட்டும்
　　வருகிறது போகாது யென்னைவிட்டும்
நேராது நேராது யென்னதொட்டும்
　　நேரிலது குருசொல்லில் நேர்ந்துபோகும்
தீராது தீராது பிறவிவாசம்
　　தேனுக்கு ளரிசியைப்போல் தெளிந்தோன்வாசம்
சாராது சாராது யெந்தநூலின்
　　சாஸ்திரந்தா னேதுசெய்யுஞ் சண்டாளர்க்கே. (88)

தீயோர்செய்கை.

சண்டாள னிந்தநூ லாகாதென்பான்
　　சாதகமா யமைத்தநூல் நல்லதென்பான்
சண்டாள னுவதென்ன பெரியோர்சொன்ன
　　சாஸ்திரத்தை யேதென்ற சண்டிமாடு
சண்டாளன் பொருளாலே அருளேதென்பான்
　　சாஸ்திரத்தைப் பாராத சவுக்கச்சென்மம்
சண்டாளன் பெருள்விட்டுத் துறவியாகி
　　சண்டனுள் நாய்போலே சுழலுவானே. (89)

சுழலாமல் கரையேற யென்னவென்று
　　சூஸ்திரத்திற் பார்ப்பார்கள் பெரியோர்வல்லோர்
அழலாமல் வறுமையிலே யென்னபாவம்
　　அதனாலே யேமவித்தை யடுத்துப்பார்பார்
விழலாமோ பிறவியிலே யென்னபுத்தி
　　வேதாந்தம் பார்த்துணர வேணுமென்பார்
விழலாமோ நரசென்மம் யெடுத்ததய்யோ
　　வெளியோடே மனமுறைத்து மேவுவாரே. (90)

பூரணப் பெருமை.

மேவுவதுக் கெப்படித்தா னென்றால்கேளும்
　　விரைந்துண்ண லுறங்குவது சஞ்சாரத்தில்
தாவுவது மேல்மூலத் திருந்துகொண்டு
　　சத்திநிறம் பூரணத்தைப் பாருபாரு
கூவுவதோர் சாவலுக்கு யிரவிவார
　　குறிகண்ட வாறுபோ லுனக்குங்காணும்
பாவுவது மனமந்தப் பூரணத்தைப்பரவும்
　　பறந்தூதுக் குழவிவைத்த புழுப்போலாமே. (91)

ஆமப்பா மனமொன்றாய் நோக்கநோக்க
அடுத்துவந்து போதமுன்னே யழைத்துக்கொள்ளும்
வேமப்பா நல்வினையாந் தீவினைகளெல்லாம்
வெறும்பேச்சுச் சொன்னதினால் போதமாச்சு
நாமப்பா யிப்படியே நிலைத்துக்கண்டோம்
நாதாக்தப் போக்கினுட பதத்தைப்போற்றி
காமப்பா லாசைகொண்டு வாதிகெட்டு
கரையேற்ற மில்லாமல் கவிழ்ந்திட்டானே. (92)

குண்டலி யோகம்

கவிழ்ந்திட்ட குண்டலியைக் காலாலாட்டி
கனலோடே யாறுவரை கலந்துயேறி
கவிழ்ந்திட்ட யசபையிலே சென்றுகூடி
களங்கமற்ற அதனுடைய யமுர்தமுண்டு
கவிழ்ந்திட்ட யசபையிலே யேட்டைத்தள்ளி
கடைநாளைப் பார்பாரு மைந்தாமைந்தா
கவிழ்ந்திட்ட மனங்கூட யெல்லாங்காணும்
கவியாட்டால் பொரியோடே கலந்துபோமே. (93)

யோகியின் தன்மை.

போமப்பா பொரிவந்து புகுந்ததானால்
பூட்டுகிற லெட்சயமும் போகும்பொய்யாய்
சாமப்பா சடமலைந்து யிரணக்கெட்டு
சாராதே பொருளுமென்று தயங்கியேங்கி
நோமப்பா மனம்புண்ணாய் நொந்தாலென்ன
நுணுக்கத்தில் நுணுக்கமென்ன பிர்மவித்தை
ஓமப்பா யிதுக்கொக்கும் பூரத்தாட்டு
உற்றுணர்ந்து பார்த்தவனே யோகியாமே. (94)

யோகியென்றால் சையோக மல்லஅல்ல
உத்தமனே சிவயோகி ராஜயோகி
யோகியென்று லடையோகி யோகியல்ல
யொன்றாகக் கண்டிருந்த ஞானயோகி
யோகியென்று லாசையுள்ளோன் யோகியல்ல
யுருப்பெற்ற ரசயோகி சித்தயோகி
யோகியென்றால் கர்மமுற்றோன் யோகியல்ல
ஒருநொடிக்குள் பூமிசுற்றும் குளிகையோரே. (95)

குளிகையின் போக்கு.

குளிகைதனைக் கண்டறியா ருலகவாதி
 கூறுன சாரணையைப் பண்ணமாட்டார்
குளிகைதனைப் பண்ணிநல்ல பெண்களோடே
 கூடுதற்குத் தம்பனமாய்க் குலாவிச்செய்வான்
குளிகைதனில் சத்திட்டு யுபசாரங்களூட்டி
 குணத்தோடே வாயில்வைத்து ஞானம்பாரார்
குளிகைதன்னிற் கலையறிந்து கோபந்தீர்த்து
 கொடுகவனத் தோடறியார் குலாமர்தானே. (96)

தானென்ற குளிகையிலே வேதைசொல்ல
 சதகோடி சிவகோடி சங்கர்தாண்டும்
கோனென்ற மூலகுரு வாடியாடிக்
 குறிப்பறிய மாட்டாமற் கூறிப்போனர்
வானென்று யாடுதென்றால் செடத்தைத்தூக்கு
 மருமத்தைச் சொல்லுதற்கு வாய்தானுண்டோ
பானமன்று உண்டிருந்த யெந்தாய்சொன்னள்
 பராபரமும் சூதமும்நேர் பாரென்றாளே. (97)

வெங்காரக் கட்டு.

பாரப்பா வெண்கார மாடுமோட்டு
 பணபேதி சதபேதி சத்தபேதி
தூரப்பா வாதமென்ற விருட்சத்துக்குத்
 தொடுமுன்னே யுருக்கினமாஞ் சுண்ணமாகுஞ்
சீரப்பா கண்டிதனில் நீரைக்கொல்லச்
 செகசாலத் தொழிலெல்லாந் திறமாயாடும்
ஆரப்பா யிதன்பெருமை யறியவல்லார்
 அரனறிவா ராத்தாள்தா னறிவாள்தானே. (98)

அறியாத வெடியுப்புக் கல்வத்திட்டு
 யத்திடைக்கி நாழிலொன்று கல்லுப்பிட்டு
மறிவாகப் பழச்சாற்று லாட்டுஆட்டு
 மைந்தனே யதுமெழுக யானபின்பு
பிறிவாக யிருபதுக்கு வொன்றுகேளும்
 போரான வழலையுட சுண்ணம்போட்டு
நெறியாக வழித்துவைத்துப் புடத்தைப்போடு
 நேராகச் சுண்ணும்பு முப்புப்பாரே. (99)

பாரப்பா சுண்ணும்பைப் பனியில்வைக்க
 பனிச்சென்று சலமாகுந் தெளிவைவாங்கி
சோப்பா யிதினுள்ளே வீரம்பூரம்
 சேர்த்தரைத்து வெங்காரப் பலகைக்கப்பு
நேரப்பா ரவிபடவே காரங்கட்டும்
 நேர்பாகச் சூடனுட புகையில்வாட்டி
நீரப்பா முன்னீரால் சூடனுட்டி
 நினைவாகப் பலகையின்மேல் பூசிப்போடே. (100)

போட்டுவைக்க வேபட்ச முழுக்கட்டாகும்
 புகழ்பெரிய காரத்திற் காரமேற்றி
மூட்டிவைக்கச் சிப்பிநீர்க் குள்ளேவைத்து
 முனையாகத் தீமூட்டிற் சுண்ணமாகும்
ஊட்டுவைக்கக் காரமதில் ரெட்டிப்பூட்டி
 உற்றரைக்கச் செயநீராங் காரவேகம்
பூட்டுவைக்க யிதுக்குள்ளே வீரம்போடு
 புகழாகச் சிவப்பேறும் போக்கைக்கேளே. (101)

கேளப்பா வெண்காரந் துவைத்துக்கட்டுங்
 கெடியாகச் சாக்கெல்லாந் துவைக்கக்கட்டும்
நீளப்பா பூரமதிற் காரசாரம்
 நிறைநிறையாய்த் துவைத்துடனே கட்டும்வாட்டத்
தாளப்பா காரவித்தை சரக்கைக்கொல்லச்
 சவ்வாது பட்டதெல்லா மணிபோலாடும்
ஆளப்பா புனுகுபட்டா லெல்லாஞ்சுண்ணம்
 அதுக்கதுக்கு முறைசொல்லத் தடங்காதேடே. (102)

எட்டிலே யெழுதவென்றல் காரவித்தை
 யென்னாலே கூடாது யென்னசொல்வேன்
மூட்டிலே மூட்டவென்றல் சுண்ணம்பாட்டு
 மூவுலகுங் கொள்ளாது முன்பின்தோனு
ஆட்டிலே யுருக்கினத்தை யாடவென்றல்
 அகாரசிவ உகாரம சிவத்தாலாகும்
காட்டிலே யிருந்தவனே யித்தைக்காண்பான்
 காதாக்க ளறிவார்கள் காரந்தானே. (10 3)

வேதைப்போக்கு.

காரமென்று யேதுக்குப் பேரதாச்சு
கடுங்கார மதுமேலே யெரிக்கதானல்
வீரமென்ற வீரமது குதிரையாச்சு
மேல்வைக்குங் கல்லணை தான் வங்கமாச்சு
பூரமென்ற கடுவாளம் வாய்க்குமாச்சு
புகழாக முகவட்டுத் துருசுமாச்சு
வாரமென்ற அரிதாரம் அங்கவடியாச்சு
அக்குதிக் கடிவாறும் சாரமாச்சே. (104)

ஆச்சப்பா சவுக்கதுவுங் கெந்தியாச்சு
அதுமேலே ராவுத்தன் சூதமாச்சு
வீச்சப்பா லாடமது நிமிளையாச்சு
வீதியெங்கே யென்றக்கா லகண்டவீதி
மூச்சப்பா பறிக்குதென்றால் மலைபொன்னாகும்
மூதண்டஞ் சுற்றி வருங் குதிரைவேகம்
ஓச்சப்பா சதகோடி யிவ்வேதைக்குள்
உத்தமனே காரத்தி னுண்மைகேளே. (105)

உண்மையின்னஞ் சொல்லுகிறேன் காரத்தோடே
உத்தமனே வீரமிட்டு ஆட்டிநன்றாய்
வண்மையென்ற வழலையின்மே லப்பிப்போட
வாருதிபோ லெண்ணெய்வரு மைந்தாபாரு
தன்மையென்ற சவுக்காரங் கடுங்காரமேற்ற
சகலசரக் கிதைக்கண்டால் தயங்கிச்சாகும்
அன்மையென்ற சவுக்கார மாடுமாட்டு
அதன்காரம் யாரோடு சொல்லுவேனே. (106)

சுண்ணப் போக்கு.

சொல்லரிது சொல்லரிது சுண்ணமார்க்கம்
தொட்டதெல்லாம் பட்டடனே வேதையாகு
மல்லரிது மல்லரிது சகலவஸ்தும்
மணிபோலே நின்றாடும் வழலைவேகம்
வெல்லரிது வெல்லரிது சகலநீறும்
வெறுநீரோ வல்லவது வேதைகோடி
கொல்லரிது கொல்லரிது வழலைப்பாம்பை
கொன்றவனே முழுவாதி குதிப்பைக்கேளே. (107)

குறிப்பான வழலையில்சா ரத்தையாட்டி
கொப்பளிக்குஞ் செயநீரு மைந்தாபாரு
செறிப்பான யிந்நீரிற் பூரம்போட்டு
நேராக வாரியிட்டு ஊதச்சுண்ணம்
பொறிப்பான பூரத்தில் வீரமாட்டி
புகழுங்கல் லுப்பிலைப் படியேபோட்டு
மறிப்பானே வாதிமகன் வாதிவுப்பை
மைந்தனே யிந் தவுப்பைச் சுண்ணமூதே. (108)

ஊதியதோர் கல்லுப்புச் சுண்ணத்தோடே
உத்தமனே வீரமிட்டுத் தாளகத்துக்கப்பி
ஆதியதோர் தாளகத்தை வைத்துஆடி
அப்பனே சுண்ணமாம் வங்கத்தப்பு
கோதியதோர் புடம்போட வங்கச்சுண்ணம்
குறிப்பாக யிச்சுண்ணஞ் சாரத்தப்ப
வேதியதோ ரிச்சுண்ணம் வைத்துஆட்ட
வெள்ளெலும்பு போலிருக்குஞ் சுண்ணமாச்சே. (109)

சுண்ணமென்ற சாரத்தை வீரத்தப்பித்
துடிப்படவே வைத்தாட்டி ஊதிப்போடு
சுண்ணமென்ற சுண்ணமல்ல வீரச்சுண்ணஞ்
சூட்டியதில் வீரமிட்டு துருசுக்கப்பு
சுண்ணமென்ற அஞ்சுசுண்ணக் குகையிலூது
துப்பரவாய்க் கண்டருமே சுண்ணமாகுஞ்
சுண்ணமென்ற கண்டரைத்தான் சூதத்தாட்டு
துடியாது சூதமென்ற யானேசாமே. (110)

ஆணையென்ற சூதமிதில் செத்துதானால்
அப்பனே மற்றதுக்கிங் கேதுசொல்வேன்
ஆணையுடன் போராடிக் குத்திக்கொண்டால்
அவனல்லோ முழுவாதி யவனேவீரன்
ஆணையுடன் போராடி யறியார்மாண்பர்
அரகரா வாதமெல்லாம் பீவேனென்பார்
ஆணையுடன் ஆட்டல்லோ வாதமாட்டு
அறிந்தவனே சிவயோகி யறியானுயே. (111)

அழியாமுடர்.

நாயென்று லோகத்துக் காகுமாகும்
நல்லசென்மம் நல்லசென்ம மறிவுமெத்த
சீயென்ற சென்மமென்ன திருட்டுவாதி
செகத்திலுள்ளார் தாசித்தால் வாதம்போச்சு
வாயென்றால் கிழிச்சதனில் மண்ணைப்போட்டு
வாதமுன்று யென்றுசொல்லி யாடுமக்காள்
பாயென்ற குளிகையிட்டுப் பாய்வாயென்று
பரிவாக மயிர்பிடித்துப் பரித்துச்சன்னே. (112)

சன்னப்பா வாதமில்லை யென்றானால்
தருதாரும்ப ருண்டென்பா ரில்லையென்பார்
கண்ணப்பா கண்டாக்கால் மெய்தானென்பார்
காட்டுகிற தொழிலாளி யார்போவென்பான்
மண்ணப்பா முங்கியவன் வாயிற்போட்டு
மயிர்பிடித்துக் கொண்டங்கே வேதைகாட்டு
பொன்னப்பா வுலகத்தில் நாலாசாதி
உலுத்தருஞ் சண்டாள ருண்டேபாரே. (113)

வீரமணி.

பாரப்பா துருசிகொண்டு கட்டிவீரம்
பணிவாக மணிபோலே யெடுத்துக்கொண்டு
நேரப்பா யிதிலொன்று தங்கம்நாலு
நேர்ந்துருக்கி யிதையிட்டு மணிபோலாக்கி
நேரப்பா யிதன்மேலே துருசிவீரம்
நிறமான புழுகோடு வழலைச்சுண்ணம்
ஓமப்பா பூசியதை யுலர்த்திப்பின்பு
உத்தமனே அஞ்சுசுண்ணக் குகையாலூட்டே. (114)

குகையோடே புடம்போடத் தங்கம்நீறுங்
கொடியநீர்க் கொள்ளிதனைக் கொக்குமொக்கும்
வகையோடே வாங்கியிதை யரைத்துக்கொண்டு
மக்களே முன்சார காரங்கூட்டி
துகையோடே வில்லைகட்டி சுண்ணம்பப்பி
சூட்டியொரு புடம்போடச் சுருக்குமெத்த
பகையோடே கொன்றுதின்னுஞ் சரக்கையெல்லாம்
படுமுன்னே மலைமுதலாய்ப் பழுக்கும்பாரே. (115)

பழுக்குமப்பா பழுக்குமப்பா ஓடுங்கல்லும்
பணபேதி சனபேதி சத்தபேதி
இருக்குமப்பா தொட்டதெல்லாங் கோடாகோடி
யெம்மட்டோ யெம்மட்டோ யானுங்காணேன்
முழுக்குமப்பா முழுக்குமப்பா வாதமெல்லா
மூதண்டம் பேதிக்கு முன்பின்னில்லை
அழுக்குமப்பா அழுக்குமப்பா ரசங்களெல்லாம்
அரகரா சிவசிவா யறியிலேனே (116)

போற்குருவேதை.

அறியாத பொற்குருப்போல் வெள்ளிபண்ணில்
அம்மம்மா சிலையேது மனந்தானேது
மறியாது மரமேது அஸ்திதானேது
மண்ணேது கல்லேது மலைதான்வெள்ளி
குறியாது குறிப்பதிலே கோடாகோடி
கூப்பிட்டால் கேட்காது வாதக்காடு
பிறியாத சீஷனுக்கு யிக்குருவைச்சொல்லிப்
பேரின்ப மார்க்கமெல்லாம் பிலக்கப்பண்ணே (117)

பண்ணப்பா பொற்குருவா லுப்பைக்கட்ட
பறக்குமப்பா பறக்குமப்பா தாண்டியாடி
பண்ணப்பா பொற்குருவால் வழலைநீற்று
பார்க்கரிது பார்க்கரிது பாடமாட்டேன்
பண்ணப்பா பொற்குருவால் குருசச்சுண்ணம்
பாருலகுங் கொள்ளாது விண்கொள்ளாது
பண்ணப்பா பொற்குருவால் சாரச்சுண்ணம்
பறந்துஒரு பொட்டிடவே மலைபொன்னுமே. (118)

புத்திகூறல்.

பொன்னுமோ பொன்னுமோ வென்றுசொல்லி
போக்கறியா வாதிநின்று புலம்பினர்கள்
பன்னுமோ பன்னுமோ சாஸ்திரத்தையென்று
பலபலவாம் நினைவாலே கெடுக்கிறார்கள்
தின்னுமோ தின்னுமோ கல்லுப்பென்று
தேருமல் வெகுவாதி செத்துப்போனர்
முன்னுமோ பின்னுமோ வென்று சொன்ன
மூடர்க்கு வாதமென்னு மோசந்தானே. (119)

மோசமையா சூதகத்தைக் கட்டாவிட்டால்
முன்றுமில்லை பின்றுமில்லை முடக்குமில்லை
காசமையா படர்ந்தகன்றால் நோட்டம்பார்த்த
கதையொக்கும் வாதியிட்ட கருவதெல்லாம்
பாசமையா சூழ்ந்துகொண்டா லென்னஞானம்
பரியாச மோகெடுவாய் ஞானம்போச்சு
வீசுமையா சுக்கிலந்தான் பிள்ளையாச்சு
வேதைக்கு மவ்வளவு பீசங்கூட்டே. (120)

கூட்டுவது பரிச்சூத முண்டுதானல்
குலாவியொரு பொட்டாலே மேருபொன்னும்
ஆட்டுவது யென்னயின்னம் வாதஆட்டு
அறிந்தமட்டு மாடலா மறியார்கோடி
மூட்டுவது யென்னயினி யேங்கவேண்டாம்
முறைமுறையாய்த் தொட்டதெல்லாம் வேதையாகும்
பூட்டுவது முந்திமுந்தி யொன்றேபூட்டு
புகழறிந்தால் வெகுபூட்டு ஆடலாமே. (121)

ஜெனன மார்க்கம்.

ஆமப்பா செனித்தவுடல் மறிக்கும்போது
அவரவர்தா னினைவதிலே சென்றுபுக்கும்
ஓமப்பா செந்துவிலே நோக்கமானல்
உத்தமனே செந்துவென்ற வுடலைக்கொள்ளும்
நாமப்பா பூரணத்தில் நின்றுயெண்ண
நலமான பூரணத்தை நாடிப்போகுங்
காமப்பால் மோகத்தை நினைத்தோராகில்
கைமுறையாயாய்க் கோழியென்ற செனனமாமே. (122)

செனனமில்லை மரணமில்லை ஞானிக்கப்பா
சிவதீட்சை யானதினல் செப்பக்கேளு
செனனமில்லை மரணமில்லை யோகியோர்க்கு
செகமெல்லா மித்தையென்று யிருந்ததாலே
செனனமில்லை மரணமில்லை செகத்திலப்பா
சிவராச யோகரிஷி முனிவர்க்கெல்லாம்
செனனமில்லை மரணமில்லை காயசித்தி
செய்துகொண்ட பெரியோர்க்குச் செப்பக்கேளே. (123)

பூரணம்.

கேளப்பா பூரணந்தா னெவ்வாறென்றால்
கெடியான கருப்புமல்ல சிவப்புமல்ல
வாளப்பா மஞ்சளல்ல பச்சையல்ல
மாவெளுப்புத் தானுமல்ல மஞ்சுமல்ல
நீளப்பா நினைவேதோ நோக்கங்காணும்
நேரான வெட்டவெளி நேர்ந்தோன்காண்பான்
தாளப்பா யிருக்குமனர் தன்னைக்கட்ட
சச்சிதா னந்தத்திற் சாரும்பாரே. (124)

சாருவது யெங்கேயென்றால் மூக்கிற்சாருஞ்
சமத்தோடு யிருந்தால்தத் துவத்தைச்சாரும்
சாருவது யெங்கென்றால் பிடரியிலுஞ்சாரும்
சாதகமாய் நெஞ்சினுள்ளே தாக்கச்சாரும்
சாருவது மூலத்தில் நோக்கச்சாரும்
சகலசித்து மஷ்டாங்கந் தன்னைச்சாருஞ்
சாருவது மஞ்சுதலஞ் சாருமப்பா
தப்பாம லட்சயத்தைத் தாக்கிச்சாரே (125)

தாக்கியஞ்சு தலங்கண்டோன் மகத்தாம்யோகி
தப்பாது தப்பாது யிதுவேபோக்கு
தாக்கியஞ்சு தலங்கடந்தோன் ஞானயோகி
தவசியென்றால் வனதவசி சத்தில்சேர்வான்
தாக்கியஞ்சு பதமறிந்து அகாரத்தில்புக்க
சச்சிதா னந்தமென்ற நாமமானார்
தாக்கியஞ்சு லட்சயமே சாதுக்கப்பா
தாயான குருசொல்லச் சார்ந்துயேறே. (126)

ஏறுவது கடினத்துக் கொக்குமொக்கு
மென்மகனே வாதமென்ற யேற்றமெத்த
தேறுவதோர் மனயேற்றம் போலேமைந்தா
செயலான சரக்கெல்லாஞ் சுன்னும்பாகு
மூறுவதோ ருத்தமேல் கோடாகோடி
உத்தமனே வாதமுறை யுரைக்கமாட்டேன்
மாறுவதோர் மனந்திரும்பி விரிந்ததானால்
மட்டுண்டோ லெக்குண்டோ மைந்தாசொல்லே. (127)

சொல்லறியோஞ் சொல்லறியோங் கண்டத்துள்ளே
சொக்கிநின்று வந்தசுந் தரமேஐயா
மல்லறியோ மல்லறியோ மேறமாட்டோம்
மனங்கட்ட வகையறியோம் வழியுங்காணோம்
நில்லறியோம் நில்லறியோம் நெறியினுள்ளே
நேராகச் சாஸ்திரத்தில் நிலைக்கமாட்டோம்
புல்லறியோம் புல்லறியோம் பிள்ளைகளைப்பெற்ற
புகழ்பெரிய நிற்குணமே போக்கைச்சொல்லே. (128)

போக்குமினி யென்னசொல்வேன் மக்காள்மக்காள்
புகழாகப் பொருளைமுக்கிப் பண்ணிப்பார்த்து
தாக்குமிந்த மூலத்தை மனத்தைக்கட்டிச்
சாதகமா யாறுதலந் தாண்டியேறி
தேக்குநல்ல மதியினுள்ளே பானம்பண்ணி
செயலான மனோன்மணியைக் கண்டுபோற்றி
தூக்குமந்தத் தமரோடே மனத்தைக்கட்டிச்
சுகமாகப் பூரணத்தில் சொக்கியாடே. (129)

சீனச் சுண்ணம்

ஆடுதற்குச் சீனமொன்று சொல்லக்கேளு
அம்மம்மா கடுங்கார மாட்டிப்பாரு
ஊடுதற்கு யிதைக்கட்ட யறிந்தானானால்
உலகமெல்லாம் பொன்னாகு மோடுந்தூரம்
மூடுதற்கு முட்டவென்றால் முட்டப்போகா
மூதண்டந் தொட்டாடக் குளிகையாகும்
நீடுதற்கு யிதைக்கொண்டு ஆடக்கேளு
நேராகச் சொல்லுக்குள் நினைவாய்ப்பாரு. (130)

பாரப்பா புளியெட்டு வெடியுப்பெட்டு
பரிவான சாரமரைக் கல்லுப்பொன்று
நேரப்பா சூடனரை யிந்துப்பொன்று
நேராக யிடித்துநன்றாய்த் தியைமூட்டி
கூரப்பா கொடியசுண்ண மாகுமாகுங்
குறையாமல் பனியில்வைக்கச் செயநீராகுஞ்
சீரப்பா யிந்நீரில் வீரம்பூரந்
திறமாக வழலையுட சுண்ணம்போடே. (131)

சுண்ணப்போக்கு

போட்டரைத்துச் செயநீரில் படிகைக்கப்பு
புகழான ரவியிலிடச் சுண்ணமாகும்
கூட்டரைத்துக் கடுங்கார மிதற்குயேற்ற
கொடியதொரு வேகமுறும் நன்றாய்க்கேளு
மாட்டரைத்து யிந்திடைக்குச் சாரங்கூட்டி
மைந்தனே செயநீராம் வாய்பேசாதே
பூட்டரைத்து யிந்நீரில் பூரம்போட்டுப்
புகழாக வாரியிட்டுப் பொலிவாயூதே. (132)

பொலிவாகக் கற்பூரச் சுண்ணமாகும்
போக்கிலே வெகுகோடி சொல்லமாட்டேன்
கெலிவாக வழலைக்குச் சினஞ்சுண்ணங்
கெடியாக வீரமிட்டு அப்பிப்போடு
வலிவாக வெண்ணெய்யெல்லாங் கக்குங்கக்கும்
வாங்கியந்த கவசத்தை யெறிந்துபோட்டு
மலிவாக வீரமொடு பூரச்சுண்ணம்
மாட்டியதை ரவியினுள்ளே மயங்கப்போடே. (133)

போட்டெடுத்த கவசமுடன் கிழிஞ்சிநீரில்
புகழாகத் தியெரிக்கச் சுண்ணமாகும்
மூட்டெடுத்துக் கடுங்கார மிதின்மேலேற்று
மூதண்டங் கிழிந்தாடும் வழலைச்சுண்ணம்
ஆட்டெடுத்த யம்பலவர்க் கொக்குமொக்கும்
அதிகார வழலையுட அதிகவேகம்
நீட்டெடுத்த விடமெல்லாம் நீறாய்வேகும்
நிலையில்லை கரையில்லை நினைவாயாடே. (134)

ஆடவென்றால் வழலையிலே வீரஞ்சேர்த்து
அப்பனே தாளகத்துக் கப்பியூது
நீடவென்றால் சுண்ணாம்பா மாலின்தேவி
நேரான கெந்தகத்துக் கிதைத்தான்பூசு
சூடவென்றால் தீமூட்டச் சுண்ணமாகுந்
துடியான கெந்தகத்தை வீரத்தப்பி
ஊடவென்று லூதமெள்ள வீரச்சுண்ணம்
உத்தமனே வீரத்தை வங்கத்தப்பே. (135)

அப்பியந்த வங்கத்தைப் புடந்தான்போடு
ஆகாகா பூப்போலே சுண்ணமாகும்
ஒப்பியந்த வங்கத்தைத் துருசுக்கப்பி
ஓகோகோ வூதிடவே சுண்ணமாகுஞ்
செப்பியந்தத் துருசைத்தான் சாரத்துக்கப்பி
சேர்ந்துமெள்ளத் தீயிட்டு வூதச்சுண்ணங்
கொப்பியென்று கொட்டுகிற சத்திக்கொக்குங்
கூறரிது சாரவித்தை கூறுவேனே. (136)

சாரவித்தை.

கூறுகிறேன் சாரத்தை நிமிளைக்கப்பி
கூசாம லூதுமைந்தா சுண்ணமாகும்
மாறுகிறே னிமிளைதனைத் தங்கத்தப்பி
வகையாகப் புடம்போடத் தங்கம்நீறும்
ஏறுகிறேன் தங்கத்தைச் சூதத்தூட்டி
யெடுத்துடனே மணியாகு மேலேகேளுர்
தேறுகிறே னிச்சூதங் குளிகையூட்டி
தெளிவாக வூதுநன்றாய்ச் சுண்ணமாமே. (137)

சுண்ணமென்ற சூதத்தை வீரத்தப்பிச்
சுகமாக வாட்டுநன்றாய்க் கட்டிப்போகும்
வண்ணமென்ற தங்கம்சா விதுதானென்று
மாட்டியொன்று யுருக்கியதை மணிபோல்வாங்கி
சுண்ணமென்ற அஞ்சுசுண்ணக் குகையில்வைத்து
தூக்கியொரு புடம்போடச் சுண்ணமாகுங்
கண்ணமென்ற கன்னக்கோல் வாதத்துக்கு
கைமுறையு மிதுவாச்சு கண்டுகொள்ளே. (138)

கண்டுகொள்ளு மிச்சுண்ணந் தூமவேதை
கரையில்லை சத்தமுதல் பரிசவேதை
தொண்டுகொள்ளு மண்டமுதல் பத்துமட்டுஞ்
சொர்னமென்ற யிதினாலே துறையோகோடி
துண்டுகொள்ளும் நாழிகொள்ளுங் குறுணியாகுஞ்
சொற்பெரிய கலமாகுந் தூணியாகும்
பண்டுகொள்ளும் நெற்பயிர்போல் கோடாகோடி
பரவுமையா னிதன்கூறு பாடுவேனே. (139)

பாடுவேன் குருவாலே மைந்தாகேளும்
பர்வதமும் மன்மாமும் பொன்னேயாகும்
ஆடுவே னாடுவே னாடியாடி
அளப்பறிய மாட்டேனன் கோடிகாலந்
தேடுவேன் தேடுவேன் என்னசொல்வேன்
தென்னிலேபோ லறிந்தாடுஞ் செப்பமாட்டேன்
கூடுவேன் கூடுவேன் நாகப்போக்குக்
கூறரிதாம் பூரணத்தில் கூடினேனே. (140)

அண்டச்செந்தூரம்

கூடினதோர் பரிவீரச் சுண்ணத்துள்ளே
குலாவியதோர் விரமிட்டு அண்டத்தப்ப
நாடினதோர் அண்டமெல்லாந் தோலோடொக்க
நலமங்கி யண்டம்போல் செந்தூரிக்கும்
மூடினதோ ரண்டமுமிப் படியேயாகும்
மூதண்ட வேதையிதி லறிந்துபோடு
சாடினதோர் சாட்டமெல்லா மண்டச்சாட்டஞ்
சதகோடி பத்துமென்பார் நான்கானேனே. (141)

காணாத அண்டத்தின் மெழுகுகோடி
கட்டுநீத் தினமுருக் கினமோகோடி
பூணாத செயிநீரோ களங்குகோடி
பொன்னீரோ வெள்ளியுட நீரோகோடி
தோணாத யுபாசத்தின் சத்தோகோடி
துடியாமல் சூதமென்ற கட்டோகோடி
ஆணாத பாஷாணக் கட்டோகோடி
ஆகிறதைக் கெடுக்கயிதி லாகும்பாரே. (142)

ஆகுமப்பா கட்டினத்தைச் சுண்ணம்பண்ணும்
அத்தந்த யினங்களுஞ்செந் தூரம்பண்ணும்
போகுமப்பா வெகுதூரங் களங்கம்பண்ணும்
பொற்குருவால் வெகுபூட்டாம் பூட்டியாடும்
மாகுமப்பா வுபாசத்தின் சத்தால்வேதை
மட்டுண்டோ லெக்குண்டோ மணிக்கியூட்டு
சாகுமப்பா நவலோகந் தனித்தனியேவேதை
சாங்கோப சாங்கமிதில் சாற்றினேனே. 143)

சாற்றிய அண்டவித்தை பிண்டவித்தை
சமுசியமாய் மயங்காதே நன்றாய்ப்பூசி
நீற்றிய நீற்றெல்லா மிதுக்குள்நீறும்
நேரான கட்டுவகை கெந்திக்கட்டு
ஊற்றிய வூற்றெல்லா மிதுக்கொவ்வாது
ஓகோகோ உயர்ந்தவித்தை குளிகைதிரும்
போற்றிய போற்றெல்லாம் பதத்தைப்போற்றும்
புகழாகக் கிட்டினத்தைச் சொல்லக்கேளே. (144)

கிட்டினங்கூறல்

சொல்லுகிறே னண்டத்தின் மெழுகதொன்று
சுட்டண்டத் தோலொன்று வங்கமொன்று
புல்லுகிறேன் புழுகொன்று கூட்டியாட்டி
புகழாகக் கரத்தில்வைத்து பொன்னீர்மீட்ட
மல்லுகிறேன் வெங்கலமாய்க் கிட்டமாகி
மற்றதொன்று மில்லாமல் மண்ணாய்ப்போகும்
வெல்லுகிறேன் யென்றுசொன்ன வாதிமுன்னே
வேதையெல்லாம் பொய்யாக்கி விடுவித்தாட்டே. (145)

ஆட்டிடவே வெகுவித்தை கேளுமைந்தா
ஆச்சிந்தப் பொன்னென்று யவன்தான்சொன்னால்
ஓடையிலே அதைவாங்கிப் பார்த்துப்போடு
ஓகோகோ யிரும்பாகுங் கிட்டமாகுந்
தாடையிலே போட்டவனை விபரங்கேளு
சமர்த்துண்டோ யிருந்தாக்கால் பின்னுஞ்சொல்வான்
பாடையிலே சென்றபிண முயிராமோடா
பார்த்தொருக்கால் முன்போடு உயிராய்ப்போமே. (146)

போமென்று கோஷித்து ஆடுஆடு
புகழாக யெவருக்கு மஞ்சவேண்டாம்
ஓமென்று மூலகுரு வர்க்கமானால்
உத்தமனே பேசாதே உயர்ந்தபாட்டர்
நாமென்று மவருடைய சீஷவர்க்கம்
நாதாந்த வேதாந்த வர்க்கமய்யா
ஆமென்று யெனையீன்ற போகர்சொன்னார்
அறுபத்து நாலுமாத் ததிதந்தானே. (147)

அதிதமென்ற மூலகுரு யனுதிகோடி
அப்பனே சித்தருண்டு ரிஷிகளுண்டு
நிதிதமென்ற குளிகைமுறை யறியாரப்பா
நேரகப் பூரணத்தை நேர்ந்துநின்றார்
பதிதமென்ற சொரூபமணி பார்த்துவல்லோர்
பார்மகனே சூதவித்தை யாகக்காட்டி
துதிதமென்று மௌனத்துதித்தார் யானிறைஞ்சிநிற்க
சேர்த்தியந்தா ளருமைந்தா வெனக்கேட்டாரே. (148)

கேட்டவர்க்குக் கைலாசம் பரம்பரையில்வந்த
கெடியான மூலருட பிள்ளையுடபிள்ளை
நீட்டவர்க்கு மேலான போகனாதர்
நேராக அவருடைய பிள்ளையான்தான்
ஆட்டவற்குச் சூதவித்தை வருமோவப்பா
ஆச்சரிய மாச்சரிய மறியோம்நாங்கள்
கூட்டவர்க்கு அவருடைய குழந்தைநீயோ
கொள்கியுன்போல் யெவர்களுமே கூறக்காணேன். (149)

கூரான ரசத்தொழிலைச் செய்துநாங்கள்
கொள்கிமனத் தோடேபோ ராடிநித்தம்
வாரான லட்சயத்தைப் பார்த்துப்பார்த்து
மனமுறைத்து மெஞ்ஞான வரையிற்சென்றோம்
வீரான மனத்தைப்போல் ரசத்தைக்கட்ட
வெகுசளுவு வெகுசளுவு யறியோமப்பா
தீரான சிவயோகஞ் சனத்திற்சித்தி
செய்வார்க்கு மெஞ்ஞானஞ் சித்தியாமே. (150)

சடத்தின் கூறு.

ஆமப்பா சடமெல்லாம் பிரமன்கூறு
அதுக்குள்நின்ற ரத்தமோ மாலின்கூறு
ஓமப்பா யிதுக்குள்ளே புரியட்டஞ்சொல்வேன்
உத்தமனே சூட்சமென்ற தோற்றங்கேளாய்
தேமப்பா சிகாரமென்ற சிவன்தானென்று
சேர்த்துமெல்ல வகாரமென்ற மயேசனென்று
தாமப்பா யகாரசதா சிவன்தானென்று
சார்ந்துநின்ற விந்துவதின் மேலுமாச்சே (151)

ஆச்சப்பா விந்துவின்மேல் நாதமொன்று
அதின்மேலே சத்தியொன்று அறிந்துபாரு
ஓச்சப்பா யிதின்மேலே சிவன்தானென்று
ஓத்தசிவ னுரென்னில் விராட்டியன்தான்
பாச்சப்பா யதன்மேலே பரைதானென்று
பாருமிந்த யெட்டும்புரி யட்டமாச்சு
வாச்சப்பா யிதனாலே பிறப்பிறப்புமாச்சு
வாகான புரியட்டக் கூத்துத்தானே. (152)

கூத்தெல்லாம் புரியட்டக் கூத்தேகூத்து
கோடான கோடிசென்ம மெடுத்தேயாடும்
கூத்தெல்லாம் புரியட்டத் தோற்றமேழு
குலாவியது விரிந்தாடி லஞ்சுமாச்சு
கூத்தெல்லாம் எண்பத்து நான்குலக்ஷம்
கூரான ஜீவபேதம் நாலுயோனி
கூத்தெல்லாம் பார்த்தறிந்த பெரியோரய்யா
கூட்டோடே தள்ளியதன் மேல்நிற்பாரே. (153)

ஞானம்.

மேலான பரைமேலே முப்பாழ்கேளு
விளங்கியொன்று வெளிப்பாழா மதுக்குமேலே
சேலான யொளிப்பாழாய் நிற்கும்பாரு
சேர்ந்துமெள்ள வதைத்தாண்டில் செப்பக்கேளு
கோலான வெளியொளிப்பாழ் கூட்டிப்பாரு
குறிமூன்று வரைதாண்ட வுன்தாய்நிற்பாள்
பாலான மொழியுடையாள் தமரின்வாசல்
பரமவள்தான் போதமவள் பாருபாரே. (154)

பாரப்பா போதமென்ப தவட்கேபேரு
பரிவான யகண்டமென்று மவட்கேபேரு
சேரப்பா அவள்கிட்டா தவளேபோதஞ்
சேர்ந்துடனே தமர்க்குள்ளே சேரலாகும்
ஆரப்பா கண்டவர்க ளகண்டவீதி
ஆதியில்லை அந்தமில்லை யறியப்போகா
நேரப்பா காண்பரிது கடினமெத்த
நிலையாத மனக்குரங்கு நேரொட்டாதே (155)

ஒட்டாதே யென்றுசொல்லி யோகிசென்று
உன்னியுன்னிப் பரையளவு மோடினாலும்
கட்டான பிறவிவரு மய்யோஅய்யோ
கலந்துவந்து பிறந்தாலும் யோகியாவான்
மட்டான பரையளவும் புரியட்டமாச்சு
வரைகடந்த வெளிப்பாழை யடுத்தானாுல்
முட்டாதே வெளிப்பாழே யகண்டமென்று
முனையான சுழிகண்டால் பிறக்கொட்டாதே. (156)

சத்தி நிலை.

பிறக்காமல் அதுக்குள்ளே சுழன்றுநின்று
பின்னுமொரு வரையேற யிதுவேயென்பாள்
மறக்காம லதுக்குள்ளே மயங்கியேங்கி
மருத்துமொரு வரையேறி யிதுதானென்பாள்
திறக்காமல் மூன்றுவரை திறந்துயேறி
சேர்ந்துநின்ற வுன்மாதா யிதுதானென்பாள்
பறக்காமல் ரவிகோடி ஒளிதான்வீசும்
பரிவான மதிகோடி பகருங்காலே (157)

பகராத காந்தியவட் கொவ்வாயொவ்வா
பார்க்கரிது பார்க்கரிது கண்கொள்ளாது
பகராத காந்தியுள்ள தாயைக்கண்டால்
பரமவள்தான் சிவமவள்தான் பாருபாரு
பகராத நிற்குணத்தி நிர்மலத்தி
பரமான போதத்தி பரமேயென்று
பகராத யகண்டத்தி யகண்டத்தந்தி
பாப்பனத்தி சற்குணத்தி பரையென்சொல்லே. (158)

சொல்லியவ ளருளாலே மேலேசொல்லத்
துரியமற்ற வெட்டவெளி சொல்லும்போச்சு
மல்லியவன் மனம்போச்சு புத்திபோச்சு
மாயமெல்லா மூவரையின் கீழேபோச்சு
தில்லையென்ற வம்பலமுந் தாண்டிப்போச்சு
சேரவெட்ட வெளியாகத் தெளிந்துபோச்சு
எல்லியது படர்ந்துநின்ற நிற்குணத்தி
ஏகவெளி யகண்டமது அறியுந்தானே. (159)

அறிவதொன்றி லாசைகொண்டால் வருமோமைந்தா
அவரவர்க்கு விட்டகுறை யாலேயெய்தும்
நெறியதொன்றில் மனங்குவிந்து பிடித்தாயானால்
நேராக யேறலா மில்லாட்டில்லை
பிரியவொன்றில் மனம்பிறிந்தால் பேய்போலாச்சு
பேறான தீனியினால் பெருமைபோச்சு
குறியதொன்றில் பார்த்தேறப் பசியொட்டாது
கூரான யிரைக்கியிந்தச் சீமைநேரே. (160)

வேடியுப்புக் கம்பி.

நேரான வெடியுப்பின் பிறப்பைக்கேளு
நிலையான உவர்நிலத்தின் மண்ணைக்கொட்டு
நீரான துவராகக் கீழேயூறும்
நெருப்பான வூரலைத்தான் காய்ச்சுவுப்பாய்
பேரான பத்திசிவ மானவுப்பு
பிரபலமா யிதன்பெருமை பேசப்போகா
வாரான வுப்பினொடு படிதான்மோரும்
வார்த்ததனைக் காய்ச்சிடவே கம்பியாமே. (161)

கம்பியென்ற உப்பாலே பரிசவேதை
கட்டியதோர் சந்தான தூமவேதை
கம்பியென்ற வுப்பாலே ளங்குவேதை
கனல்பட்டால் தெரிசனத்தில் காணும்வேதை
கம்பியென்ற வுப்பாலே செந்தூரவேதை
காட்டுமுன்னே கல்மண்ணும் பழுக்கும்வேதை
கம்பியென்ற வுப்பாலே சுண்ணவேதை
கரையில்லை துறையில்லை கண்டுஆடே. (162)

உப்புக்கட்டு.

ஆடுதற்கு வகைகேளு முப்பைக்கட்டு
அப்பனே சினமென்ற சுண்ணத்தாலே
நீடுதற்குத் தாளகத்தைச் சுண்ணம்பண்ணி
நேரான தாளகத்தால் வங்கம்நீற்றி
ஊடுதற்கு வங்கமுடன் வீரங்கட்டி
உருவான வெடியுப்பா லப்பிப்போடு
கூடுதற்கு ரவியில்வைத்து வறுப்புச்செய்து
குறையாமல் சுண்ணத்தில் வைத்துஆட்டே. (163)

ஆட்டியதை யெடுமைந்தா யெலும்புபோலாம்
அரகரா முழுக்கட்டு மாச்சுபாரு
கூட்டியதில் சவுக்காரம் புழுகுவீரங்
குறையாம லிப்படியே ஊதிப்போட
காட்டியிதில் கடுஞ்சுண்ணங் காணுங்காணுங்
கைமுறையாய்ச் சொல்லுகிறேன் கரைகொள்ளாமல்
மூட்டியிதில் சாரத்தை யிடைக்கிடைதான்சேர்த்து
முனைந்தாட்ட முத்துப்போற் செயநீராமே. (164)

நீரிலே கற்பூரப் பலகைபோட்டு
நேராக வாரியிட்டு ஊதச்சுண்ணம்
ஊரிலே நடிப்பல்ல பாறையுப்பு
யுருவாக உடைத்துநன்றாய் மணிபோல்வாங்கி
கூரிலே சுண்ணமுடன் வீரம்போட்டு
குமுறநன்றாய் வெண்கருவா லரைத்துப்பூசு
வாரிலே கற்பூரச் சுண்ணவேகம்
மணிபோலே யுப்படங்கும் புடத்தைப்போடே. (165)

போடுவது யேதென்றால் நாயுருவீற்றில்
புகழாக வுப்பைவைத்துப் புடத்தைப்போடு
நீடுவது வுப்பெடுத்து வுருக்கிப்பாரு
நேராகப் பொன்போலே நின்றுஆடும்
நாடுவது யெதைநாடு யிந்தவுப்பு
நலமான சூதத்தை நாடிக்கொல்லும்
ஊடுவது யிந்தவுப்பில் சரக்கையூட்டி
ஒன்றுக்குள் கோடிகவர் யுரைக்கின்றேனே. (166)

உப்பின் போக்கு

உரைக்கிறே னிந்தவுப்பைச் சுண்ணமூது
ஒருசங்க மிரண்டுசங்க மோடுவோடும்
உரைக்கிறே னிந்தவுப்பை மெழுகுபண்ணு
உத்தமனே சரக்கெல்லா மெழுகாயோடும்
உரைக்கிறே னிந்தவுப்பைச் செயநீர்பண்ணு
ஒடுதொட்டுக் கல்வரையுஞ் செயநீராகும்
உரைக்கிறே னிந்தவுப்பைச் செந்தூரித்தால்
உபரசமும் நவலோகஞ் சிவக்குந்தானே. (167)

சிவப்பெல்லாஞ் செந்தூர மாகுமக்காள்
சேர்ந்துநின்று கருத்தாக்கால் களங்கமாச்சு
சிவப்பெல்லாம் வெளுத்தாக்கால் சுண்ணமாச்சு
செகத்திலே பலபலவாஞ் சுண்ணங்கோடி
சிவப்பெல்லாஞ் சுகங்காட்டு முப்புவித்தை
சிவசிவா சூட்சமெல்லா முப்புக்குள்ளே
சிவப்பெல்லா மவைகாமஞ் சூடுஞ்சூதம்
தெரிந்தவனூர் சிவயோகி யறிவான்தானே. (168)

அறிவான கல்லுப்புச் சுண்ணந்தன்னை
அப்பனே கெந்தகத்தி லப்பிஆட்டு
பிறிவான கெந்தகந்தான் சுண்ணமாகும்
பேரான சுண்ணத்தைத் தாளகத்திற்போடு
நெறியாக ஆட்டுயிதைச் சுண்ணமாகும்
நேரான தாளகத்தை வங்கத்தப்பு
தறிவாகப் புடம்போடு வங்கம்நீறும்
தனிவங்கஞ் சூதத்தில் சாற்றிக்கொள்ளே. (169)

சாற்றிநின்ற சூதத்தைச் சுண்ணம்பண்ணு
தனிச்சூதச் சுண்ணத்தை நிமிளைக்கப்ப
மாற்றிநின்ற யிதையூது நிமிளைச்சுண்ணம்
வாகான நிமிளையைத்தான் தங்கத்தப்பு
போற்றியிதைப் புடம்போடத் தங்கச்சுண்ணம்
புகழாக யிச்சுண்ணஞ் சாரத்தப்பு
ஆற்றிநின்ற சாரத்தை மணலில்வைத்து
அரைத்ததனை யூதிடவே சுண்ணமாமே. (170)

சுண்ணமென்ற சாரத்தைத் துருசுக்கப்பு
சுக்கான யிதையூது சுண்ணமாகும்
சுண்ணமென்ற துருசுதனை வீரத்தப்பி
சுகமாக வைத்தெரிக்கச் சுண்ணமாகும்
சுண்ணமென்ற வீரத்தைக் கெவுரிக்கப்பி
துடியாக யூதமைந்தா சுண்ணமாகும்
சுண்ணமென்ற கெவுரிதனைச் சூதத்தாட்ட
துடியாமல் மணியாகுஞ் சூதந்தானே. (171)

சூதத்தின் வேதை.

தானென்ற சூதத்தைக் குகைவைத்தூது
    தவளம்போல் சுண்ணும்பார் தானேபாரு
வானென்ற யிச்சூதம் வராகனென்று
    வரையாக நாலுயிடை தங்கத்தூட்டு
கானென்ற அஞ்சசுண்ணக் குகையிலூது
    கடுஞ்சுண்ண மாகப்பூப் போலேயாகுங்
கோனென்ற குருவிதுதா னிதிலேவித்தை
    கோடான கோடியென்றால் வாய்தானேமோ. (172)

ரோமென்று சொன்னகுரு பணந்தானென்று
    நுகரான வீரமொன்று கெவுரியொன்று
காமென்று துருசொன்று பூரமொன்று
    காரமொன்று சூதமிதில் யேழுங்கூட்டி
ஓமென்ற பொடியாக்கித் திரிதிரித்து
    உத்தமனே நெய்வார்த்து விளக்கையேற்றி
ஆமென்று அவித்துடனே புகைதான்பட்டால்
    ஆகாகா நவலோகந் தூமமாமே. (173)

ஆமப்பா முறைதுறையாஞ் சுண்ணமொன்று
    அரிதான வீரமொன்று நிமிளைமூன்று
தாமப்பா அரைத்துடனே சிவப்பேயாகுந்
    தன்னுக்குள் சாதிலிங்கங் காரம்போட
ஓமப்பா நவலோக முபாசங்களெல்லாம்
    உத்தமனே உபசரிக்க வேதையாகும்
நாமப்பா பார்த்தபடி கருவைச்சொன்னேம்
    நலமான மைந்தர்களே நாட்டிடீரே. (174)

நாட்டியதோர் வெள்ளிதனைக் குருவால்நாட்டு
    நலமான வெள்ளியது சுண்ணமாகும்
வாட்டியதோர் வீரமிட்டுக் காரமிட்டு
    ஒன்பதுப ரசமுந்தொட் டாலோவெள்ளி
காட்டியதோர் குருகாண்ட மிதுதான்மைந்தா
    கருமறைத்துச் சொன்னக்கா லொன்றுமில்லை
ஆட்டியதோர் செயநீர்சுண் ணாம்புநீற்ற
    அப்பனே அமுரிக்கு ளதிர்துகொள்ளே. (175)

அறிந்தறிந்து கருவெல்லாம் நன்றாய்ப்பாரு
அங்கங்கே சொல்லிவைப்பே னுய்ந்துபாரு
மறிந்தறிந்து மறக்காதே மக்காள்சொன்னேன்
மறந்துவிட்டால் சொல்லுதற்கு யெனைப்போலாரு
பிறிந்தறிந்து நன்றாக ஆடிப்பாரு
பெரும்பாதை பெரும்பாதை கவரோசங்கம்
செறிந்தறிந்து பாராமற் பட்டபாடு
சிவசிவ பூரணமாய்ச் செப்புவேனே. (176)

ஆதிக்குரு.

செப்புவேன் நன்றாகக் கேளுமக்காள்
திராவகத்தின் கருவெல்லாம் புகைநீர்மைந்தா
செப்புவேன் செயநீர்க்குக் கருவேதென்றால்
சேர்ந்துநின்ற நவச்சாரம் போனால்போச்சு
செப்புவேன் சுண்ணாத்தில் செந்தூரமென்ன
சீரான சவ்வீரஞ் சேர்ந்தாலாகுஞ்
செப்புவேன் வாதத்துக் காதியென்ன
செப்பாதே வழலையென்ற சுண்ணந்தானே. (177)

தானென்ற களங்கத்துக் காதியேது
சமரசமாய் மால்தேவி யோடலாகுங்
கானென்ற மெழுகுக்கு ஆதியேது
காட்டியதோர் செயநீர்தான் கண்டுகொள்ளு
கோனென்ற வேதைக்கி ஆதியேது
கொடியதொரு புடத்தங்கங் கூட்டிஆட்டு
வேனென்ற கட்டினத்துக் காதியேது
விளங்கியதோர் சுண்ணவரை விரைந்துபாரே. (178)

விரைந்துநின்ற வாதத்துக் காதியென்ன
வேதாந்தங் காட்டுகிற ரூதஞ்சூதம்
விரைந்துநின்ற நீற்றினத்துக் காதியென்ன
வேரான வெண்காரம் விளங்கிப்பாரு
விரைந்துநின்ற நீத்தினத்துக் காதியென்ன
மேலான கற்பூரச் சுண்ணஞ்சுண்ணம்
விரைந்துநின்ற வூசரத்துக் காதியென்ன
விளங்கியதோர் கல்லுப்பு விரைந்துகாணே. (179)

காணப்பா யினக்குறையுங் கருக்கிடையுஞ்சொன்னேன்;
கைமுறையா யதுவதுவைக் கலந்துபாரு
ஊணப்பா மூர்த்திமூர்த்தி வழலையுப்பால்
ஒகோகோ வாதமெல்லா முடிந்துபோச்சு
பூணப்பா இருவணத்தால் போகுந்தூரம்
புகழான மலைதனக்குப் பூட்டலாகும்
வீணப்பா யிந்தமுறை விட்டால்வேதை
விளங்கியிந்தத் தொழிலெல்லாங் குருவைக்கேளே. (180)

அறியாமுடர்.

குருசொல்லப் பொருள்காணும் அருளுங்காணும்
குலாமரய்யோ குருவின்றிச் சுடுவார்கோடி
குருசொல்ல லட்சயமும் ஞானங்கூடுங்
குறிப்பறியா மனத்தாலே பார்ப்பேனென்பார்
குருசொல்லாத் தொழிலுக்கு வேதையில்லை
குருடனுக்கு ஊமைசென்று பணிந்தவாறு
குருசொல்ல வேணுமென்பார் நல்லோரெல்லாங்
குலாமரென்றால் குருவென்றால் போவென்பாரே. (181)

போமென்று சுட்டலைந்து பொய்யேயென்பான்
புகழாக அவன்வாயில் போடுமண்ணை
வாவென்றால் வறியோர்க்கு வருமோசொல்லு
வறுமைவந்தால் போவென்றால் போமோசெல்லு
ஆவென்றால் பெருவயிற் றுண்ணப்போமோ
ஆச்சரியங் காலில்லா னோடப்போமோ
கூவென்றால் செவிடனங்கே யேனென்பானோ
கொள்கையிந்த வாரொக்குங் குருவில்லார்க்கே. (182)

ஆற்கநின்ற மெஞ்ஞானி சடத்தைவென்றால்
அதுவேது வென்றக்கால் சொல்லக்கேளும்
பார்க்கநின்ற தேகத்தில் சூட்சதேகம்
பரிவான புரியட்டந் தன்னில்நின்று
சேர்க்கநின்று காலோடே கூடிப்போவோஞ்
செயலான சடமெனக்கு யேதுக்கென்பான்
காக்கநின்று சடங்காப்பான் யோகியானால்
கலந்துநின்ற ஞானிசடங் காத்திடானே. (183)

காத்திடாக ஞானியென்ற குருவேஅய்யா
காரணமே ஏற்குணமே கருணையோனே
மாத்திடா சித்தென்று குளிகையென்று
மாயத்தைப் பண்ணுகிற மயக்கமென்ன
போத்திடா ரெண்டுக்கும் புகழைக்கேளும்
பொலிவான சித்திரிகம் புகழ்ந்துசொல்வேன்
ஆத்திடா செகத்தோடு சித்துமாடி
அண்டாண்டப் பதமுதலா யறிந்தேன்பாரே. (184)

அறிந்தமட்டோ சிறுபிள்ளாய் செடத்தோடொக்க
அவனிருந்த நிற்குணத்துக் கப்பால்சென்று
மறிந்தமட்டோ திரும்பிவந்து கோடிகற்பம்
மகத்தான சமாதியிலே வாழ்ந்தார்வாழ்ந்தார்
பிறிந்தமட்டோ சமாதிவிட்டுப் பின்னுமாடிப்
பேரண்டப் பெரியோரைக் கண்டுபேசி
நெறிந்தமட்டோ மேருவிலே நின்றுவாழ்ந்து
நேரான பாற்கடலில் சேர்ந்தார்காணே. (185)

நேர்ந்துகொண்டு மாயிபதம் போற்றிசெய்து
நேரான நாலுயுகச் சித்தரையுங்கண்டு
நேர்ந்துபதிந் தாண்டிமனோன் மணியைப்போற்றி
நேரான முப்பாழின் நேர்மைகண்டு
நேர்ந்துகண்டு அறுமுகனைத் தமர்க்குள்புக்கி
நிலையான பூரணத்தி லுகாந்தமோடி
நேர்ந்துகண்டு சிலைபோல யிதிலேசொக்கி
நேறுவதுந் திரும்புவதும் மதியந்தானே. (186)

தானென்ற சித்தர்வல் லமைக்குமைந்தா
சகஸ்திரத்துக் கொன்றுவ்வா ஞானிவாழ்வு
வானென்று வெளிகடந்து புக்குவான்காண்
வாய்மூடில் பிடரிநின்று பேசுமோசொல்
கோனென்ற மூலவர்க்கத் துள்சித்தாக
கொடுஞ்சுறுக்கு கொடுஞ்சுறுக்கு பூரணத்தேசென்று
பானென்று பண்ணுவார் பாகந்திர்த்து
பரிவாக மூழ்கியதில் மீழ்வார்தாமே. (187)

தாமென்று மதுவென்று மிரண்டுமற்று
சாங்கமற்றுப் பாங்கமற்றுச் சமாதியற்று
ஓமென்ற நிற்குணம்போ லொன்றாய்நிற்க
உத்தமர்க்கு அடுத்தமுறை யுணர்வாய்க்கேளு
ஆமென்று நின்றதெல்லாங் கண்டிப்பென்பார்
ஆகாச வெளிமுதலாய்க் கண்டிப்பென்பார்
ஓமென்ற கண்டமுதல் கண்டிப்பென்பார்
ஒன்றுமற்ற நிற்குணமே பொருளென்பாரே (188)

போய் ஞானி.

பொருளாலே வாடுகிறார் சித்தரெல்லாம்
போக்கறியா வுலகத்தில் குருநானென்று
மருளாலே மயக்கிநின்று உபதேசித்து
மனிதரைத்தான் மாமாய்கை வலையிற்போட்டு
இருளாலே கூகைகா கத்தைக்கொண்ட
இதுவொக்கு முலகத்தி லிருந்தஆசான்
கருளாலே யேதாலுங் குருவால்தோண
நலமாகப் பூரணத்தில் நாட்டார்பாரே. (189)

நாட்டாத பாபத்தால் விவேகம்போச்சு
நலமில்லா மனத்தாலே ஞானம்போச்சு
மூட்டாத வாயுவினு லோகம்போச்சு
மூதண்டக் குளிகைவிட்டால் கெவுனம்போச்சு
ஆட்டாத ஆசையினால் சடந்தான்போச்சு
அட்டனே நூல்விட்டா லறிவுபோச்சு
ஒட்டாத சுண்ணம்விட்டால் வாதம்போச்சு
ஓகோகோ குருபோனு ளொக்கப்போச்சே. (190)

ஒக்குமிந்த ஆட்டுவெடி யுப்புக்கையா
உத்தமனே பூமியுட னாதமுப்பு
தக்குமிந்த வுப்பாலே வாதிட்க்கு
சதகோடி நவகோடி அறிந்துஆடும்
சொக்குமிந்த வுப்பாலே வுபரசங்களெல்லாம்
தூரவென்றால் வெகுதூரந் தூரவேதை
மக்குமிந்த வுப்பாலே கெந்திமுதலெல்லாம்
வாகான வுப்பினுட வரைதான்முற்றே. (191)

சாரப்பெருமை.

வகையடங்காச் சாரத்தின் பெருமைகேளு
வாகான யொன்பதுட அமுரிகூட்டி
நிரையடங்கா வுப்போடு காரசாரம்
நேராகக் காய்ச்சிவிட்டான் பறங்கிமைந்தா
கரையடங்கா யதன்பெருமை பாடவென்றால்
காப்பேது கரையேது சாரத்துக்கு
துரையடங்கா யிதுக்குள்ளே சொக்கிப்போவான்
சொல்லுவது இனியென்ன துரையைக்கேளே. (192)

கேளப்பா அண்டம்போல் சாரஞ்சீவிக்
கெடியான அபினியொடு மிளகுபூரம்
நீளப்பா மேனிச்சார் விட்டுஆட்டி
நிலையாக வதின்மேலே யரக்கைப்பூசி
வாளப்பா சாணுங்கிச் சீலைசுற்றி
வகையாக வங்கத்தி லமுத்திமைந்தா
ஆளப்பா பிளந்தெடுக்கச் சாரஞ்சுத்தி
அதையெடுத்துச் சுண்ணும்பு செய்யக்கேளே. (193)

செய்வதுதான் வங்கமென்ற சுண்ணத்தோடே
சிறப்பாக வீரமிட்டு ஆட்டிப்பூச
மைவதுதான் சலம்பொதியு மணலில்வைத்து
மல்லிகைப்பூப் போலாகு மெடுத்துக்கொண்டு
கைவதுதான் யெட்டிலொன்று பூரச்சுண்ணம்
கலக்குமிந்த யிடைகூட்டு வழலைச்சுண்ணம்
பைவதுதா னரைத்துமெள்ள வில்லைதட்டி
பாங்காக வூதிடவே சுண்ணமாமே. (194)

ஆமம்பா சாரமது சுண்ணமானால்
அண்டரண் டங்களெல்லா மதுக்குளாச்சு
சாமப்பா சூதமுதல் தங்கம்நீறும்
சங்கமென்றும் பற்பமென்றுஞ் சொல்லக்கூடா
வேமப்பா தொட்டவிடம் பட்டவிடமெல்லாம்
விடுபட்ட மதயானை போலேயாடும்
ஓமப்பா உலகமெச்சும் சரரவித்தை
யோடுகிற வரிசைசொல்ல யொடுங்காவாரே. (195)

செயநீர்

வாரான சாரத்தில் காரமிட்டரைக்க
மறைமேகம் பொழிந்தாப்போல் சலமாய்நிற்குந்
தாரான செயநீரில் பூரமிட்டு
தனிக்குகையில் வாரியிட்டு ஊதச்சுண்ணம்
வீரான யிச்சுண்ணங் கெந்தகத்தப்பி
விரைந்தெரித்து ஊதிடவே சுண்ணமாகும்
கூரான யிச்சுண்ணம் விரத்தாட்டி
கொடியதொரு வழலைக்கு அப்பிப்போடே. (196)

வழலைச்சுண்ணம்

அப்பிமெள்ளத் தீயாட்டி லெண்ணெய்போகும்
அதன்பிறகு கடுங்கார மதிலேயேற்று
ஒப்பியிந்த வழலையுட வேகஞ்சொல்ல
உத்தமனே முடியாது யுரைப்பேன்சற்று
தப்பியிந்தச் சண்ணத்தில் விரத்தாட்டி
தாளகத்தில் மேற்பூசி ஊதச்சுண்ணம்
செப்பியிந்தத் தாளகத்தை விரத்திற்பூசி
சேர்த்துமே ஊதுமெள்ளச் சுண்ணமாமே. (197)

ஆமிந்தச் சுண்ணத்தைச் சூதத்திலூட்டி
அப்பனே மணியாகு மதனைவாங்கி
தாமிந்தக் கல்வத்தில் நொருக்கிக்கொண்டு
தாளகமுங் கல்லுப்பு வழலைபோட்டு
சேமிந்தக் கிழிஞ்சிகட்டி ஊதிப்போட
சிறப்பான சுண்ணாம்பாஞ் செப்பக்கேளு
போமிந்தச் சுண்ணம்பை வங்கத்தப்பி
உத்தமனே புடம்போடச் சுண்ணமாமே. (198)

சுண்ணமென்ற வங்கத்தைச் சாரத்தப்பி
சுகமான மணல்புடமா யூதிப்போடு
சுண்ணமென்றால் கடுஞ்சுண்ணஞ் சாரமப்பா
சூட்டினதோர் விரல்தெரிக்குஞ் சுண்ணவேகஞ்
சுண்ணமென்ற காரத்தைத் துருசக்கப்பிச்
சுக்காக மூதிடவே சுண்ணமாகுஞ்
சுண்ணமென்ற துருசதனைத் தங்கத்தப்பி
துடியாகப் புடம்போடு சுண்ணந்தானே. (199)

சூதமணி

தானென்ற பரிச்சுண்ணஞ் சூதக்கட்டி
　　தயங்காதே மணியாகுந் தன்னைவாங்கி
கானென்ற அஞ்சுசுண்ணக் குகையிலூது
　　கடுஞ்சுண்ண மாகுமிந்தச் சூதந்தானே
கோனென்ற சுண்ணமொன்று தங்கப்காலில்
　　கூட்டிநன்று யுருக்கியதை மணியாய்வாங்கி
வானென்ற அஞ்சுசுண்ணக் குகையி லூத
　　மல்லிகைப்பூப் போலாகுஞ் சுண்ணம்பாரே (200)

சூதமணிச் சுண்ணம்.

பாரிந்தச் சுண்ணத்தால் லேதைகோடி
　　பலபலவாந் துரைகோடி பரிசங்கோடி
நேரிந்தக் களங்குஞ்செந் தூரங்கோடி
　　நிலையான குருக்கோடி மெழுகுகோடி
ஆரிந்தப் போக்கறிந்து செய்யப்போரார்
　　அரகரா சிவசிவா அறியப்பேகா
தூரிந்தப் படியென்று யறியமாட்டார்
　　சொல்லரிது சொல்லரிது சுண்ணப்போக்கே. (201)

போக்கான யிச்சுண்ணம் வீரத்தாட்டி
　　புகழான துருசின்மேற் பூசியூத
தாக்கான கடுஞ்சுண்ணம் கண்டராச்சு
　　தனிச்சுண்ண முறைசொல்லச் சார்பைக்காணேன்
வாக்கான மனமெட்டா புத்தியெட்டா
　　மவுனமுற்ற மெஞ்ஞான வரைக்கதொக்கும்
நோக்கான நடுநோக்கா யோடும்வேதை
　　நூறுசங்கம் நிகரல்ல நுணுக்கமுற்றே. (202)

நுணுக்கமுற்றுத் துருசியிலே வீரம்போட்டு
　　நுகரான அண்டமொன் றதிலேபோட்டு
துணுக்கமுற்றுபத்தண்டஞ் செந்தூரமாகும்
　　துறந்தபின்னும் பொட்டிட்டால் சுண்ணமாகும்
அணுக்கமுற்று வண்டத்தி லனந்தம்வேதை
　　ஆடுவதை விரித்துரைக்க ஆயிரநாவேணும்
சிணுக்கமுற்று அணிந்தாக்கால் வாதமாமோ
　　செப்பிடவே குருவேணும் சேர்ந்துதேடே. (203)

தேடுவது யெங்கேயென்று சோம்பிருக்கால்
சித்தியில்லை முத்தியில்லை சோப்போச்சு
நாடுவது யெங்கென்று விட்டாயானல்
நாயாகிப் பேயாகிப் பிறப்பாய்சொன்னேன்
ஓடுவது யெங்கேயென்று வலசென்றானல்
ஓகோகோ லட்சயங்க ளொன்றுமில்லை
ஆடுவது யெங்கென்று விட்டாயானல்
அழிந்துசடம் போகுமப்பா அறிந்துகொள்ளே. (204)

அறிந்துகொள் அண்டமென்ற சுண்ணத்தாலே
அற்புதமோ நிற்புதமோ சுண்ணமாகும்
பிறிந்துகொளச் சென்றாராஞ் சங்கர்தாண்டி
பேரான களங்கமென்று லக்கோயில்லை
மறிந்துகொள்ளுஞ் செயநீரோ மெழுகோபற்பம்
வாகான சுட்டினமோ கோடாகோடி
பறிந்துசென்று குபிகையிலே லேஷதாகும்
பாமாயும் நந்தியெனப் பகருங்காலே. (205)

காலென்று காற்றுப்போல் சுற்றியாடுங்
கடல்போல உலகமெல்லாங் கவுழ்ந்துபோகும்
மேலென்ற வெளிகாட்டும் விண்ணிலாடும்
வேதாந்த சாரமெல்லாம் விடுவித்தோங்கும்
கோலென்ற மூலத்தில் லிங்கம்பேசும்
கொடியதொரு கண்டத்தி லெட்டும்பேசும்
மாலென்ற புருவமய்யம் மூலம்பேசும்
வானடர்ந்து சந்திரனும் பேசுமப்பா. (206)

பேசுமப்பா குருபதத்தி லகாரம்நின்று
போன விந்துமுதல் நாதம்பேசும்
கூசுமப்பா சத்தியென்ற மாயாமாயம்
கூரான வெட்டதுவுங் குவிந்துபேசும்
தூசுமப்பா பரத்தினொளி நன்றாய்க்காணும்
சுகமாக யிம்மட்டும் புரியட்டமாச்சு
வீசுமப்பா மூப்பாழுந் திறந்துகாணும்
வேதாந்த மவுனத்தாய் வெளியாவானே. (207)

சத்திசோருபம்.

வெளியான வுன் தாயைக் கண்டாயானல்
　　விரவிநின்ற ரவிகோடி வன்னிகோடி
தளியான மதிகோடி காந்திகாணும்
　　தாயையங்கே நோக்கவென்றால் கண்கொள்ளாது
சுளியான சுளியினுள்ளே சிக்கினுப்போல்
　　சொக்குமங்கே மனஞ்சற்றும் சோர்ந்திடாதே
குளியான தமர்வாசல் நன்றாய்ப்பாரு
　　கூரான வுன்தாயைத் தியானம்பண்ணே.　(208)

பண்ணுவதும் பண்ணாது மிரண்டுமில்லை
　　பார்க்கிறதும் பார்க்காது மிரண்டுமில்லை
எண்ணுவது மெண்ணாது மிரண்டுமில்லை
　　யேறுவதும் யேறாது மிரண்டுமில்லை
உண்ணுவது முண்ணாது மிரண்டுமில்லை
　　உறங்குவது முறங்காது மிரண்டுமில்லை
கண்ணுவதுங் காணாது மிரண்டுமில்லை
　　கருத்துணர்ந்த தவயோகி தமரிற்புக்கே.　(209)

புக்கிடவே பூரணத்திற் கண்டவீதி
　　போடதிலே குளிகையென்ற குதிரையேறி
ஒக்கிடவே கரையில்லை பாருபாரு
　　ஓகோகோ பூரண கதி லொளியேகாணும்
அக்கிடவே செல்லுவான் திரும்புவானே
　　அப்பனே ஞானமெல்லாங் கைக்குளாகுந்
தொக்கிடவே தூலசடம் போகுமார்க்கம்
　　துலையாத வெளிகடந்த சூட்சஞ்சொல்லே.　(210)

சொல்லுமையா கண்டமென்ற குருவேநீரும்
　　துரியமென்ற அந்தத்திற் சோதியோனே
மல்லுமையா தூலமெப் படிதான்போச்சு
　　மக்களே சொல்லுகிறேன் மகிழ்ந்துகேளும்
நெல்லுமல்லோ மூளைக்கம்பம் வெண்டாய்ப்போகும்
　　நேரிதுபோற் குளிகையிட் டிப்படியுமாகும்
அல்லுமல்லோ இரவிகண்டால் வெளிச்சமாகும்
　　அப்படியே ஞானத்தால் சூட்சமாமே.　(211

சூட்சமாந் நாலசடங் கமலினிக்கிச்
        சொற்பெரிய சூட்சம்விட்டால் காரணமாய்நிற்கும்
சூட்சமாய்ச் சாரணையின் முறையைக்கேளு
        துலங்கியதோர் பாஷாண மறுபத்துநாலுஞ்
சூட்சமாய் உபரசங்கள் சொல்லக்கேளுஞ்
        சுகமாக ஒருநூறு யிருபத்தொன்று
சூட்சமாய் லோகங்கள் பத்துஒன்று
        துடியான ரத்தினங்கள் ஒன்பதாச்சே. (212)

ஆச்சப்பா துகையெல்லாம் யிருநூற்றைந்து
        ஆகமொத்த மாறுல்சா ரணைதாமென்று
மாச்சப்பா ஐந்திரம் பண்ணதீயும்
        வாகான அஷ்டமா சித்தியாச்சு
ஓச்சப்பா யிப்படிபொன் பதுவும்நாலும்
        உத்தமனே கமலினியா மணியேயாச்சே
கூச்சப்பா பதினாறுங் திர்த்தாயானால்
        கொடிதான சொரூபமென்ற குளிகையாச்சே. (213)

குளிகைக்குப் பேரதுவும் சகடமாச்சு
        குமட்டியதில் பூணுனல் சேவமாச்சு
குளிகைக்குக் குளிகையிது நன்றாய்க்கேளு
        கொடியதொரு சாரணையில் வேகமேறும்
குளிகைக்சச் சாரணையைச் செய்யாமற்தான்
        கூரான வுலகத்தோர் கெட்டுப்போனர்
குளிகைக்கு வரவறிந்து செய்வதாரு
        குவட்டிலுள்ள சித்தருக்குக் கூடுங்காணே. (214)

கூடுமப்பா கட்டினமோ காரசாரம்
        குலாவியதோர் சுண்ணும்புங் காரசாரம்
ஆடுமப்பா ஆட்டெல்லாங் காரசாரம்
        அப்பனே வாதமெல்லாங் கர்ரசாரம்
நீடுமப்பா குளிகையெல்லாங் காரசாரம்
        நேரான துரையெல்லாங் காரசாரம்
ஓடுமப்பா காயசித்தி காரசாரம்
        ஓகோகோ லோகமெல்வாஞ் சாரந்தானே. (215)

சாரம்விட்டால் சாரமில்லை விசாரமாச்சு
சகலதுறை சகலகன்மம் தயங்கிப்போச்சு
காரம்விட்டால் காரமில்லை சுண்ணம்பெல்லாம்
கைமுறையாய்க் கடுங்கார மேற்றுயேற்று
பூரம்விட்டால் சுருக்கில்லை சுண்ணம்புக்குப்
போளம்விட்டால் தொழிலில்லை வருணத்துக்கு
ஆரம்விட்டு உப்புவிட்டால் புடமேபோச்சு
அப்பனே காலையுந்தா னறிந்துகொள்ளே. (216)

சரக்குகள் மடிதல்.

கொள்ளப்பா காரத்தால் சாரஞ்சாகுங்
குலாவியதோர் சாரத்தால் காரஞ்சாகுந்
தள்ளப்பா வுப்பாலே பூரஞ்சாகுந்
தனிப்பூரச் சுண்ணத்தா லுப்புச்சாகும்
விள்ளப்பா தாளகத்தால் கெந்திசாகும்
விளங்கியதோர் கெந்தியில்தா ளகமுஞ்சாகும்
முள்ளப்பா துருசினாற் சூதஞ்சாகும்
உத்தமனே சூதத்தால் துருசுசாமே. (217)

சாமப்பா சினத்தால் சூடன்சாகுந்
தனித்ததொரு சூடனால் சினஞ்சாகும்
வேமப்பா காரத்தால் பூரஞ்சாகும்
விளங்கியதோர் பூரத்தால் காரஞ்சாகும்
மோமப்பா வுப்பாலே யிந்துசாகும்
உத்தமனே யிந்துவா லுப்புச்சாகும்
வாமப்பா வங்கத்தால் வெடியுப்புச்சாகும்
வளங்கியதோர் வெடியுப்பால் வங்கஞ்சாமே. (218)

வங்கமென்ற கருவங்கம் நிமிளையைக்கொல்லும்
வளமான நிமிளைவங் கத்தைக்கொல்லும்
சிங்கமென்ற சூதந்தங் கத்தைக்கொல்லும்
சிறப்பான தங்கஞ்சூ தத்தைக்கொல்லும்
பொங்கமென்ற சவுக்கார மெவையுங்கொல்லும்
போகமுனி கமலமுனி மூலருந்தான்
சங்கமென்ற கைபாகஞ் செய்பாகங்கள்
சடையுடையோ னுதியென்று புகழ்ந்திட்டாரே. (219)

புகழ்ந்திட்ட நாகந்தங் கத்தைக்கொல்லும்
புகழான வங்கம்வெள் ளியைத்தான்கொல்லும்
புகழ்ந்திட்ட இரும்பதுதான் செம்பைக்கொல்லும்
போக்கான யப்பிரேகஞ் சூதத்தைக்கொல்லும்
புகழ்ந்திட்ட நாகமது லிங்கத்தைக்கொல்லும்
போக்கோடே லிங்கத்தால் கருநாகஞ்சாகும்
புகழ்ந்திட்ட பூநாகந் தீபனத்தைப்பண்ணும்
பூட்டுகிற சாரணைக்குப் போக்கிதாமே. (220)

போக்கான யிச்சேர்வை லோகச்சேர்வை
புகழ்பெரிய செந்தூரக் களங்கச்சேர்வை
தாக்கான குருச்சேர்வை சுண்ணச்சேர்வை
சாருகிற கட்டினமுருக் கினமுஞ்சொன்னேன்
வாக்கான என்வாக்கின் வலுமைகண்டு
வளமுடனே மனதோர்மை யாகவேயும்
நோக்கான புத்திகொண்டு மக்காள்மக்காள்
நன்னிமையாய்ப் பார்த்தாடு காரந்தானே. (221)

சூடன்.

காரமென்ற கடுங்காரச் சூடஞ்சொல்வேன்
கருவாழைக் கிழங்கோடு கருவாப்பட்டை
காரமென்ற சினமொடு வெடியுங்கூட்டிக்
கைமுறையா யெரித்தாக்கால் புடம்போலாகும்
ஆரமென்ற தீய்க்கொழுத்த நிர்மலமாய்ப்போகும்
அப்பனே வாசனைதான் கருவாப்பட்டை
பூரமென்று யிதைச்சொல்வார் சூடனென்பார்
புகழான கடுங்காரப் போக்கைக்கேளே. (222)

கேளப்பா யிதைக்கட்ட யாராலாகுங்
கெடியான வாதிசொல்வார் சித்தர்சொல்வார்
நீளப்பா யிதுசெத்தால் பரிசவேதை
நேரான தூபமுதற் றீபவேதை
தேளப்பா சாக்குக்குப் பொல்லாச்சூடன்
தெளிவாகக் கட்டுவது கடினமெத்த
வாளப்பா யிதைக்கட்ட வரிசைசொல்வேன்
மக்களே வகையாகப் பார்த்திடீரே. (223)

கற்பூரக்கட்டு.

பார்த்திடீர் சினமென்ற சுண்ணத்தோடு
பரிவாக வெடியுப்புச் சூடன்கூட்டி
போர்த்திடீர் யரைத்தெடுக்கச் சுண்ணமாகும்
புகழான சாரமிட்டதனோடாட்டி
பார்த்திடீர் செயநீரா மந்தநீரில்
பாங்கான சூடனைத்தான் றவைத்துப்போடு
ஆர்த்திடீர் பதங்கண்டு சங்குநீற்றில்
ஆற்றிமெள்ளத் தியெரிக்கக் கட்டுந்தானே. (224)

கற்பூரச் சுண்ணம்.

கட்டியதோர் சூடனுக்குக் காரமேற்றி
கடியதொரு யஞ்சுசுண்ணக் குகையில்வைத்து
ஒட்டியதோர் சூடனுட சுண்ணவேகம்
ஓகோகோ கடுஞ்சுருக்கு யுரைக்கப்போகா
தட்டியதோர் துறையெல்லா மிதனால்வேதை
சாகாத சரக்கெல்லா மிதனால்சாகும்
நெட்டியதோர் கடுநெட்டு யிதிலேபோக்கு
நேராக அறிந்தவனே வாதியாமே. (225)

ஆமப்பா யிச்சுண்ணம் வீரத்தாட்டி
அப்பனே துருசின்மே லப்பிப்போடு
ஓமப்பா அஞ்சுசுண்ணக் குகையிலூத
உத்தமனே கடுஞ்சுண்ணந் துருசதாகும்
வேமப்பா யண்டரண்ட மிடைக்கிச்சாரம்
வேதித்து அரைத்தாக்கால் செயநீராகும்
காமப்பா யின்னீரில் பூரக்தோய்த்துத்
தாக்கிநன்று யூதிடவே சுண்ணமாமே. (226)

ஊதிடவே பொரிப்போல்கற் பூரச்சுண்ணம்
உத்தமனே யிச்சுண்ணம் வீரத்தாட்டி
கோதிடவே வழலையின்மேல் அப்பிப்போடு
கொடியதொரு ரவிபடவே யெண்ணெய்க்கக்கும்
போதிடவே யிதினோடே உப்புநீற்றில்
புடம்போடச் சவுக்காரச் சுண்ணமாகும்
வாதிடவே கடுங்கார மதிலேயேற்றி
வைத்தெரித்தால் வழலை மெத்த வேகந்தானே. (227)

வேகமென்ற வழலையைத்தா னுப்பிலப்பி
வெகுவேக மாயூதி முப்புச்சுண்ணம்
தாகமென்ற உப்பைக்கெந் தகத்திலப்பித்
தாக்கிலதைத் தியாட்டி யூதிப்போடு
பாகமென்ற கெந்தியைவீ ரத்திலப்பிப்
பரிவாகச் சுண்ணும்பா மூதலூது
தாகமென்ற வீரந்தா ளகத்திலப்பி
தனலாட்டி யூதிடவே சலவையாமே. (228)

சலவையென்ற தாளகத்தை வங்கத்தப்பித்
தாக்கியொரு புடம்போடத் தவளமாகுஞ்
சலவையென்ற வங்கத்தை நிமிளைக்கப்பித்
சாதகமா யூதிடவே சுண்ணமாகுஞ்
சலவையென்ற நிமிளைதனை சாரத்தப்பிச்
சாதகமாய்ப் புடம்போடச் சுண்ணமாகுஞ்
சலவையென்ற நாகத்தைச் சாரத்தப்பிச்
சார்பாகப் புடம்போட்டுத் தனலிலூதே. (229)

தனலிலே வெந்தொடுங்குஞ் சாரச்சுண்ணம்
தாக்கப்பா வீரமிட்டுத் தருசிமேலே
தனலிலே வைத்தூது தருசுச்சுண்ணம்
சதகோடி விரிந்தாடுஞ் சிங்கிக்காகுந்
தனலிலே யிச்சுண்ணந் தங்கத்தில்பூசு
தவளம்போல் சுண்ணும்பார் தங்கம்பாரு
தனலிலே தங்கத்தை வீரத்தப்பித்
தாக்கியொரு புடம்போடச் சுண்ணமாமே. (230)

சுரபிக்குளிகை.

போடப்பா தருசின்மேல் வீரச்சுண்ணம்
புகழான யஞ்சுசுண்ணக் குகையிலூது
ஆடப்பா யெடுத்து அண் டத்தில்போட்டால்
அப்பனே தூபமுதல் பரிசவேதை
நீடப்பா கெந்திமுதல் சாரவேதை
நில்லாமல் சுரபியென்ற குளிகையாகும்
நேரப்பா சணபேதி திபவேதை
நேரான தாம்பூல வேதையாமே. (231)

வேதையென்று சொல்லுவது வெல்லாமாகும்
விளக்கியதைக் கண்டுதச் சுண்ணமாகும்
பாதையென்ற வழலையுப்புச் சிக்கிற்றானல்
பலபலவாந் துறையாகுங் குளிகையாகும்
போதையுண்டு போதத்தால் பாருபாரு
புகழான சவுசஷ்டி கர்மசித்தி
காதையென்று யிதைவிட்டு வாதம்பார்த்தால்
கால்காசுங் காணுது கலங்குவாரே. (232)

கட்டுவகை.

கலங்காமற் சொல்லுகிறேன் லோகப்போக்கை
கைமுறையாய்த் தங்கமிட நாகங்கட்டும்
நலங்காமல் நாகமிடத் தங்கங்கட்டும்
நலமான வங்கமிட மிமிலைகட்டும்
துலங்காமல் யப்பிரேகச் சத்தேயானல்
துடியாகச் செம்புகட்டுஞ் சுண்ணமாகும்
புலங்காமல் பூனகச் சத்தேயானல்
புகழாக யிருவங்கங் கட்டிப்போமே. (233)

கட்டுமப்பா கருவங்கங் கௌரிச்சத்தால்
கரையில்லை வேதையுமாங் களங்கங்கோடி
மட்டுமப்பா கெந்திசத்து இரும்பில்போட
வகையேது தொகையேது கரைகொள்ளாது
தொட்டுமப்பா காந்தசத்தில் தாளகத்தைத்தாக்க
துறையிதிலே யென்னவென்று சொல்லப்போறேன்
முட்டுமப்பா வெள்ளிலே வங்காசந்தாக்க
மூதண்டங் கிழிந்தாட வெள்ளியாமே. (234)

ஆமப்பா யிந்தவகை லோகமெல்லாம்
அப்பனே செந்தூரம் பண்ணலாகும்
போமப்பா களங்காகுஞ் சுண்ணமாகும்
போக்கறிந்து விரித்தாக்கால் போகுஞ்சங்கம்
காமப்பால் வித்தைசிவ யோகிக்காகும்
கைமுறையா யிந்தவித்தை சமுசாரிக்காம்
போமப்பா யிதுக்குயென்ன ஆதியென்றால்
உத்தமனே வழலையென்ற சுண்ணந்தானே. (235)

சுண்ண ஆதி.

தானென்ற சுண்ணத்துக் காதியென்ன
சாதகமாய் முந்திமுந்தி வழலைச்சுண்ணம்
தானென்று மிதையரைத்துக் கடைவார்கோடி
சாரமில்லை சாரமில்லை யுப்புப்போச்சு
தானென்று கவிசித்துப் பெரியோர்கோடி
சந்தயமாய்க் கால்வாசி கூடுங்கூடுந்
தானென்று சுண்ணமிட்டு வறுப்பார்கோடி
தன்னுக்கு ளரைவாசி சாகும்பாரே. (236)

பாரப்பா கட்டியின்மேல் சுண்ணம்பூசிப்
பாங்காக ரவியில்விட்டுப் பிரிப்பாரெண்ணெய்
நேரப்பா யிதுமுக்கால் சேர்ந்துயாடும்
நிலையாகச் செயநீரில் துவைத்துக்கட்ட
வாரப்பா வெண்ணெய்யெல்லாம் வடியுங்கீழே
மகத்தான சுண்ணமிது வழலைச்சுண்ணம்
ஆரப்பா யிதினுட்டைக் காணப்போறார்
அாகரா சிவசிவா ஆடுந்தானே. (237)

ஆடுமென்று சொல்வார்கள் வழலைப்போக்கை
அறிவார்க ளாருமில்லை யறிவான்வாதி
கூடுமென்று சொல்வார்க ளினந்தான்கோடி
கூட்டறியார் மாட்டறியார் குருட்டுவாதி
நாடுமென்று சொல்வர்பல வேடம்பூண்டு
நாட்டிலே திரிந்தலையும் சண்டிமாடு
சாடுமென்று சொல்வருப ரசத்தின்வித்தை
சாற்றறியார் பார்க்கறியார் தயங்குவாரே. (238)

தயங்காதே சுண்ணத்தின் கருவைச்சொல்லிச்
சாற்றுகிறேன் சாற்றுகிறேன் கேளுமக்காள்
தியங்காதே கற்சுண்ணங் கிளிஞ்சிச்சுண்ணஞ்
சேர்ந்துநின்ற சங்குகெந் தகத்தின்சுண்ணங்
கயங்காதே நண்டுக்கல் சுண்ணமுதலஞ்சுங்
கரையேறக் கலந்துகொண்டு கருத்தானப்பா
மயங்காதே யின்னமுண்டு மாட்டியாட்ட
மக்களே சொல்லுகிறேன் மகிழ்ந்துகேளே. (239)

சுண்ணக்கரு.

கேளப்பா வெண்கருவாஞ் சுண்ணம்ரோங்
 கெடியான பழச்சாராம் வாய்ரோகும்
தாளப்பா யிதுபத்துஞ் சுண்ணத்துக்குச்
 சமரசமா யறிந்தவனே வாதயோகி
வாளப்பா சாஸ்திரத்தின் வழியைவிட்டு
 வகைவிட்டுத் துறைவிட்டு மார்க்கம்விட்டு
ஊளப்பா வூனையிட்டுச் சுட்டாலென்ன,
 உட்கருவும் புறக்கருவு மறியான் தானே. (240)

அறியாமல் கேள்விகொண்டு வாதஞ்சுட்டு
 ஆத்தாமல் பொய்யென்று லென்னசொல்வேன்
கறியாமல் தோட்டத்திற் காயவைத்து
 கழுவியதோர் சட்டியிலே பார்க்கலாமோ
பிறியாமல் குருவைவிட்டுக் காணமட்டும்
 பேராகக் கண்டபின்பு குருவின்வார்த்தை
நெறியாமல் நின்றவர்க்கே வாதசித்தி
 நேரான ஞானசித்தி நிலைக்குங்காணே. (241)

காணப்பா நூலிருந்தும் குருதான்வேணும்
 காட்டுகிற துறைக்கெல்லாங் களறவேணும்
பூணப்பா யின் னூலில் வெளியாய்ச்சொன்னேன்
 புகழாக யெனைப்போலே மற்றோர் சொல்லார்
தோணப்பா சொன்னதனு பவித்துச்சொன்னேன்
 சூட்சமுற்ற பத்தியுள்ளார் கண்டுகொள்வார்
வீணப்பா வல்லஅல்ல யென்னூற்சாரம்
 வேதாந்த சாரமதின் வித்தைபாரே. (242)

வித்தையொன்றின் சத்தால்திக் கெல்லாங்கட்டும்
 வெகுநாளே யுடலிருந்தால் வேதைகோடி
வித்தையொன்றின் யஷ்டமா சித்தியாடும்
 விளங்கிநின்று சிவயோகம் வேறுங்காட்டும்
வித்தையொன்றின் புரியட்டம் வெளியேயாகும்
 விளக்கியதோர் நிற்குணத்தில் மேவலாகும்
வித்தையொன்றின் வெகுகாலஞ் சமாதிமுட்டும்
 விளங்கியதோர் சூதத்தின் விருது தானே. (243)

வேட்டு மார்க்கம்.

விருபிட்டு வெட்டுவது யாரையென்றால்
விளக்கென்றாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேளுமைந்தா,
கருபிட்டுப் பரிசமொடு சப்தருபம்
கலந்துநின்ற ரசமோடு கெந்தமைந்தும்
பருபிட்டு வெட்டினு லவனேஞானி
பலபலவாய்க் கவலையுற்றால் மனமேறாது
பொருபிட்ட கருவியெல்லாம் நீக்கிமூலம்
புகுந்தவனே சிவயோகி புகழலாமே. (244)

புகழேது மதத்தினு லாவதேது
பொழுதுதொட்டு விடியமட்டும் பேச்சாலேது
மகளேது தாயேது பெண்டீரேது
மாயமென்ற வரிசையினால் மயங்கிற்றய்யோ,
நிகழேது நிகழ்ச்சியென்ற கோபமேது
நோன மைந்தருட பாசமேது
அகளேது சையோக சுகமங்கேது
அப்பனே மலசலம்போ லெண்ணிடாயே. (245)

எண்ணியெண்ணி மனஞ்சலித்து விட்டஞானி
யெங்கிருந்தே னெங்குவந்தே னெவிடந்தானென்
நண்ணிநண்ணி மனங்கலந்த யோகியானால்
நன்றான ளொளிப்பாழி லுருகவேணும்
பண்ணியொண்ணிப் பார்க்கல்ல வாதியானால்
பருவமுடன் வழலையைத்தான் பார்க்கவேணும்
மண்ணிமண்ணின் வித்தல்லோ யிந்தத்தேகம்
வாழ்கிறதா விடுகிறதா கண்டுசொல்லே. (246)

சொல்லுவது ஞானியென்றால் சடத்தைப்போடு
சுகமான யோகியென்றால் சடத்தைப்பேணு
மல்லுவது சித்தனென்றால் மும்மூலம்பாரு
வகையறியத் தெரியாட்டாற் கிரிகையிலேகில்லு
கொல்லுவது மாகாது சிவன்றன்னை
குவிந்துநின்ற பூசைக்குத் தோஷமில்லை
அல்லுவது மறிந்தவனே விவேகவாதி
அறிவதற்கு வெகுபாடு அறிந்துகூடே. (247)

கூடென்று சொன்னாக்கால் கூடப்போமோ
　　குருதொட்டுக் காட்டிடவே கூடலாகும்
ஆடென்று சொன்னாக்கா லாடலாமோ
　　ஆசான்தான் சொன்னபின்பு ஆடவேணும்
நாடென்று சொன்னாக்கால் நாடலாமோ
　　நற்குருவின் சொற்கேட்டு நாடவேணும்
ஊடென்று சொன்னாக்கால் ஊடப்போமோ
　　உத்தமனே குருசொல்ல ஊடலாமே. (248)

குரு உபதேசம்.

ஊடலாம் லட்சயத்தைக் குருசொற்கேட்டு
　　உரைத்துநின்றால் மனமதிலே ஒன்றிப்போகும்
நீடெல்லா முறைத்தபின்பு வேறாய்நின்று
　　நிலையான பூரணமா யெங்குந்தானாய்
நாடலாம் நாம்போத நாமேயென்று
　　நம்மாலே பிரபஞ்சம் விரிந்ததென்று
ஆடலாம் அட்டமா சித்தியெல்லாம்
　　அப்பனே நீவேறாய் நின்றுபாரே. (249)

நின்றவனே மெஞ்ஞானி நிலைத்தசித்தன்
　　நேரான சிவயோகி வாசியோகி
நின்றவனே ராஜயோகி அனந்தயோகி
　　நிலையாத பிறவியெல்லாம் மிகழ்ந்தயோகி
நின்றவனே யாரென்று பார்த்தாயானால்
　　நிறைந்தமன மசைவற்று நின்றமார்க்கம்
நின்றவனார் நேர்ந்தவனார் ரெண்டும்பார்க்கில்
　　நிகரில்லா தேகுமது நினைவில்காணே. (250)

நினைவாலே பிடித்தலைதல் சரிதைமார்க்கம்
　　நேர்ந்தபின்பு கிரிகையிலே யிறங்கிச்செய்தல்
நினைவாலே பார்ப்பதுவே யோகமார்க்கம்
　　நிலைத்துடனே ஞானத்தில் நேர்ந்துபோவார்
நினைவாலே குருசொல்ல வாதமாச்சு
　　நிகார்த்த கன்னும்புத் தொழிலுமாச்சு
நினைவாலே கர்மதர்ம மிரண்டுமாச்சு
　　நேரிதுக்குத் திரிசினுட வித்தைதானே. (251)

துருசு வைப்பு

வித்தையிலே உத்தமர்தான் துருசுவித்தை
விளங்கியநின் பிறப்புநன்றாய் விரித்துச்சொல்வேன்
பத்தையிலே செம்புப்பாத் திரமும்பண்ணிப்
பரிவாக வெடியுங்கல் லுப்புப்போட்டு
முத்தையிலே தயிர்வார்த்துப் பழச்சார்வார்த்து
முனையான குதிரையுட சத்தம்வார்த்து
அத்தையிலே குழிவெட்டி லத்திபோட்டு
அதின்மேலே மண்ணிட்டு மூடுவாரே. (252)

முடிவைப்பா ராறுதிங்க ளெட்டுத்திங்கள்
முனையான பசுமைநிறத் துருசதாகும்
நீடிவைப்பா ரிதையெடுத்துத் துருசியென்று
நேராக இதையெடுத்துக் குருவேசெய்வார்
கூடிவைப்பா ரிதுக்குளிந்த மகிமையென்று
குலாவிநின்று சிவன்செம்பு சத்தியுப்பு
நாடிவைப்பா ரிதினாலேத் தனையுமாச்சு
நாமறியோம் நலமில்லாத் துருசுப்போக்கே. (253)

துருசுக்கட்டு.

போக்கான துருசிதனைக் கட்டச்சொல்வேன்
புகழாக மனமுன்னிக் கேளுமக்காள்
தாக்கான வெடியுப்புப் புளியுங்கூட்டிச்
சமனாக யிடித்துநன்றாய்த் தீயைமூட்டி.
வாக்கான பனியில்வைக்கச் செயநீராகும்
மக்களே கடுஞ்சுண்ண மிந்தநீர்தான்
நாக்கான சாரத்தி லிந்நீர்விட்டு
நலமாக நெட்டடங்க ஆட்டுஆட்டே. (254)

நெட்டடங்கிச் சாரமங்கே செத்துதப்பா
நேராக அதையெடுத்துப் புடத்தைப்போடு
பட்டடங்கா யிதையெடுத்துப் பனியில்வைக்கப்
பாங்கான செயநீராஞ் சாரந்தானும்
மட்டடங்கா யிதினுள்ளே காரங்கூட்டி
மத்தித்துத் துருசின்மேல் மாட்டிப்போடு
குட்டடங்கப் பிறையுங்கள் துருசுகட்டும்
குலாவியிதை நேர்பாகப் பூசிவாட்டே. (255)

வாட்டயிலே கிளிபோலே யிருக்கட்டும்
மருவியது பிலப்படப்பின் னெருக்கால்வாட்டு
நீட்டயிலே அத்துரு நின்றுதானால்
நிலைத்துதப்பா வாதமென்றும் நினைவாய்கேளு
மூட்டயிலே குருவாகுஞ் சுண்ணமாகும்
மூதண்டக் களங்காகுஞ் செந்தூரமாகும்
ஆட்டயிலே மெழுகாகுஞ் செயநீராகும்
ஆகாகா யிதின்போக்கை யறிவாராரே. (256)

அறியாத துருசின்மேல் வழலைச்சுண்ணம்
அப்பனே வீரமிட் டாட்டிப்பூசி
மறியாத அஞ்சுசுண்ணக் குகைவைத்தூத
மல்லிகைப்பூப் போலாகுந் துருசுச்சுண்ணம்
நெறியாக யிதிற்சார மிட்டேயாட்ட
நேராகச் செயநீரா மிதுக்குள்கோடி
பிறியாத யிந்நீரில் பூரமிட்டூது
புகழ்பெரிய சுண்ணம்பாம் பூரந்தானே. (257)

தானென்ற பூரத்தை வீரமிட்டாட்டிச்
சாதகமாய் வழலையின்மே லப்பிபோட
கானென்ற யெண்ணெய்யெல்லாம் ரவியிற்கக்குங்
கடுஞ்சுறுக்கு கடுஞ்சுறுக்கு வழலையப்பா
கோனென்ற வழலையிலே வீரமிட்டாட்டி
கூறான தாளகத்திற் பூசியூத
வானென்ற வெளுப்பதுபோல் சலவையாகும்
வங்கத்தை வீரமிட்டு அப்புவாயே. (258)

அப்பியந்த வங்கத்தைப் புடத்தைப்போடு
ஆச்சரிய மாச்சரியஞ் சுண்ணமாகும்
ஒப்பியிந்த வங்கத்தில் வீரமிட்டாட்டி
உத்தமனே நிமிளையின்மேற் பூசியூத
செப்பியிந்த நிமிளைகடுஞ் சுண்ணமாகும்
கொடிதான சுண்ணத்தில் வீரங்கூட்டி
தப்பியிந்தச் சாரத்திற் பூசிமைந்தா
சாதகமாய் மணலில்வைத்துத் தீயைமூட்டே. (259)

ஆட்டினதோர் சாரத்தில் பூரச்சுண்ணம்
அப்பனே விரயிட் டரைத்துக்கட்டி
கூட்டியதோ ரஞ்சுசுண்ணக் குகைவைத்தூத
கூறிது வெகுவேகஞ் சாரச்சுண்ணம்
நீட்டினதோர் விரல்நெறிக்கும் வாதமென்றால்
நேர்த்தயிந்தச் சாரத்தில் விரங்கூட்டி
காட்டினதோர் துரிசியின்மேல் அப்பிப்பாரு
கடுஞ்சுருக்காம் கல்போலாங் கண்டுகொள்ளே. (260)

கண்டுகொண்ட துருசியைப்போல் வேகங்காணேன்
கடலோட்டம் வேகம்போல் கலந்துபோகும்
பண்டுகொண்ட பாடெல்லா மறியாமாந்தர்
பறக்கிறது மிறக்கிறது மிதனலாச்சு
மொண்டுகொண்டால் வாருதிக்குக் குறைவுண்டாமோ
மூதண்டங் கிழிந்தாடுந் துருசின்வேகம்
தொண்டுகொண்ட யிந்தவித்தை குருதான்சொல்வார்
தொட்டதுபோல் திரிந்தாக்கால் சும்மாவாச்சே. (261)

ஆச்சப்பா தினமொருக்கால் யேட்டைப்பார்ப்பார்
அதுயென்ன யிதுவென்ன வென்றுகேட்பார்
போச்சப்பா வாதமது யில்லையென்பார்
புகழாகக் கண்டவர்தா னுரோவென்பார்
நீச்சப்பா வாதமங்கே உண்டோவென்பார்
நேராகக் குருசொல்ல வேணுமென்பார்
ஊச்சப்பா நூலாலே பலனேதென்பார்
உலுத்தனவன் சொல்லுகிற வுணர்வுதானே. (262)

சிங்கி.

உணர்வாகச் சிங்கியொன்று சொல்வேன்மக்காள்
உற்றுணர்ந்து பார்த்தாக்கா லுண்மைதோன்றும்
தணர்வாக வுடும்பாமை அழுக்குபன்றி
தாயிசற் தவளைமயில் நாயுங்கோழி
கணர்வாகக் கொழுப்பெடுத்து உருக்கிக்கொண்டு
கணக்காக ஒன்பதையும் களஞ்சுளுக்கு
பணர்வாகப் புழுகைந்து சவ்வாதைந்து
பருவமுட னொன்றாகப் பண்ணிக்கொள்ளே. (263)

பண்ணினது பரிச்சுண்ணம் பூரச்சுண்ணம்
பரிவான துருசென்ற சுண்ணமூன்றும்
ஒண்ணினது ஒருகளஞ்சு வகையொன்றுக்கு
ஒக்கவிட்டு மத்தித்துக் கலத்திலப்பு
நண்ணினது ரவியில்வைத்துக் காந்திபட்டால்
நலம்பெறவே தைலமாம் வழித்துவாங்கி
கண்ணினது நில்லாமல் நன்றாய்வாங்கிக்
கடக்கவொரு பிங்கானில் வைத்துக்கொள்ளே. (264)

வைத்ததிலே போடுதற்கு மருந்துகேளும்
வாகான வெண்காரஞ் சாரங்கெந்தி
கைத்ததிலே தாளகமும் வீரம்பூரம்
கஸ்தூரி கருநாபி தொட்டியோடு
மொய்த்ததிலே வகையொன்று பணந்தானென்று
முனையாமல் தூக்கியிந்த யொன்பதையுமக்காள்
தைத்ததிலே யுரைத்துநன்றாய் தைலம்சேர்த்துச்
சாங்கமாய் வைமகனே சிங்கியாச்சே. (265)

சிங்கியொடு பொட்டிட்டால் சிவக்தசூதம்
திரும்பாது அரும்பாது சேர்த்துவெண்ணெய்
பங்கியொரு கிளிகட்டிச் சூடனிலேயாட்டிப்
பருவமுடன் கரண்டியிலே யுருக்கிக்கொண்டு
அங்கியென்ற குகையில்வெள்ளி பொன்போலாடும்
ஆணையென்ற சூதமது பட்டுதய்யோ
கங்கைகொன்றை தும்பைமதி அருகுசூடிக்
கனிவாக முன்னின்று பேசுவாரே. (266)

சூதக் குளிகை.

பேசுவார் சூதஞ்சா ரணை தான்செய்து
பேராக யெடுத்துத்தா வடமாய்க்கொள்ளு
வாசிவா யென்றுசொல்லி மூட்டியாட
வந்துமுன்னே பஞ்சகர்த்தா நிற்பார்பாரு
ஆசுவார் கேட்டதெல்லா மீவார்யீவார்
அஷ்டமா சித்தியெல்லா மாடலாகுந்
தூசிவா வெளிகடந்தா லெல்லாம்போச்சு
சமமாக நிற்குணத்தின் சோதிநன்றே. (267)

நன்றான யித்துறைபோல் பதினாறங்கம்
ஜலமாகத் துருசுவந்த விடங்களெல்லாங்
கன்றான சிங்கிபண்ணைச் சூதங்கட்டுங்
கரையேது கணக்கேது லெக்கோயில்லை
குன்றான மலையோடு மண்ணும்பொன்னும்
கூடியிந்தக் குளிகையைச்சா ரணையேசெய்ய
ஒன்றான துரியமட்டுந் தொட்டேயாடும்
உத்தமனே காயசித்தி யுடனேயாமே. (268)

சூதக்கட்டு.

ஆமப்பா சிங்கிகொண்டு கட்டுஞ்சூதம்
அப்பனே சுண்ணாம்பா யூதிக்கொண்டு
ஓமப்பா யிதுவொன்று தங்கம்நாலில்
ஊட்டியதை யஞ்சுசுண்ணக்குகையிலூது
வேமப்பா யண்டரண்டந் தொட்டதெல்லாம்
வேதைவெகு போக்குவகை சொல்லமாட்டேன்
போமப்பா பலகோடி பிரித்தாடுவார்க்குப்
பொற்குருவும் பொற்சுண்ணம் போக்கிதாமே. (269)

போக்கான குருவைப்போல் வெள்ளிபண்ணு
புகழான வெள்ளிவித்தை பொற்போலாகும்
தாக்கான வேதையிதி லென்னசொல்வேன்
சாதகமாய்ச் சிவசத்தி ரெண்டுவித்தை.
வாக்கான தாமமுதற் பரிசவேதை
வகையெட்டு மிதுக்குள்ளே யாடலாகும்
நோக்கான நோக்கோடே கோடிபோக்கு
நுணுக்கத்தில் நுணுக்கமிதில் வரைகாணாதே. (270)

வரைகாணாச் சவுக்காரந் தொட்டுயேறு
வகைவகைபாய்ச் சுண்ணமென்ற துறைகள்தோறும்
நிரைகாணா வேதையொரு கோடாகோடி
நோகப் பிரித்துரைக்க வென்றால்கூடா
கரைகாணாக் கடல்காண நினைத்தாப்போல
கண்டமட்டு மாடிடலாம் கணக்கோயில்லை
வரைகாணா யிதினுட்டடப் பார்க்கப்பார்க்கப்
பாவித்துச் கெசசாலம் போலேபாரே. (271)

பாரப்பா சுண்ணும்பாய் வெந்ததெல்லாம்
　　பச்சையிட வேதையாமில் லாட்டால்கேளும்
நேரப்பா மேல்நிற்கு முடக்கொள்ளாது
　　நேரமில்லை யென்மேலே நினைவாய்ப்பாரு
ஆரப்பா யெனைப்போலே சொல்லப்போறார்
　　அஞ்ஞாற்றில் வாதமெல்லா மடக்கிப்போட்டேன்
காரப்பா குருபதத்தை மனங்கோணுமல்
　　கார்த்தவர்க்கு யிந்நூல் கைக்குள்ளாமே. (272)

ஆமப்பா சடமென்று வுத்தைப்பாண்டம்
　　அதுமேலே ஆசையென்ன மோகமென்ன
ஓமப்பா மூர்த்திமூர்த்தி மூலம்பார்த்து
　　உத்தமனே அறுதலமு மூட்டிப்பாரு
காமப்பால் மதியினுள்ளே நிற்குமப்பா
　　கலந்துண்ணக் காயசித்தி யாகுமாகுஞ்
சோமப்பால் மதியினுள்ளே சத்தியொன்று
　　துலங்கியதோர் மதிகோடி காந்தியாமே. (273)

குருபாதம்

காந்தியென்ற குருபதந்தா னதவீட்டில்
　　கலந்ததே பத்மாசனி யென்றசத்தி!
காந்திநின்ற ரவிகோடி யாத்தாள்மேனி
　　கண்ணடங்கா ஒளியாகும் பார்க்கப்போகா
காந்திநின்ற வதின்மேலே கமனசத்தி
　　கனல்கோடி ஒளியாகக் காணுங்காணும்
காந்தியென்ற சிவத்தினுள்ளே தாயாஞ்சத்தி
　　கதிர்மதியுங் கோடிகொண்ட ஒளிபோலாச்சே. (274)

ஒளியான பாத்தினுள்ளே யொட்டிநீங்கா
　　உத்தமனே ரவிகோடி வன்னிகாந்தி
ஒளியான முதற்பாழி லனந்தைப்பெண்தான்
　　ஒருகோடி ரவிமதிபோல் ஒளிவேகாணும்
ஒளியான வெளிப்பாழில் விருதைநிற்பாள்
　　உத்தமனே ரவிமதியாம் வன்னிகோடி
ஒளியான வெளியொளிப்பாழ் வரையினுள்ளே
　　உன்மனக்கதுதானு முயர்ந்தவீடே. (275)

வீட்டிலே நின்றுரைத்து மயக்கந்தீர்த்து
விளங்கியநின் மேலேயம் பரமதான
காட்டிலே விழுந்தாக்கால் வழியோகானூர்
கைமுறையா யிந்தவழி கருதியேறு
நீட்டிலே விட்டாக்கால் ஞானமாமோ
நினைவாலே கூட்டாட்டால் யோகமாமோ
கூட்டிலே யிருந்தாலென் நாட்டில்வாழ்ந்தென்
குறியாக மனமுறைந்தால் கூடுங்காணே, (276)

கூடுகிற வரிசையிது ஞானவீதி
குருடனுக்கும் வெட்டவெளி யாகச்சொன்னேன்
ஓடுகிற வரிசையிது யோகத்துக்கு
உத்தமனே வாசிகொண்டு ஊதியேறு
ஆடுகிற வரிசையிது உலகமெல்லாம்
அப்பனே குளிகையிட்டு ஆடிப்பாரு
போடுகிற வரிசையிது ஆங்காரத்தைப்
புகழ்பெரிய மூலவன்னிக் குள்ளேபோடே. (277)

மூலவன்னி தலங்கினு லாறங்கொள்ளும்
மும்மூலம் வெளியாகு மேறுங்காணும்
கோலவன்னி யண்டசத்தி கூறுங்காணும்
கொள்ளியதோர் பராபரையின் குறிப்புங்காணும்
மேலவன்னி நிஸ்கலமும் வெளியாய்த்தோணும்
வேதாந்த அந்தமெல்லாம் வெளியாய்க்காணும்
மாலவன்னி நிராகாரத் தடங்கினோர்க்கு
மனோன்மணியாள் நடனசங் கிதந்தானே. (278)

தானென்றும் நீயென்று மிரண்டுமற்றால்
சர்வசங்கை தீர்ந்துகொண்டால் ஞானியாவாய்
வானென்றும் மேகமென்றும் மனத்துட்கண்டால்
மவுனமுற்ற நின்றமெஞ் ஞானியய்யா
ஊமென்றும் மூபிரென்றும் உன்னுட்கண்டால்
ஓகோகோ மெஞ்ஞானி உற்றவிடமய்யா
கோனென்றுஞ் சிஷனென்ற சொல்மறந்தால்
குறிகெட்டு நின்றதொரு ஞானியாமே. (279)

ஞானிநா னென்பார்கள் வாய்ப்பேச்சாலே
　　கல்வினையுந் தீவினையு மிரண்டுங்காணர்
ஞானிநா னென்பார்கள் பாசவலைநீங்கார்
　　நலமற்ற போகத்தில் ஆசையாவார்
ஞானிநா னென்பார்கள் தான்வேறுய்நில்லார்
　　நாடுமிற பதியைவிட்டு நாய்போலேதிரிவார்
ஞானிநா னென்பார்கள் யேகவெளி காணர்
　　நாதாந்தப் பேரொளியை நாடார்தாமே. (280)

ஆறுதலங்காண.

நாமென்ற பதத்தவர்க ளெல்லோஞான
　　சார்வாகுஞ் சகலசித்துங் கவனங்கொண்டு
ஓமென்ற குண்டலியைக் கண்டாயானல்
　　உயர்ந்தாறு தலங்காணு மமுதமூறும்
போமென்ற சொல்லற்று வரவுமற்று
　　போக்கத்து நீக்கத்துப் போதந்தானய்
ஆமென்ற தத்வமற்று நாணமற்று
　　அடங்கிநின்ற பொருளொக்குந் தருசியாட்டே, (281)

ஆட்டான போராட்டு ஆட்டுதற்கு
　　அப்பனே சொல்லுகிறேன் நன்றய்க்கேளு
மூட்டான வெகுமூட்டுப் போகப்போக
　　முதண்டங் கிழிந்தாடும் வீரவேகம்
சூட்டான சூட்டெல்லா மிதினலாச்சு
　　சுண்ணம்பு வகையெல்லா மிதினலாச்சு
பூட்டான பூட்டெல்லா மிதினலாச்சு
　　பொற்சுண்ண மிதினலே பிறந்தவாறே. (282)

வாதஆதி வீரம்.

வாரான வீரத்தால் செந்தூரமாச்சு
　　வகைவகையாய் நவலோகந் தண்ணீராச்சு
தாரான உபரசங்கள் சத்துமாச்சு
　　சகலமுமே மெதுவாகத் தவளமாச்சு
நீரான பினங்ளெல்லாம் வேதையாச்சு
　　நிமிஷத்தில் தக்கமையாற் சாவுபோச்சு
கூரான வாதத்துக் காதிவீரம்
　　கொடுஞ்சூருக்கு கொடுஞ்சூருக்கு குணத்தைக்கேளே.(283)

வீர உற்பத்தி.

கேளப்பா கல்லுப்பு வெடியுப்புஞ்சாரங்
கெடியன்ன பேதியுடன் சினிக்காரம்
நாளப்பா தருசியுடன் றுறுங்கூட்டி
நலமாக யிந்நிடைக்கு ரசந்தான்வாங்கி
குளப்பா திராவகத்தால் ரசத்தைக்கொன்று
தூடியாக யிதினோடே கலந்துகொண்டு
நாளப்பா குப்பியிட்டு யெரிக்கமேலே
நோக்கிநின்ற பதங்கமது வீரந்தானே. (284)

வீரமென்றால் மகாஞான சுத்தவீரன்
வேதைக்கோ ரணவீரன் சுண்ணவீரன்
காரமென்றால் கடுங்கார முண்ணச்சாகான்
கைமுறையா யிதைவிட்டால் வேதைபோச்சு
சாரமென்றால் கடுஞ்சாரம் பட்டால்போகுஞ்
சரக்கினொடு சூதத்தின் போக்குவேகம்
தூரமென்றால் வெகுதூரம் தொட்டாலோடும்
துடியான வீரத்தைக் கட்டக்கேளே. (285)

கட்டுகிறே னுறுவகைச் சரக்குஞ்சூதங்
கண்ணிமைக்குள் கடல்போலே யாகப்பாரு
வட்டுகிறேன் பரிச்சுண்ணம் வீரத்தாட்டி
வாகான சினம்விட்டால் கருக்கும்பாரு
ஒட்டுகிறே னிரைப்பூசி வீரன்மேலே
உப்பான சினமோடு சிலைசெய்து
தட்டுகிறேன் தணல்மேலே போட்டுஊத
தளராமற் றுடங்கிக் கட்டுங்காணே. (286)

காணப்பா யிவ்வீரக் கட்டைக்கொண்டு
காட்டயிலே நவலோகஞ் சுண்ணமாகும்
பேணப்பா யிதுக்குள்ளே வேதைகோடி
பிரித்துரைக்கப் போகாது போக்கோகோடி
தோணப்பா யிதின்மேலே வழலைபூரஞ்
சூட்டியே யஞ்சுண்ணக் குகையிலூது
ஊணப்பா சரியிட்டு ஊதச்சுண்ணம்
உத்தமனே கடுஞ்சுண்ண வேகமாச்சே. (287)

ஆச்சப்பா யிச்சுன்னந் தாளகத்திற்பூசி
அப்பனே வைத்தூதச் சுன்னமாகும்
வச்சப்பா காரியம் சூதம்நேரே
வட்டியே சுன்னமிட்டு ஆட்டிக்கொண்டு
பாச்சப்பா வெடியுப்புக் கம்பிமேலே
பரிவாக ரவியிலிட்டு வருத்துப்போடு
வாச்சப்பா பின்புஅதைப் புடத்தைப்போடு
மக்களே வெள்ளெலும்பு போலேயாமே. (288)

வெள்ளெலும்பாம் வெடியுப்பு செந்தூரிக்க
விதஞ்சொல்வேன் விதஞ்சொல்வேன் விரைந்துகேளும்
வெள்ளெலும்பா மொருகம்பி வாங்கிக்கொண்டு
வீரமொடு பரிச்சுன்ன வீரமிட்டுப்பூசி
வெள்ளெலும்பை ரவியினுள்ளே போட்டாலிந்த
வேகமது வுடன்சென்று பாய்ந்துபாய்ந்து
வெள்ளெலும்பு சிவத்தெலும்பா மிதிலேவித்தை
விரைந்ததிலே வேதைசொல்வேன் மேவிக்கேளே. (289)

வெடியுப்பு வேதை.

மேவியதோர் வெடியுப்பைக் காரியத்திய
விளங்கியதில் பனிரெண்டு மாற்றுங்காணும்
மேவியதோ ருப்பைநவ லோகத்தியந்தால்
வேதையென்ன பதினாறு மாற்றுக்காணும்
மேவியதோ ருப்பையுப ரசத்திலீய
விடுபட்ட ஆணிக்குள் விரவியாடும்
மேவியதோர் வெடியுப்பு வேதைகேளும்
மேகம்போல் வெகுசுறுக்கு விரவும்பாரே (290)

பாரப்ப யிந்தவுப்பைச் சுன்னத்திட்டு
பாங்கான தாளகத்திற் றூக்கியூது
நேரப்பா சலவைகொண்டு சுண்ணம்பாகும்
நேர்ந்துயிர்தச் சுண்ணத்தை வங்கத்தப்பி
சாரப்பா புடம்போடு சுன்னமாகும்
சார்ந்தஇந்தச் சுண்ணத்தைக் கெந்திக்கப்பி
வாரப்பா வைத்தெரிக்க உப்புச்சுன்னம்
வதிடவே மல்லிகைப்பூப் போலாம்பாரே. (291)

பூப்போலே ஆகுவதென் குருவின் வாக்கு
 பூரணத்தில் மனதொன்றாய்ப் பொருந்தச்செய்து
பூப்போலே நின்றவுப்பில் வீரங்கூட்டிப்
 புகழாக நிமிளையின்மே லப்பிழுதப்
பூப்போலே நிமிளையப்பா யிந்தநிற்றை
 புகழ்பெரிய சாரத்துக் கப்பியாட்டு
பூப்போலே சாரமுமாஞ் சாரச்சுண்ணம்
 பொற்றகட்டில் வீரமிட்டுப் பூசிப்போடே. (262)

போட்டுவொரு புடந்தனிலே தங்கச்சுண்ணம்
 பொய்க்குருவோ மெய்க்குருவோ அறிந்துபாரு
ஆட்டவொரு புடத்தாலா யிரத்தெட்டண்டம்
 அனுக்கொண்டே ஆடுபே ரண்டமட்டும்
நீட்டவொரு மலைகாணேன் யெதிரிகாணேன்
 நேராக முன்வந்து நிற்பார்காணேன்
பூட்டவொரு பார்காணேன் முன்பின்காணேன்
 முதண்டம் பொற்குருதா னுடும்போக்கே. (293)

குளிகை.

போக்கான பொற்குருவாற் றுதங்கட்டிப்
 புகழாகச் சுண்ணம்பாய்க் குகையிலூதி
வாக்கான சுண்ணத்தால் வீரங்கட்டி
 மருவியதோர் வீரத்தைச் சுண்ணமாக்கி
தாக்கான திருவொன் றில் தங்கம்நாவில்
 தாக்கியிதை மணிபோலே வாக்கிக்கொண்டு
சாக்கான கற்பூரச் சுண்ணம்வீரஞ்
 சாரித்து யிம்மணிமேற் பூசிவையே. (294)

பூசியதோர் குளிகைதனைக் குகையில்வைத்து
 புகழாகப் புடம்போடச் சுண்ணமாகும்
காசியதோர் சரஷ்வதி யமுனைகெங்கை
 கைக்குள்ளே யாச்சுகுரு பதத்தைப்பூசு
வாசியதோர் சித்திகண்டா லிந்தச்சித்தி
 வாகான பொற்சுண்ண வேகமாகும்
மாசியதோ ரத்தநின் றடரிருந்தவிட்டில்
 மருவிநின்று அமுர்தமுன்ன வாய்க்கும்பாரே. (295)

வாய்க்குமப்பா யிச்சுண்ணம் வீரத்தாட்டி
வகையான தங்கத்தி லப்பிப்போடு
மாய்க்குமப்பா பரிச்சுண்ணம் வேகமெத்த
மக்களே யிதைவிட்டுச் சூதங்கட்டு
சாய்க்குமப்பா அஞ்சசுண்ணக் குகையிலூது
சலவைபோல் சுண்ணும்பாஞ் சூதந்தானும்
தாய்க்குமப்பா காவிடையி லிதுவொன்றிட்டு
சாதகமா யுருக்கியொரு மணியாய்வாங்கே. (296)

வாங்கினதோர் மணிமேலே பூசுதற்கும்
வகையான கற்பூரந் தருகசுண்ணம்
தாங்கினதோர் சவ்வீரம் புழுகுசாரஞ்
சமரசமாய்க் கூட்டியரைத்த மணிமேலப்பி
ஓங்கினதோர் அஞ்சசுண்ணக் குகைக்குள்வைத்து
உரைக்கவொரு புடம்போடச் சுண்ணமாகும்
பாங்கினதோ ரிச்சுண்ண மாடுமாட்டை
பகுத்துரைக்க நாவில்லை பண்பாய்க்காணே. (297)

பண்பான சுண்ணத்தில் வீரமூட்டிப்
பரிவான லிங்கமிட்டுக் காரமிட்டு
நண்பான லோகமுப ரசங்கள்தன்னில்
நாட்டிடவே யிருபத்தி ரெண்டுமாற்று
தண்பான சுண்ணஞ்சவ் வாதுகூட்டி
தடவினல் சரக்கெல்லா மணிபோலாகும்
உண்பான சரக்கிலொரு கோடாகோடி
உயர்சுண்ணச் செந்தூர வகையிதாமே. (298)

பதினாறு வேதை.

வகையான யிக்குருவிற் புழுகைப்பூட்டி
மாட்டியல்லோ சரக்கெல்லா மூதச்சுண்ணந்
துகையான தொவ்வொன்றில் கோடிசுண்ணம்
துறைதோரும் விரிக்கவென்றால் வயதுகோடி
பகையான யினங்கண்டு பாய்ச்சசுண்ணம்
பரிவான யித்துருவில் மணிபோலாடும்
புகையான தூமமுதல் பதினாறுவேதை
பொன்முதலாய் வெள்ளிவரை பிரிந்துஆடே. (299)

பிரித்தறிந்து ஆடவென்றால் வயதோகொஞ்சம்
பேயரென்ன சென்மமெடுத் தாரேலோகர்
மரித்தறிந்து கோய்கோடி வறுமைகோடி
வயதுசென்று மூமான மயக்கங்கோடி
செறித்தறிந்து யென்னவித்தையென்னஞானம்
கோரகப் பார்க்கவென்று லாசையொட்டா
குறித்தறிந்து நோக்கவென்றால் மனங்கூடாது
கொள்கின்று பெண்ணாசை கொல்லுந்தானே. (300)

சடம் விழுந்தால்.

கொல்லுகிற ஆசையினால் பெண்ணைக்கொண்டு
கூறான மைந்தர்களைப் பெற்றுமேயும்
செல்லுகிற காலமிமக் களத்தில்மக்கள்
செலமுமிறைப் பார்களென்றே யெண்ணியெண்ணி
மல்லுகிற போகத்தா லிறந்துபோனால்
மக்களார் பெண்டீரார் தம்பியாரு
அல்லுகிற சடமெடுத்துத் தர்மஞ்செய்தால்
அவரவர்க்கே யல்லாம லுனக்கங்கேதே. (301)

ஏதப்பா பெண்டிரா லாவதேது
யின்றெடுத்த பிள்ளையினு லாவதேது
கோதப்பா பந்துவினு லாவதேது
கொண்டதினால் கொடுத்ததினு லாவதென்ன
வாதப்பா சொல்லிரித்தம் பிறட்டால்தேடும்
மகத்தான திரவியத்தா லாவதென்னு
போதப்பா போதுமென்ற போதம்பார்த்தால்
புகழுனக்கு யிதுலாபம் புகழ்ந்துகாணே. (302)

புகழ்ந்துநின்ற வுலகத்தில் வந்துயானும்
புத்திரனைப் பெறுமல்லியோ மலடனுனேன்
நிகழ்ந்துயினிக் கதியேது தற்பனங்களேது
யென்செய்வேன் கடைத்தேற யெண்ணுமாண்பர்
மகிழ்ந்துநீ புத்திரரைப் பெற்றுயானல்
மக்களாற் கடைத்தேற வண்மையுண்டோ
அகிழ்ந்துநின்ற பிள்ளைவே தாந்தியாகில்
அண்டத்திற் சேரவிவன் யிதிற்குகன்றே. (303)

விட்ட குறை.

நன்றான தாயவள்தான் மோகமுற்று
　　நலமான பிதாவோடு கலந்ததாலே
ஒன்றான விந்தாலே விட்டகுறைவந்து
　　வுருத்தரிக்கு மவ்வுருவை யவனவனுங்காணார்
கன்றான கெற்பத்தில் சமந்துபெற்று
　　கண்ணோடு மூக்கோடு போற்றியாட்டி
நின்றான பாசத்தால் வளர்த்தாள்மாதா
　　நேசமாய் வித்தையெல்லாம் பிதாசொன்னாரே. (304)

சொன்னதோர் பிதாவுக்கு மிவனாலென்ன
　　சமந்துபெற்ற மாதாவுக் கிவனாலென்ன
பன்னதோர் பலகலையாங் காமக்கூத்து
　　பழகினான் கன்மமென்ற காமவித்தை
பொன்னினதோ ரித்தனையு மாட்டியாட்ட
　　புகழான சிற்றின்ப மாயமாச்சு
என்னதோ ரென்னசொல்வே னய்யோஅய்யோ
　　எழுநரகந் தனிலுழல விருத்தல்கன்றே. (305)

நன்றான புத்திரன்பூ ரணத்திற்சேர்ந்தால்
　　நலமான பிதிர்நூறு வமிசமுத்தி
நன்றான மாதாவின் வமிசம்நூறு
　　நன்பாக முத்திபெறும் பாருபாரு
நன்றான புத்திரன்தா னாகாவிட்டால்
　　நரகத்துக் கேதுவா யெய்துமய்யோ
நன்றான புத்திவந்தால் சாதகந்தான்கேளும்
　　நாதாந்தப் பெருவெளியை நாட்டிப்பாரே. (306)

பெருவெளியே பிதாவாச்சு சேய்நீயாச்சு
　　பேராக வுருக்கொண்டு யெடுத்துமுன்னே
அருவெளியே சித்திரத்தைக் கேளுமக்காள்
　　அதையடுக்கப் பூரணந்தான் நின்றுகொண்டு
கருவழியே யேழுவகை யோனியானால்
　　கண்கொள்ளாக் கரைகொள்ளாச் செந்துவென்றால்
ஒருவழியோ யொருமுகமோ வொன்றோதேகம்
　　ஓகோகோ பல்வாறு யுதித்தல்தானே. (307)

உதித்திட்ட செந்தவெல்லா மோடியோடி
முறங்கிறது விழிக்கிறது மெட்டுக்குள்ளே
பதித்திட்ட வெட்டகன்று பரைகாணுமல்
படுகிறதோர் பிறவியெல்லாம் பாழாய்ப்போச்சு
மதித்திட்ட சென்மமது ஞானசென்மம்
வாக்கான பூரணத்தை மருவிப்போகும்
கொதித்திட்ட நீர்போலே சிறிதஞானங்
கொள்ளியதோர் கற்பூரத் திபமாமே. (308)

ஒடுக்க விபரம்.

ஆமப்பா லிங்கத்தி லடங்கிப்போகும்
அதுவுமொரு பட்சந்தா னதுவல்லாமல்
போமப்பா சடத்தைவிட்டுப் போக்காய்ச்செல்லும்
புகழாக விதுவுமொரு பட்சமாகும்
போமப்பா விதுகாளி லொடுங்குவதுமரிது
உத்தமமாம் வித்தையிது சிவத்தார்க்கெய்தும்
நாமப்பா சடத்தோடு பூரணத்தில்வாழ்ந்தோம்
நம்போலே பிள்ளைகளே வாழுவீரே. (309)

வாழுகிற தெப்படியோ வென்றால்மக்காள்
வரையாக யோகத்தே நின்றுதேறி
ஆழுகிற ஞானத்தில் விந்துகொண்டு
அதினோடே மனதொன்றிப் போனபின்பு
நீழுகிற பிரபஞ்ச மெல்லாம்நானே
நிலையான சராசரமும் யானேயாச்சு
தாழுகிற தென்வகையில் யானேயாச்சு
சகலமுமே நானென்று நில்லுநில்லே. (310)

நில்லாட்டால் பிரபஞ்சத் தென்னசெய்யும்
நோக வெகுநாள் தான் சடத்தைவாழ்த்து
அல்லாட்டால் சித்தென்ன குளிகையென்ன
ஆழுகிற ஆட்டென்ன பூரணத்தில்
செல்லாட்டால் வாதமென்ன கற்பமென்ன
செகத்திலுள்ள மனுடரைப்போல் நீயொன்றாச்சு
சொல்லாட்டால் குருவென்ன சீடனென்ன
தொல்லுலகில் வேடமிட்ட குருத்தானுச்சு. (311)

குருவென்ற தாருக்கு நாமமையா
குறித்தபூ ரணத்தைக்காட் டினவனுச்சு
கருவென்ற கருவறிந்து மேலவெளிதாண்டிக்
கைமுறையாய்ச் சேர்ப்பவனே யாசானுசான்
தருவென்ற புருவமய்யத் தமர்ந்துரியும்
சாதகமாய்ச் சோதியிலே கலந்தாயானல்
இருவென்ற வுதையத்தில் வெளிச்சமேது
சேர்ந்திடுமி ராக்கால மிருட்டுமேதே. (312)

இருட்டேது யிருட்டேகு மிரவிமுன்னே
யேகவெளி யென்னுளு மிருப்பதென்னே
அருட்டேது வெளிக்குள்ளே வெளியைப்பாரு
அம்மம்மா ஒளிக்குள்ளே ஒளியைப்பாரு
மருட்டேது ஒன்றுமில்லை வெளியேயாச்சு
மக்களே அந்தயிடம் மகத்தாம்போதம்
இருட்டேது யெத்தியுன்னுங் குருவேயானல்
செப்பறியார் செகசாலஞ் செப்புவாரே. (313)

செப்புவது யென்னவென்றல் செப்பக்கேளும்
செகமெல்லா மிருதயந்தான் பிரமமென்று
ஒப்புவது அவனியெல்லாம் பூரணந்தானென்று
ஓகோகோ நான்மூத்தோ னென்றுசொல்லி
ஒப்புவது மலைக்கிறது மெனக்குள்ளென்று
உபதேச மிதுவென்பார் குருட்டுமாண்பர்
தப்புவதுஞ் சிக்கிறது மிரண்டுங்கண்டால்
தானவனய் நின்றதுவா மென்றுகேளே. (314)

கேளப்பா சொல்லறியா னுலகத்தாசான்
கெடியாயிப் படிசொல்லிப் பணம்பறிப்பான்
நாளப்பா போக்கிசி வனத்தைப்பண்ணி
நலமான சிடனுக்குப் பிழைப்புண்டாக்கி
சூளப்பா வுலகமிப் படியேபோச்சு
சொக்கியந்த மாயத்தே சுழன்றேபோனர்
தாளப்பா திறந்துவிட்டா லவனேயாசான்
சாதகமாய்க் குருதேடிச் சார்ந்துகேளே. (315)

உலகஞானி.

கேளப்பா வுலகமெல்லாம் வசனஞானம்
கெடியாகச் சங்கமென்ற பெயருமிட்டு
வாளப்பா சிவராஜ யோகஞ்செய்வார்
வஞ்சகமாய்க் கொலைகளவு பொய்யுஞ்சொல்வார்
தாளப்பா பிடித்துநிற்பார் குருவேயென்பார்
சச்சிதா னந்தவெள்ளக் கடலேயென்பார்
கோளப்பா சொல்லியொரு குடிகெடுப்பார்
குறிப்பான வுலகத்து ஞானிதானே. (316)

தானென்ற பொருளாறு பூரணத்தாலுறு
சஞ்சார லிலட்சணனைத் திரிவேனென்பார்
மானென்ற விழியுடைய பெண்ணைக்கண்டால்
மகிழ்வாகப் பின்சென்று மயக்கமாவார்
நீனென்ற நிவியிலே ருசியைப்பார்ப்பார்
செகசாலம் பேசியே புரட்டுச்செய்வார்
ஊனென்ற வுடம்புநீர்க் குமிழியென்பார்
உத்தநோய் வந்தாக்கா லுணருவாரே. (317)

வானென்ற ஞானமென்ன வெரும்பேச்சென்பார்
வாதமென்ன குளிகையென்ன வாய்ப்பேச்சென்பார்
கானென்ற காயசித்தி உண்டோவென்பார்
ககனமென்ன யோகமென்ன பொய்யேயென்பார்
ஊனென்ற வுடம்புக்குத் திடமதாக
உண்டுசுக மனுபவித்த லதுவேஞானம்
தானென்ற ஆணவத்தை யற்றேனென்பார்
தந்திரமாய் யிவைபேசித் திரிவார்பாரே. (318)

பாரப்பா யிப்படித்தா னுலகஞானம்
பார்த்தவர்கள் வெகுகோடி மாண்டுபோனார்
ஆரப்பா அறிந்தவர்கள் ஞானமார்க்கம்
ஆதிசித்த ரிஷிகளிலே யனேகங்கோடி
நேரப்பா சேர்ந்தவர்கள் கரையோயில்லை
நினைவாக யிந்தமுறை யுனக்குச்சொன்னேன்
ஊரப்பா நரகத்தில் விழ்கவேண்டாம்
உத்தமனே யதுக்கோக்கும் விரதாட்டே. (319)

ஆட்டான கெந்தகத்தைக் கட்டக்கேளு
ஆதிசத்தி முதலனந்த மநுமாவேகம்
நீட்டான விதனாலே யெரிச்சலொடுபுகைச்சல்
நிமிஷத்தில் மாண்டுபோய்ச் சாம்பலாகும்
பூட்டான நிதைக்கட்டச் செகந்தான்பொன்னும்
புகழான கெந்தகத்தில் போக்கோகோடி
கோட்டானை யுரித்தசிவ னிதுக்குள்சிக்கி
கூடுகிற துறைக்கெல்லாம் வேதையாமே. (320)

கெந்தகக் கட்டு.

துறைக்கெல்லாம் வெகுசுறுக்கு கெந்திவேகம்
துடியாமற் சூதத்தை யமுத்திக்கொல்லும்
மறைக்கெல்லா மெட்டாப்பூரணத்தைக்காட்டும்
மவுனமுற்று உண்டாக்காற் காயசித்தி
குறைக்கலாம் நீட்டலா மிதிலேவேதை
கோடான கோடிகவ ரென்னசொல்வேன்
அறைக்கலா மிதினாலே யறந்தான்செய்தால்
ஆத்தாளுக் கீசனன்று அருளும்வாறே. (321)

அருளான கெந்தகத்தைக் கட்டக்கேளும்
அப்பனே வழலையுடன் வீரச்சுண்ணம்
அருளான மேற்பூரந் துருசுச்சுண்ணம்
அதுநாலு மொத்தரைக்கச் சிவப்பேயாகும்
அருளான கெந்தகத்திற் பூசிப்போட
அப்பனே மஞ்சளத்துத் தந்தம்போலாம்
அருளான யிதின்மேலே காரசாரம்
ஆதியுப்புச் சுண்ணமுடன் மூன்றுமப்பே. (322)

அப்பியிந்தக் கெந்தகத்தைக் கிளிஞ்சிநீற்றில்
அமுத்திமெள்ளந் தீயெரிக்கக் கல்லாய்ப்போகும்
ஒப்பியிந்தக் கெந்தகத்தைக் குகையில்வைத்து
ஊதிடவே சுண்ணும்பா முறிந்தவேகம்
செப்பியிந்தச் சுண்ணத்தில் வீரமிட்டாட்டி
செயலான கல்லுப்பி லப்பியூது
தப்பியிந்தக் கல்லுப்புச் சுண்ணமாகும்
சாதகமாய் வீரமிட்டுத் தாளகத்திலப்பே. (323)

தாளகத்தை யூதிடவே சலவைச்சுண்ணந்
தனிச்சுண்ணம் வங்கத்தில் வீரமிட்டப்பு
கோளகத்தே வங்கமது கடுஞ்சுண்ணமாகும்
கொடியதொரு வங்கத்தில் வீரமிட்டாட்டி
நாளகத்தே மிமிளக்கி யப்பியூது
நலம்பெறவே கடுஞ்சுண்ண மிமிளியாகும்
ஆளகத்தே யிச்சுண்ணஞ் சாரத்தப்ப
ஆகாகா ஜலம்பொசியு மணலில்மூடே. (324)

மூட்டிப்பின் ஜலம்பொசிந்து வெண்டுபோலாம்
முதண்டச் சாரத்தை யரைத்தூது
ஆட்டியபின் கடுஞ்சுண்ண மாகுஞ்சாரம்
அப்பனே வீரமிட்டுத் துருசுக்கப்பு
வட்டியபின் சுக்கானு முதிப்போடு
ஓகோகோ கடுஞ்சுண்ணந் துரிசியாச்சு
நீட்டியபின் துருசியுடன் வீரமிட்டு
நோகத் தங்கத்திற் பரிசம்பண்ணே. (325)

பரிசித்துப் புடம்போட்டு வூதிப்போட
பாங்கான பரிச்சுண்ணம் வேகம்மெத்த
பரிசித்தால் சூதத்தி லுருண்டுகட்டும்
பாங்கான மணிமேலே பூசச்சுண்ணம்
பரிசித்து வீரமிட்டு ஆட்டிப்பூசி
பரிச்சுண்ணங் குகையில்வைத்துப் பாங்காயூது
பரிசித்த சூதமது சுண்ணும்பாரும்
பதினாறு மிதுவொன்று பாய்ச்சியாட்டே. (326)

பாச்சியதோர் குளிகையின்மேல் துருசுவீரம்
பக்குவமாய்ப் பூசியதைக் குகையில்வைத்து
ஆச்சியதோர் தணலிலிட்டு வூதச்சுண்ணம்
அப்பனே வெகுவேக மண்டம்பொன்னும்
காச்சியதோர் நவலோக முபரசமும்பொன்னும்
கல்மலையுங் கானகத்து மாமும்பொன்னும்
தாச்சியதோ ரொன்றுமில்லை யெட்டெட்டுமோடுந்
தங்கத்திற் சூதம்நின்ற தாக்குத்தானே. (327)

தாக்கான குருவில்சவ் வாறுகூட்டி
　　தனித்ததொரு கெந்தகத்திற் பூசிவாட்டி
எக்கான குகையிலிட்டு வுருக்கஆடும்
　　இவ்விடைக்கு நாலிலொன்று தங்கம்போட்டு
வாக்கான இவ்விடைக்குச் சூதம்போட்டு
　　மருவியதோர் நாகமிதிற் பாதிபோடு
தூக்கான யிடைக்கெல்லா மெட்டிலொன்று
　　சமமாக வீரமிடக் களங்கமாமே. (328)

களங்குச் செந்தூரம்.

களங்தத்தை வேதையிடு ஆயிரத்துக்கொன்று
　　கனகமென்ற பதினறு மாற்றுமாகும்
களங்கத்தை யுபரசத்திற் றுக்கினுக்கால்
　　கைமுறையாய்த் திசைமாற்றுக் காணுங்காணும்
களங்கத்துக் கிடைக்கிடைதான் தங்கங்கூட்டிக்
　　கலந்துருக்கி யவ்விடைக்குச் சூதங்கூட்டி
களங்கத்தை யரைத்துமொரு புடத்தைப்போடக்
　　கனகமயச் செந்தூர மாகும்பாரே. (329)

செந்தூரம் செடுந்தூரம் போகுமப்பா
　　சேர்ந்தபதி னுயிரத்துக் கொன்றுவேதை
செந்தூர மிப்படியே தொந்தித்தேற
　　செப்பரிது கோடிமட்டும் வேதையாகும்
செந்தூர மிப்படிக்கட் டினங்கள்சிராய்ச்
　　செய்துகொண்டால் கணக்கேது லக்கமேது
செந்தூரச் சரக்குமுதல் உபரசங்கள்
　　சேர்த்தேறச் சேர்த்தேற வேகமாமே. (330)

வேகமென்ற சுண்ணம்பில் புழுகோவீரம்
　　வேதித்துச் சரக்கோடு அப்பியூது
பாகமென்ற சரக்கெல்லாம் சுண்ணம்பாகும்
　　பாச்சியிதை யினந்தோரு மேத்தயேத்த
ஆகமென்ற பூரணம்போல் கோடிதொந்தம்
　　அம்மம்மா கரையில்லை தொந்தம்சொல்ல
தாகமென்று யெடுத்தவன்காண் சலத்தைத்தேடி
　　தவித்துநின்ற வாறெருக்கு முலகத்தோரே. (331)

உலகத்தோர் பண்ணுகின்ற வாதமல்ல
உத்துநின்று சிவயோகி பண்ணும்வாதம்
உலகத்தோர் செய்வதெல்லாம் பத்தேமாத்து
உத்தமியைப் பூசைசெய்தால் வாக்குங்காணும்
உலகத்தோர் வாதத்தால் வாமத்திற்புக்கி
உற்றுணர்ந்து பாராமல் வாதம்பொய்யென்று
உலகத்தோர் வாமத்தைத் தூகிப்பார்கள்
உத்தமனே ரவிகோடி நாதமெண்ணே. (332)

எண்ணப்பா யுப்பான சுண்ணத்துள்ளே
இயல்பான வீரமிட்டுக் கல்நார்க்கப்பி
பண்ணப்பா புடம்போடக் கல்நார்ச்சுண்ணம்
பாங்கான யிச்சுண்ணம் வீரமிட்டாட்டி
கண்ணப்பா கற்பூரச் சிலையிற்பூசி
கனக்கவொரு புடம்போடு அதுவுஞ்சுண்ணம்
மண்ணப்பா யிச்சுண்ணங் கெருடபச்சைக்கப்பி
மாட்டியொரு புடம்போடச் சுண்ணமாமே. (333)

சுண்ணமென்ற பச்சையிலே வீரமிட்டாட்டி
சுகமாக வழலையின்மே லப்பிப்போட
சுண்ணமென்ற யெண்ணெய்யெல்லாஞ் சுண்ணும்புண்ணுஞ்
சோபிதமா யதுவாங்கிக் கடுங்காரமேத்து
தண்ணமென்ற சாரமதிற் சமனுப்கூட்டி
தாக்கவொரு சலமாகுஞ் சலத்தினுள்ளே
கண்ணமென்ற கற்பூரப் பலகைபோட்டு
காயவைத்து வாரியிட்டு ஊதிப்போடே. (334)

ஊதினால் கடுஞ்சுண்ண மாகும்பூரம்
உத்தமனே யிதையெடுத்து வீரங்கூட்டி
ஊதினால் நவலோகத் தப்பியூத
அம்மம்மா நவலோகச் சுண்ணமாச்சு
ஊதினா லெதிலாச்ச பூரம்நீற்றல்
என்னசொல்வேன் நவலோகச் சுண்ணமாச்சு
ஊதினால் விழுமோடா கொம்பில்மாங்காய்
உத்தமனே வண்ணத்தை யூதிப்பாரே. (335)

பாரப்பா நவலோகச் சுன்னமெல்லாம்
பட்டவிடந் தொட்டவிட மெல்லாங்கட்டும்
நேரப்பா வீரமிட்டால் வேதையாகும்
நேராக நூறுதொந்தம் நேர்ந்துயேறும்
பேரப்பா பொன்னாகும் குளிகையாகும்
புகழான காயசித்திப் போக்குமாகும்
ஆரப்பா யிதின்போக்கை யறிந்துசொல்வார்
அரகரா சிவசிவா அரிதுதானே. (336)

அரிதரிது நவலோகச் சுன்னத்தோடு
அப்பனே வீரமிட்டுப் பூசியூது
அரிதரிது வுபரசங்க ளெல்லாஞ்சுன்னம்
அம்மம்மா அதைத்தொட்டு சுன்னங்கோடி
அரிதரிது சரக்கெல்லாஞ் சுன்னம்பாகும்
அதுக்கதுக்குத்தொந்தித்தால் கோடியாகும்.
அரிதரிது சுன்னம்பு வித்தைமைந்தா
அறிந்தவனே முழுவாதி அறிந்துபாரே. (337)

அறிந்துபார் கெருடபச்சை சுன்னந்தன்னில்
அதில்வீரம் மத்தித்துத் தாளகத்திலப்பி
அறிந்துபார் சுன்னத்தில் வைத்தெரிக்க
அரிதான தாளகமோ சுன்னமாகும்
பிறிந்துபா ரிச்சுன்னம் வீரமிட்டாட்டி
பேரான வீரத்தி லப்பியூது
செறிந்துபார் வீரமது சுன்னம்பாகும்
நேரான வீரத்தில் வீரங்கூட்டே. (338)

கூட்டியதோர் வீரத்தைத் தங்கத்தப்பிக்
கூசாமல் புடம்போடு தங்கச்சுன்னம்
ஆட்டியதோர் பரிச்சுன்னஞ் சூதத்தாட்ட
ஆகாக மணியாகு மதுக்குமேலே
நீட்டியதோர் வீரமிடு பூரச்சுன்னம்
நிறப்பாகப் பூசியதைக் குகையிலூது
முட்டியதோர் கடுஞ்சுன்னஞ் சூதமாகும்
முகிழ்விரிந்து பூப்போலே விரியும்பாரே. (339)

விரியுகிற சூதத்தில் வீரமிட்டாட்டி
விளங்கியதோர் துருசுக்கு அப்பியூது
அரியுகிற சுண்ணும்பார் துருசுமைந்தா
அப்பனே வீரமிட்டுக் கெந்திக்கப்பி
சொரியுகிற பரிமேகம் கெந்திச்சுண்ணம்
தொகையென்ற பெண்வேதை சொல்லப்போகா
தெரியுகிற யிச்சுண்ணம் வீரமிட்டாட்டி
திறமான நிமிளைக்கி அப்பிப்போடே. (340)

அப்பிநின்ற நிமிளையைத்தான் ஊதச்சுண்ணம்
அப்பனே யிதையெடுத்து வங்கத்திற்போடு
ஒப்பிநின்ற வங்கமது சுண்ணமாகும்
உத்தமனே வங்கத்தைச் சாரத்திலப்பு
செப்பிநின்ற சாரமது சுண்ணமாகுஞ்
சேர்ந்திந்தச் சாரத்தைத் துருசுக்கப்பு
தப்பிநின்ற துருசியது சுண்ணமாகுஞ்
சாதகமாய்த் துருசியது சிங்கிக்காமே. (341)

ஆமப்பா துருசியிலே சவ்வாதுகூட்ட
அப்பனே சரக்கெல்லா மணிபோலாகும்
ஓமப்பா துருசியிலே புழுகுகூட்ட
உத்தமனே யண்டமுதல் சரக்குஞ்சுண்ணம்
சேமப்பா துருசியிலே காரசாரஞ்
சேர்ந்திடவே சகலமுமே சத்தாமூறும்
வேமப்பா யண்டரண்டர் துருசினூட்டு
வேரில்லை பணியில்லை வெளிபோலாச்சே. (342)

வெளியான வெளிக்குள்ளே ரேகைபாரு
விளங்கிநின்ற சுழிக்குள்ளே வன்னிபாரு
நெளியான கால்கொம்பில் நாதவிந்துபாரு
நேராக அத்தலையில் நின்றுபாரு
ஒளியான வொளிக்குள்ளே யொளியைப்பாரு
ஓகோகோ வொளிகடந்த வொளியைப்பாரு
தனியான தலமேது சக்கரங்களேது
தள்ளியிதை உன்னிதத்தில் சார்ந்துபாரே. (343)

உன்னிதத்தி லேறுவது யாருமைந்தா
உத்தமன்ற மனதுமனோன் மணித்தாயாகி
தன்னிதத்தில் பசுபதி பாசந்தீர்த்து
சாதகமா யிப்பதியி னுள்ளேசேர்ப்பாள்
பன்னிதத்தில் தினந்தோறுஞ் சுத்திவஸ்தும்
பாத்துக்கே யென்றுசொல்லிக் கொண்டுநோக்க
அன்னிதத்தி யாகயில்லா ளென்னைப்பெற்றாள்
யாவர்க்குந் தாயாகி நிற்பாள்பாரே. (344)

தாயான பூரணியே யகண்டரூபி
சச்சிதா னந்தவெள்ளச் சார்பினளே
பேயான பிள்ளையைநீ பெற்றிட்டாக்கால்
பேய்ப்பிள்ளை யென்றுதள்ளப் பேச்சுண்டோசொல்
ஓயான வெளிமுதலாய் வாயுவன்னி
உற்றஜலம் பூமியென வுருவெடுத்துநீதான்
மாயான மாயமென்றுங் கருவியென்றும்
வாசனையாம் ஆசையென்றும் வைத்தாய்நீயே. (345)

நீயென்றும் நானென்று மிரண்டாய்க்கண்டால்
நிட்சயமாய்ப் பிறவியுனக் காச்சுதென்பாய்
தாயென்றும் பிள்ளையென்றுஞ் சொன்னேனானல்
சங்கத்தி யாகியல்லோ சமுசாரியானேன்
காயென்றும் வித்தென்றுஞ் சொல்வேனானல்
காட்டியதோர் மரம்போலே பிறவியாச்சு
ஓயென்றும் வேதாந்தத் தந்தம்நின்றால்
ஓகோகோ ஒருநாளும் பிறவிதானே. (346)

பிறவாத நெறிவேணு மென்பார்கோடி
பேரான காயத்தை வென்றார்கோடி
மறவாத குளிகையிட் டாடவென்பார்கோடி
மதியமுர்தம் வேணுமென்பார் கோடாகோடி
திறவாத சையோகம் வேணுமென்பார்கோடி
திருட்டுவித்தை திலதவித்தை வேணுமென்பார்கோடி
உறவாத வாதவித்தை வேணுமென்பார்கோடி
உத்தமியே யவரவர்க்குக் கொடுத்தாய்நீயே. (347)

கொடுத்தல்லோ யவரவர்க்கு முன்னாய்நின்று
குவிர்தபின்பு நல்வினைதி வினையுமானாய்
அடுத்தல்லோ போற்றயெத் தனையோசென்மம்
ஆகியெடுத் தாலுனையே யணியக்கிட்டும்
தடுத்தல்லோ யாட்கொண்டாய் விட்டகுறையாலே
தாயேனுன் பிறக்கிறது யென்பாரில்லை
மடுத்தல்லோ மோகத்திற் காமனாய்ச்சென்று
வஸ்துவென்ற சத்தியிலே மயங்கினாரே. (348)

மயங்கினார் நினியினால் சையோகத்தால்
மந்தகா சத்துடனே வரவுதப்பி
தியங்கினார் இறுமியிஞ்சி வார்தியாகி
சிற்றின்ப மோகத்தால் சேர்ந்துகெட்டார்
துயங்கினார் காணமா லிங்கணத்தில்
சுத்தினார் பத்தினார் பதத்தைப்பார்த்து
முயங்கினா ரிதுவெல்லா முத்தியென்றார்
மூடரையா வுலகத்து வாமிதானே. (349)

வாமியென்ற நாமமது யாருக்காச்சு
மகத்தான பஞ்சகர்த்தா வுக்குமாச்சு
வாமியென்ற நாமமது ரிஷிகட்காச்சு
மருவிநின்ற சிவயோகி தனக்குமாச்சு
வாமியென்ற நாமமது சித்தர்க்காச்சு
மகத்தான மெஞ்ஞானம் பெரியோர்க்காச்சு
வாமியென்ற நாமமது வாதிக்காச்சு
மற்றவர்க்குப் பசுவென்ற நாமந்தானே. (350)

தானென்று வுனைப்போற்ற வல்லானானால்
சாபமெல்லாம் வஸ்துவுக்குத் தீர்க்கவேணும்
ஊனென்ற தேகத்துக் குபாசிக்கவேணும்
உத்தமனே கலைகளெல்லா மூட்டவேணும்
பானென்று பாணிச்சால் பாத்துக்கென்று
பாவிகளாய்க் கொண்டிருந்து பாத்தைநோக்கி
கானென்ற மாய்கைவிட்டுப் பாத்திற்சேர்ந்து
கழருவார் சிவயோகி ரிஷிகள்தானே. (351)

சிவயோகி ரிஷிகளுமெடுத்த திந்தப்பூசை
சேர்ந்துநின்ற மறையோர்களெடுத்ததிந்தப்பூசை
தவயோக சைவருக்கு மெடுத்ததிந்தப்பூசை
தவசுடைய பெரியோர்க்கு மெடுத்ததிந்தப்பூசை
மவயோக மவுனிக்கு மெடுத்ததிந்தப்பூசை
மருவிநின்ற சனகாதி யெடுத்ததிந்தப்பூசை
புவயோகி ரசவாதிக் கெடுத்ததிந்தப்பூசை
புகழ்பெரிய பூசைக்குக் கெந்தகந்தான்கேரே. (352)

ரசத்தின் பெருமை.

நேரான ரசத்தினுட பெருமைகேளும்
நிலையான யீசனுட விந்துவிந்து
மானான கெவுனமுதல் காயசித்தியாகும்
மகத்தான வாதமுமாம் வசியமுதலெட்டும்
சீரான சிவனன்று தியானத்தேநிற்கில்
ஜெந்துசத்தி செனித்ததினு விந்தவிந்து
பாரான குளிரோம்பி மலைகள்தோறும்
பறந்துதப்பா பறந்துதப்பா சூதந்தானே. (353)

சூதமது யேதென்றே யெண்ணவேண்டாஞ்
சுத்தசை தன்மையது சிவத்தின்கூறு
வாதமதுயேதென்றே யெண்ணவேண்டாம்
மகத்தான பூரணத்தின் மார்க்கம்மார்க்கம்
வேதமது யேதென்றே யெண்ணவேண்டாம்
விளங்கியதோர் பூரணத்தில் விரிந்தநூல்தான்
போதமது யேதென்றே யெண்ணவேண்டாம்
புகழான மனந்தானே போதமாச்சே. (354)

ஆச்சப்பா சூதமங்கே யில்லாவிட்டால்
அப்பனே கெவுனமென்ற குளிகைபோச்சு
பேச்சப்பா வாதமென்ற சொல்லும்போச்சு
பேரான காயசித்தி பேரும்போச்சு
மூச்சப்பா அற்றயிடம் நோக்கிறதும்போச்சு
மூதண்டச் சித்தரென்ற நாமம்போச்சு
ஓச்சப்பா மந்திரமாஞ் சித்திபோச்சு
ஓகோகோ சித்தெல்லா மோடிப்போச்சே. (355)

ஆச்சப்பா வெவ்வேறு கவரோகோடி
அதுக்கதுக்கு யினங்கோடி ஆட்டங்கோடி
ஒச்சப்பா குருகோடி சுன்னங்கோடி
உற்றசெய நீரோடு திராவகமோகோடி
போச்சப்பா கரையுமில்லை கணக்குமில்லை
போக்காகப் பெரியோர்கள் சொன்னநூல்தான்
நீச்சப்பா கடுநீச்சுக் காணப்போகா
கோான நூலிலுள்ளே நிலைகாணுதே. (356)

நிலைகாணப் போகாத நூலைப்பார்த்து
நோகச் சட்டறினுல் கருக்காணுது
தலையான கால்காணுங் கால்தலையாய்க்காணும்
சாஸ்திரத்தை யெப்படித்தான் பெரியோர்சொன்னார்
மலைகாண லெக்கிட்ட அம்புபோல
வைத்திலரே வைத்திலரே வல்லோரய்யோ
கலைகாணப் போகாது அர்த்தமாகா
கண்கட்டிக் காட்டிலே விட்டவாறே. (357)

விட்டிடமுந் தொட்டிடமுந் தெரியாதப்பா
வேதையொன்றுந் துறையொன்றுங் காணுதப்பா
கட்டிடமுங் கலந்திடமுங் காணுதப்பா
கரையிதுக்கு யெவ்வளவு யென்றுக்காணர்
நட்டிடமு மெடுத்திடமுங் காணுதப்பா
நலமான முற்றிலொன்றுந் தெரியாதப்பா
தொட்டிடமுந் தொடாதிடமுந் தெரியாதப்பா
குட்சமுற்ற பெரியோர்கள் சொன்னநூலே. (358)

சொன்னார்கள் வல்லோர்கள் நூலோகோடி
சூஸ்திரத்தை மறைத்துச்சாஸ் திரங்கள்செய்தார்
சொன்னார்கள் குருப்போக்குக் கருப்போக்குமறைத்து
சுத்தரச வாதியென்று லெடுத்துக்கொள்வார்
சொன்னார்கள் பொருட்கருவை வெட்டவெளியாக
சோதிகெட்ட வந்தகன்போல் தலாவிப்பார்க்கில்
சொன்னார்கள் சொன்னார்கள் பெரியோரய்யா
சொல்லியென்ன சொல்லியென்ன சித்தர்க்காமே. (359)

ஆமப்பா யெனையின்ற நாலாம்பாட்டர்
அகண்டபரி பூரணமா மூலநாயன்
ஓமப்பா யப்படியே மறைத்துச்சொன்னார்
ஓகோகோ அறுகாண்டம் பாடிச்சொன்னேன்
நாமப்பா யிப்படியே சொன்னோமானால்
நாட்டிலுள்ள பெரியோர்க்குத் தெரியாதென்று
தாமப்பா அறுகாண்டங் கிழித்துப்போட்டு
சாதகமாய் முக்காண்டஞ் சொன்னேனப்பாரே. (360)

பாரப்பா ஆயிரத்தில் முக்காண்டஞ்சொன்னேன்
பகிர்ந்ததனை அஞ்ஞூறாய்ச் சுருக்கிச்சொன்னேன்
நேரப்பா களங்குமுதல் சுண்ணமார்க்கம்
நிலையான செயநீரும் சத்துமார்க்கம்
சேரப்பா குருக்கிடையுங் கிராவணத்தினோடு
செயரசமும் பாழாகத் திறங்களெல்லாம்
ஆரப்பா யெனைப்போலே திறந்துசொன்னார்
அருநெல்லிக் கனிபோலே கைக்குள்ளாச்சே. (361)

கைக்குள்ளாய்ச் சொன்னதெல்லாம் பெரியோர்பார்த்து
கடையிலே போட்டாரே மூலருடபேரன்
மெய்க்குள்ளாய்க் கருமறைத்துச் சொல்லாதேயோர்
வேதாந்த மிப்படியே வெளியாய்ச்சொன்னார்
பைக்குள்ளே கையிட்டுப் பணமெடுத்தாப்போல்
பாயுமப்பா யுலகமெல்லா மென்றுயெண்ணி
மைக்குள்ளாங் குகையினுள்ளே யென்னூல்வைத்து
வாதுவந்த விடங்களிலே வாசிப்பாரே. (362

வாசித்து மூலதரு பேரனாலே
மகத்தான கீர்த்திகொண்டா ரென்பார்நல்லோர்
வாசித்து வாசித்து யிப்படித்தானுண்டோ
வாதநூல் யென்பார்கள் வல்லோரையா
வாசித்து வாசித்து அடக்கமில்லையென்பார்
வாய்மூடிப் பிடரிநின்று பேசுமென்பார்
வாசித்துப் பெரியோர்கள் நாயேன்பாட்டை
மகத்தாகக் கொண்டாடி வைத்திட்டாரே. (363)

வைத்திட்ட பெரியோரும் சிஷிகளெல்லாம்
மைந்தன்மேற் சந்தோஷ மாகச்சொன்னர்
வைத்திட்ட இதுபோல்நா லுண்டோவென்று
வாகாக நாலுதிக்குந் தேடிப்பார்த்தேன்
கைத்திட்ட சட்டமுனி யென்னூற்கொக்க
கண்டேனே கிரவுஞ்ச மலையினுள்ளே
வைத்திட்ட நூல்களுக்கும் நிகண்டுகாட்டி
மகத்தான பெரியோரை வணங்கினேனே. (364)

வணங்குவதேன் மூலருட பேரா அய்யா
மகத்தான கொங்கணரே ஞானமூர்த்தி
வணங்குவதே னருளோடு பொருளாம்ரெண்டும்
வகைவகையாய் நவம்போல திறமாய்ச்சொன்னர்
வணங்குவதேன் மூலவர்க்கங் கைலாசவர்க்கம்
மகத்தான சித்தவர்க்கம் நீங்களய்யா
வணங்குவதேன் நீர்சொன்ன மூன்றுகாண்டம்
வரிசையிட்ட பொற்கம்பி போலவாச்சே. (365)

ஆச்சப்பா மெத்தநன்று யும்முடைய நூல்தான்
அய்யாவுன் நாலுக்கு நிகண்டுவேண்டாம்
ஆச்சப்பா யிப்படித்தான் பாடச்சொல்லி
ஆத்தாள்தான் சொன்னளோ ஆசான்சொல்லோ
ஆச்சப்பா உன்னூலைச் சித்தர்கண்டால்
யாருக்குங் காட்டார்க ளொளிப்பாரய்யோ
ஆச்சப்பா யிப்படியே யின்னூலைச்சித்தர்
அமுக்கினூர் குகைக்குள்ளே யமுக்கினூரே. (366)

அமுக்கியல்லோ பலநூலை வெளியிற்போட்டார்
அதினலே கெட்டார்க ளுலகத்தோர்கள்
அமுக்கியல்லோ சித்தரெல்லாஞ் சந்தேகமாக
ஆதிசிவன் சொன்னநூல் வெளியிலிட்டார்
அமுக்கியல்லோ போட்டார்க ளென்றுயான்தான்
அதுவெல்லாந் தகைப்படுத்தி நிகண்டுசெய்தேன்
அமுக்கியல்லோ பென்நிகண்டை யொளித்துப்போட்டார்
அப்பனே யாச்சரியங் கண்டுகொள்ளே. (367)

கண்டுகொண்ட கயிலாச முனியேயய்யா
கபடுமெத்தக் கபடுமெத்த சித்தருக்கு
பண்டுகொண்ட சித்தரிஷி களுக்குமாகும்
பாவிஞ லுலகத்தி லாகாதென்று
ஒண்டுகொண்டே யொளித்தார்க ளதுவும்நன்று
உத்தமனே யில்லாட்டா லுலகம்பேயாம்
தண்டுகொண்ட ஞானிசிவ யோகிக்காகும்
சங்கையிலாக் காமுகற்கு மாகாதென்றேன். (368)

ஆகாது யென்றொளித்தா ரதுவும்நன்று
அல்லாட்டா லுலகமெல்லாம் பொன்னாய்ப்போகும்
சாகாது ஜனங்களெல்லாம் காயசித்தி
சாதகமாய்ச் சித்தரென்ற நாமம்போச்சு
பாகாது மெஞ்ஞானம் பாவிப்போகும்
பாவென்ன நிகண்டென்ன கண்டேனென்பார்
வேகாத தலையோடுஞ் சாகாக்காலும்
வெட்டவெளி யாமென்றே மறைத்திட்டாரே. (369)

மறைத்திட்டால் மெத்தநன்று யென்றுசொல்லி
வாகாகப் பணித்துயெந்தன் குகையில்வைத்து
நிறைத்திட்ட சிங்கியினாற் சூதங்கட்டி
நேராகச் சுருக்கியதைக் குகையில்வைத்து
முறைத்திட்டங் தப்பாமற் சுண்ணம்பாக்கி
மூட்டியிந்தச் சூதத்தாற் வீரங்கட்டி
கரைத்திட்ட வீரத்தாற் கல்லுப்புக்கட்டி
கல்லுப்பைக் கடுஞ்சுண்ண மாகவூதே. (370)

பூரச் சுண்ணம்.

ஊதியதோ ருப்புடனே வீரஞ்சேர்த்து
உத்தமனே வெண்கருவா லாட்டிக்கூட்டி
கோதியதோர் சுண்ணத்தில் வைத்துமாட்டு
குறையாமற் கடுஞ்சுண்ணம் பூரமாகும்
ஆதியதோர் தொந்தமிட்டால் நூறும்தொந்தம்
அப்பனே பூரந்தா னறிந்துபாரு
ஓதியதோர் பூரத்தில் வீரமிட்டாட்டி
உத்தமனே தாளகத்தி லப்பியூதே. (371)

தாளகச் சுண்ணம்.

அப்பியதோர் தாளகமுஞ் சலவைச்சுண்ணம்
அதையெடுத்து வீரமிட்டு வங்கத்தப்பி
ஒப்பியதோர் புடம்போட வங்கச்சுண்ணம்
உத்தமனே வங்கத்தை நிமிளைக்கப்பி
செப்பியதோர் கனலிலிட்டு லூதச்சுண்ணஞ்
சேர்ந்துநின்ற நிமிளையைத்தான் சாரத்தப்பி
கப்பியதோர் கனலிலிட்டு எரித்துவாங்கி
கைமுறையாய் வீரமிட்டு வில்லைகட்டே. (372)

கட்டியதோர் சாரத்தை பூதச்சுண்ணங்
கடுஞ்சாரச் சுண்ணத்தில் வீரமிட்டாட்டி
ஒட்டியதோர் துருசியின்மே லப்பியூது
உத்தமனே கடுஞ்சுண்ணந் துரிசியாகும்
தெட்டியதோர் துருசியிது சிங்கிக்காகுஞ்
செகமெல்லா மிதினாலே வாதமாச்சு
அட்டியதோர் துருசுக்குச் செம்புமாய்ந்தால்
அதினாலே வாதமென்ற அங்கமாச்சே. (373)

அங்கமென்ற பதினாறு துருசியாலே
ஆதிவிந்து கட்டுவதுந் துருசியாலே
சிங்கமென்ற சிங்கியது துருசியாலே
சேரவெல்லாங் கட்டுவதுந் துருசியாலே
தங்கமென்ற குருவெல்லாந் துருசியாலே
சாதகமாய்ச் சத்தெல்லாந் துருசியாலே
பொங்கமென்ற பொங்கமெல்லாந் துருசியாலே
பொன்பிறந்த பிறப்பெல்லாந் துருசுவுப்பே. (374)

துருசுவென்ற வுப்பாலே சிங்கிபண்ணிச்
சூதத்திற் றாக்குமைந்தா துடித்துச்சாகும்
பரிசியிந்தச் சூதத்திற் கற்பூரச்சுண்ணம்
பாங்காக வீரமிட்டு ஆட்டிப்பூசி
கருதியதைத் தணலிலிட்டுக் குகையில்வைத்துக்
கணக்காக லூதிடவே சூதச்சுண்ணம்
நெருதியென்ற சுண்ணமொன்று கிளிப்போற்கட்டி
நேரான சாலிடையார் தங்கத்தூட்டே. (375)

ஊட்டியித்த மணியெடுத்துத் துருசச்சுண்ணம்
உத்தமனே வீரமிட்டு ஆட்டிப்பூசி
நீட்டியித்தக் குகையில்வைத்து ஊதலூது
நேராகப் பரிச்சுத்தச் சுண்ணமாகும்
பூட்டியித்தச் சுண்ணத்தில் வீரஞ்சினம்
புகழாக அரைத்துநன்றாய்த் தங்கத்தப்பி
நாட்டியதில் கல்லுப்புச் சுண்ணம்பூசி
நலமான சீலைசுத்தித் தணலிலூதே. (376)

ஊதிடவே வீரமங்கே கட்டிப்போகும்
உத்தமனே அவ்வீர மொன்றுதாக்கி
போதிடவே உப்பதினா லிதுவொன்றிட்டு
புகழ்பெரிய மணியாக யெடுத்துக்கொண்டு
மாதிடவே துருசியொடு பூரச்சுண்ணம்
மருவியதில் வீரமிட்டு ஆட்டிப்பூசி
கோதிடவே புடம்போடக் குகைதான்ரெம்பி
கூகைநீ ரதுபோலக் குப்பலாமே. (377)

குப்பமென்ற பரிவீரச் சுண்ணத்துள்ளே
கொழ்கியதோ ரினச்சேர்வை சுண்ணச்சேர்வை
ஒப்பமென்ற செந்தூரஞ் செயநீர்சேர்வை
ஓகோகோ சத்துமுதல் வேதைமார்க்கம்
கப்பமென்ற வாதமென்ற கடலுக்கப்பா
கரையேது கணக்கேது காண்பாராரு
உப்பன்றோ யித்தனைக்கும் வாதியாக
உத்தமனே ஆடியது உண்மைதானே. (378)

காணப்பா வீரமென்ற சுண்ணத்துள்ளே
காணுமைந்தா சவ்வீரஞ் செகப்புமெத்த
பூணப்பா லிங்கமிட்டுக் காரம்போட்டு
பொட்டிடவே நவலோக மலையும்பொன்னும்
ஊணப்பா துத்தமொடு துருசுவீரம்
உறவான சூதமிட்டுத் திரியிலூட்டி
நீணப்பா விளக்கேற்றி யவித்ததூமம்
நேரான கற்குகைதான் பொன்னாய்ப்போமே. (379)

மாற்றுக்காணும் வகை.

பொன்னானு லதுக்குள்ள மாத்தைக்கேளும்
புகழாக அறுபத்து நாலுமாத்து
பன்னான பெரியோர்க்குக் காணுங்காணும்
பலபலவாஞ் சனங்களுக்குப் பத்தேகாணும்
மன்னான ரிஷிகளுக்கு நாறுகாணும்
மகத்தான சித்தருக்குத் தொண்ணூறாகும்
தன்னான ஞானிக்கு ஆயிரமேமாற்றும்
சண்டாள சென்மமென்றால் காணாதொன்றே (380)

ஒன்றாகக் கண்டதெல்லாம் ஞானமாச்சு
உத்தமனே றென்றதென்ன போகமாச்சு
நன்றாக நின்றதென்ன நிற்குணத்தின்னேர்மை
நடராச மூர்த்திகுருச் சொல்லவேணும்
வென்றாக வெல்வதென்ன ஐம்புலனைமைந்தா
வேதாந்த அந்தமென்ன விளங்கிப்பாரு
கன்றான கண்மேலாய்த் துடைத்தாப்போல
கலக்கெடுக்கும் பூரணர்தான் கண்டுநோக்கே (381)

மேல்மூலம், நடுமூலம், கீழ்மூலம் விபரம்.

நோக்குவது யெவ்வாறென் றெண்ணவேண்டாம்
நுட்பத்தைச் சொல்லுகிறே னன்றாய்க்கேளு
நோக்குவது புருவமய்யம் மேல்மூலமநின்று
நுகராத கீழ்மூலம் குண்டலியைப்பாரு
நோக்குவது நடுமூலங் கண்டத்தைப்பாரு
நோக்காமலெட்டினுட கருவுங்காணும்
நோக்குவது தமர்சோ மேலேபாரு
நூல்போட்ட யேணியைப்போல் வெளியுமாமே. (382)

வெளிகடக்க வெளிகடக்க அகண்டவீடு
மேவயிலா மேவயிலா மண்ணுண்டானால்
ஒளிகடக்க வெளிகடக்க வுந்தன்போகம்
ஒகோகோ ஒட்டிப்பா ரதுவுமபேசம
வெளிகடக்க மூப்பாழுந் தாண்டுந்தாண்டும்
மேல்நோக்கச் செல்கிறவன குளிகைஞானி
வெளிகடக்க ஒளிகடக்க வொன்றுமில்லை
வெளிமூச்சப் பேச்சில்லை சூதம்நேரே. (383)

நாகசுத்தி.

கோான நாகத்தின் சுத்திகேளும்
நிலையான சாரநீர் வாங்கிக்கொண்டு
வாரான நாகத்தை யுருக்கிச்சாய்க்க
மைந்தனே நாகத்தி லூறல்போச்சு
தாரான வில்லையைப்போ லெடுத்துக்கொண்டு
தனிமேலே குகமென்ற சுண்ணம்வீரம்
சோரான சோரனுக்குப் பூசிக்காய்ச்சி
துடியான அஞ்சுசுண்ணக் கவசம்பண்ணே. (384)

பண்ணியதோர் கவசத்தை யுலரப்போட்டு
பாங்கான சுண்ணம்பு கிழ்மேலிட்டு
ஒண்ணியதோர் கலக்கவொரு புடத்தைப்போடு
உத்தமனே கடுஞ்சுண்ண நாகமாச்சு
சுண்ணியதோர் சன்னெல்லாந் தகர்த்துப்போடும்
தாகமுட னேற்றகுருக் கேற்றமென்ன
சுண்ணியதோ ரிச்சுண்ணம் வீரமிட்டாட்டி
தங்கத்திற் பூசியொரு புடத்தைப்போடே. (385)

தங்கச்சுண்ணம்.

போடப்பா புடமொன்று தங்கச்சுண்ணம்
புகழாக யிதுக்குள்ளே வீரமிட்டாட்டி
நீடப்பா துருசியின்மே லப்பியூது
நேராகச் சுண்ணம்பார் துருசுதானும்
மூடப்பா யிதுக்குள்ளே வீரமிட்டாட்டி
உத்தமனே கல்லுப்பி லப்பியூது
ஆடப்பா கடுஞ்சுண்ண முப்பேயாச்சு
அரகரா யிதுக்கிரைதான் பூரமாச்சே. (386)

தாளகச் சுண்ணம்.

பூரத்தை யுப்போடே சேர்த்தலூது
புகழாக நாறுதொந்தம் பூரங்கட்டும்
காரத்தை மெத்தையிலே யேத்தியேத்தி
கடுஞ்சுண்ண மாகுதற்குப் பூரமுதி
வீரத்தைச் சேர்த்தாக்கால் ரெத்தம்போலாம்
விளங்கியிதைத் தாளகத்திற் பூசிப்போட்டு
தாரத்தைச் சுண்ணம்பில் வைத்தலூட்ட
தாக்கான சலவையொத்த சுண்ணம்பாமே. (387)

வங்கச்சுண்ணம்.

ஆமப்பா தாளகத்தில் வீரமிட்டாட்டி
ஆச்சரியம் வங்கமென்ற கட்டியில்பூசி
ஓமப்பா புடம்போடப் பொருமிநீறும்
உத்தமனே கடுவேகம் வங்கச்சுண்ணம்
சாமப்பா யிதைக்கண்டால் சூதயானை
தாக்கினால் தயிர்போலாங் கல்லுப்போலாம்
ஏமப்பா ஏமப்பா வென்றால்பேசும்
யெடுத்ததுரை யெட்டெட்டு மாடலாமே. (388)

நிமிளைச் சுண்ணம்,

ஆடலாம் வங்கத்தில் வீரமிட்டாட்டி
அப்பனே நிமிளையின்மே லப்பிப்போடு
வாடலாம் புடம்போட நிமிளைச்சுண்ணம்
உத்தமனே வீரமிட்டு சாரத்தப்பு
நீடலாங் கரியுமது மணலில்வைத்து
நீட்டதிலே வீரமொடு பூரச்சுண்ணம்
கூடலாம் வெண்கருவா லரைத்துக்கட்டி
குமுறியிதை பூநிடவே சுண்ணமாமே. (389)

ஆமப்பா சாரத்தில் வீரமிட்டாட்டி
அப்புஅப்பு கருசிலே சுக்கானுகும்
சாமப்பா சுண்ணமென்ற குகைவைத்தூது
தாமப்பா வுப்போடே தவளமாகும்
வேமப்பா அண்டாண்டந் தொட்டதெல்லாம்
வேதையென்ற சொல்லெல்லா மிதுக்குள்ளாச்சு
ஓமப்பா யிச்சுண்ணம் வீரமிட்டாட்டி
உத்தமனே தக்+த்திற் பூசிப்போடே. (390)

பூசியொரு புடம்போடத் தங்கம்நீறும்
பொன்னினால் சூதத்தைக் கட்டிக்கொண்டு
மாசியொரு புடம்போடச் சூதச்சுண்ணம்
மைந்தனே யிதுவோடே வீரமிட்டாட்டி
ஆசியொரு குருசுக்குப் பூசிப்போடு
அஞ்சுண்ணக் குகையில்வைத்து ஆகச்சுண்ணம்
தாசியொரு பெண்ணிவள் தான் பிரபஞ்சமெல்லாம்
சணத்திலே யுண்டாக்கி யழிப்பாள்தானே. (391)

பிறப்பிறப்பு.

அழிக்கிறதும் படைக்கிறதும் யாராலாகும்
ஆத்தாளா மனோன்மணியா ளாகுமாகும்
தெழிக்கிறதும் அழிக்கிறதும் யாராலாகும்
சிற்சத்தி யென்றதொரு பெண்ணாலாகும்
ஒழிக்கிறதும் விடுகிறதும் யாராலாகும்
உத்தமியா ளுன்மனியா ளாகுமாகும்
சுழிக்கிறது மிடுக்கிறதும் யாராலாகும்
சுத்தசை தன்யமென்ற தாயாலாமே. (392)

தாயான வுன்மணித்தாய் வர்ணமப்பா
சாக்கிலே தருசியென்ற வுப்புவுப்பு
மாயான மாயமெல்லா மவளைப்போல
மருவியிந்தத் தருசுநின்று ஆடுமாடும்
காயான காயசித்தாங் குளிகைசித்தாங்
கண்டுடனே தெரிசனத்தில் வேதையாகும்
சேயான யீரெட்டு வேதையாகும்
செப்பரிது செப்பரிது தருசுப்போக்கே. (393)

போக்கான தருசியிலே சிங்கிபண்ணிப்
பொட்டிட்டால் ஒருசேரு சூதங்கட்டும்
வாக்கான சூதத்தை உருக்கிக்கொண்டு
மைந்தனே சுண்ணம்பா யாகவூது
தாக்கான யிதுவொன்று தங்கம்ராறு
சாதகமா யுருக்கியொரு மணியாய்வாங்கி
ரோக்கான வீரமொடு கற்பூரச்சுண்ணம்
நுகரைத்து மணிமேலே பூசிவையே. (394)

வையப்பா அஞ்சசுண்ணக் குகையினுள்ளே
வைத்துமொரு புடம்போடச் சுண்ணமாகும்
கையப்பா கண்டதொழில் கடினவேகம்
கற்பமாய் விருட்சமது காமதேனு
மெய்யப்பா யிதிலேடை வீரக்காரம்
சேதியப்பா லிங்கமிட சிகப்புமெத்த
பொய்யப்பா யென்றுதே யிதிலேவேதை
பொட்டொன்று மலையொன்று பொன்னுமாமே. (895)

பொட்டொன்று லுபாசங்கள் சத்தாய்ப்போகும்
போக்கான நவலோகம் நீறிப்போகும்
பொட்டென்று லண்டமெல்லாஞ் செந்தூரமாகும்
போக்கதிலே வெகுகோடி புகலமாட்டேன்
பொட்டொன்றால் மாமுதலாய் மண்ணும்பொன்னும்
போக்கேது நீக்கேது பூட்டப்பூட்ட
பொட்டென்றால் பருவதங்கள் சாம்பலாகும்
பூட்டுகிற கற்கண்டு பூட்டியாட்டே. (396)

ஆடையிலா மாடையிலா மனந்தம்போக்கு
ஆதியில்லை அந்தமில்லை யறியப்போகா
நீடையிலா நீடையிலா மொருகவரைத்தொட்டு
நிலைசாணைப் பொருளே வாதிமகனப்பா
ஊடையிலா மூடையிலா மொன்றைவிட்டுயெட்டு
ஓகோகோ பத்தமென்ன வாய்தான்கொள்ளா
ஓடையிலா மோடையிலாங் கவனவீதி
உற்றசிவ சித்தமய முணிப்பாரே. (397)

பாரப்பா யிக்குருவில் வீரம்பூரம்
பரிவாக புழுகிட்டே யாட்டிக்கொண்டு
நேரப்பா சாக்குகளி லெல்லாஞ்சுண்ணம்
நிலையேது தலையேது கவரோகானுர்
ஓரப்பா குருவில்சவ் வாதுசார
ஊட்டினால் சாக்கெல்லா மணிபோலாடும்
காரப்பா குருபதத்தை நித்தம்நித்தம்
காத்தவர்க்கு வகைவகையாய்க் காட்டுவாரே. (398)

காட்டுவார் குருவின்மேல் பத்திவைத்தால்
கண்முன்னே யிருப்பதுபோ லிருப்பாராகில்
மூட்டுவார் சமாதியுள்ளே லட்சயத்தைக்காட்டி
முப்பாழின் வெளிகடக்கக் குளிகையீய்வார்
நீட்டுவா ரண்டமென்ற தமரிலோட
நிலைகாட்டி யிப்படித்தா னென்பானுசான்
கூட்டுவார் நிர்மலத்தி லிதுதானென்பார்
கோடான கோடியுக மிருக்கலாமே. (399)

இருக்கலா மிருக்கலாம் ஞானத்துள்ளே
எத்தனைா ளிருந்தாலும் யோகமொன்று
சொருக்கலாஞ் சொருக்கலாம் மனஞ்சென்றாக்கால்
சோதியுட னந்தம்வரை தோன்றுந்தோன்றும்
சுருக்கலாம் சுருக்கலாம் வேதாந்தம்பார்த்தால்
தொல்லுலகில் சாஸ்திரங்க ளெல்லாங்கிழாம்
பெருக்கலாம் வழலைகண்டால் சுண்ணஞ்சுண்ணம்
பேரேது வூரேது பிரித்துக்காணே. (400)

உலகஞானி.

காணப்பா வுலகத்து யோகஞானி
கடந்தேறக் கடினமெத்த யேதென்றாக்கால்
தோணப்பா நோயாலே மனமலைத்துகெட்டு
சூட்டுகிற லட்சயத்தை நாடொட்டாது
ஊணப்பா வூணப்பா யென்றுலென்று
உத்தமனே வறுமைவந்தா லூனொட்டாது
வீணப்பா வீணப்பா வுலகஞானம்
வெகுபேரில் கோடியிலே ஒருவன்தானே. (401)

ஒருவரல்லோ உலகத்தே ஞானியாவார்
உற்றநடுக் காண்டமஞ் ஞூற்றைப்பாரு
மருவநல்ல மலைதோறும் நாதாக்கள்சித்தி
மருவிவிட்டால் நூலோடு வாசிசித்தி
பருவநல்ல காயசித்தி குளிகைசித்தி
பாங்கான யோகசித்தி ஞானசித்தி
தருவநல்ல யெம்சித்தி யானதினால்மைந்தா
சாதகமாய் நவகோடி சித்தராச்சே. (402)

ஆச்சப்பா நவகோடி சித்தென்பார்கள்
அப்பனே,யெத்தனைபே ரெண்ணக்கூடா
போச்சப்பா உலகத்தைப் போலேரெட்டி
பூமியெல்லாம் சித்தமய மாகப்போச்சு
வாச்சப்பா உலகத்தோர் சேரச்சேர
வளர்ந்துதப்பா சித்தர்மய மாகயெங்கும்
போச்சப்பா யிதுக்குள்ளே மூலவர்க்க
மூத்தமனே மலைதோறு முறவுண்டாச்சே, (403)

உறவுண்டு யென்றக்கால் மாண்பமெல்லாம்
ஓகோகோ நிருவிகற்பத் தறைக்தார்கோடி
உறவுண்டு யென்றக்கால் பெண்ணுறவோவல்ல
உத்தமனே ஞானத்தை ஓட்டும்பந்து
உறவுண்டோ வென்றக்கால் வங்கணமோவல்ல
யோகத்தால் குளிகையிட்டு உறவுபாரு
உறவுண்டு யென்றக்கால் [illegible]க்குறவோவல்ல
உத்தமனே வாசியுட உறவுதானே. (404)

தானென்ற வுறவுக்குட் சேர்ந்தால்மக்காள்
சங்கற்பம் விகற்பமொன்றுஞ் சாரொட்டார்கள்
ஊனென்ற தலமாறுங் காட்டுவார்கள்
உயர்ந்தகுரு பதத்திலுள்ளே ஊட்டுவார்கள்
தேனென்ற மதியமுர்த மூட்டுவார்கள்
செகமெல்லா மித்தையென்று தெளிவிப்பார்கள்
வானென்ற கடந்தவஸ்து வித்துவென்று
வாயிலே குளிகையிட்டுக் காட்டுவாரே (405)

காட்டாம லுலகத்தோன் பார்த்தானால்
கடுமரத்தி லெறும்பூர்ந்து கொப்பில்தேடி
மூட்டான யதிதமென்ற பழத்தைக்கண்டு
மொய்த்தனுக்கு மொக்குமொக்கு மூலயோகம்
நீட்டான குருசொல்லத் தெளிந்தானால்
நிலையான புருவமய்யக் கொம்பில்நின்று
நாட்டான பட்சியைப்போல் பழத்தைத்தின்பான்
சாதகமாய் கேசரிமுத் திரையைக்காட்டே (406)

காட்டுவார் சித்தனென்றால் தேகமுத்தர்
கண்ணிமைக்குள் காயசித்தி பண்ணிவைப்பார்
ஓட்டுவார் மதியளவுங் கவனவீதி
உத்தமனே அண்டமெலாஞ் சுத்திசெய்வார்
மூட்டுவார் நிருவிகற்ப முகாந்தமட்டும்
முன்னூறு பிர்மவரை முடிவுதாண்டி
ஆட்டுவார் மனக்கயிற்றால் வாசிதன்னை
ஆச்சரியங் கேசரியா லாட்டுவாரே. (407)

கேசரிதா னவர்களுக்குப் பூச்சரமாய்க்காணும்
கெடியான அண்டமெல்லாங் கைக்குட்காணும்
கேசரிதா னவர்க்கசனப் பட்சிபோல
மேழேது மேலேறு சித்தர்க்குமைந்தா
கேசரிதா னுவதென்ன ஆகாசந்தான்
கெடியாக அதினாலே அஞ்சுமாச்சு
கேசரியில் சஞ்சரித்தால் அவனேசித்தன்
கெடியான ரசவாதி கீர்த்தியோனே. (408)

கீர்த்தியென்ற ரசவாதம் வந்தால்மைந்தா
கெடியான வாசியென்ற யோகம்வேணும்
கீர்த்தியென்ற ரசயோகம் வந்தால்மைந்தா
கிடையாத ஞானத்தே கிட்டவேணும்
கீர்த்தியென்ற யேமசித்தி யானால்மைந்தா
கெவுனமுற்று வுலகமெல்லாஞ் சுற்றவேணும்
கீர்த்தியென்ற ராசயோகம் வந்தால்மைந்தா
மேழும் மேலேழுங் காணலாமே. (409)

காணுவான் நன்மைரச வாதியென்றால்
கடைகெட்ட வாதிவிட்ட குறையேயானால்
பூணுவான் மாயத்தில் பெண்ணைக்கூடிப்
போகிப்பான் தாகிப்பான் பிறப்பான்கோடி
தோணுவா னிருவினையின் பாவத்தாலே
சுழலுவான் ராட்டினம்போல் சொக்கிச்சொக்கிச்
சேணுவா னொருக்காலும் கடைத்தேறமாட்டான்
ஓகோகோ உலகத்தில் வாதிதானே. (410)

உலகமெல்லா மிப்படியே கெட்டுப்போச்சு
ஓகோகோ யோகமெல்லா மூழலாச்சு
உலகமெல்லாஞ் சாங்கியமென்ற ஞானம்போச்சு
உறைத்துநிற்க மாட்டாமல் மனம்பேயாச்சு
உலகமெல்லாங் கெட்டவா சனையிற்கூடி
உத்தமனே கிரிகையிலே யுழன்றார்கோடி
உலகமெல்லாஞ் சரியையிலே நின்றார்கோடி
ஓடுகிற கானலைப்போ லொடுங்கினாரே. (411)

ஓடுங்கினர் மாயத்தே யுலகத்தோர்கள்
உத்தமனே அதினாலே மனம்பேயாச்சு
ஓடுங்கினர் சித்தரெல்லாம் பூரணத்தினுள்ளே
ஓகோகோ சித்தரென்ற நாமமாச்சு
ஓடுங்கினர் மனோன்மணியா ளொளிதானுள்ளே
உற்றசிலம் போசையுமே கேட்கலாச்சு
ஓடுங்கினர் ரிஷிகளெல்லாம் நிருவிகற்பத்துள்ளே
உரையற்ற விடமதுதான் உயர்த்திகாணே. (412)

உயர்த்தியென்ன தாழ்த்தியென்ன மூன்றுபேர்காண்
ஒருவரவர் கைநீத்து யொருவர்தோர்ப்பார்
உயர்த்தியென்ன பின்னொருவ ரோடமெத்த
ஓகோகோ யெப்படியுங் கரையில்சேரு
உயர்த்தியென்று சொன்னக்கால் மனமோசத்தி
லட்டுறது மாட்டுறது மனத்தினாலே
உயர்த்தியென்ற மும்முறை பாராமல்கெட்டு
உலகமெல்லாம் வாய்ப்பேச்சா லுழன்றார்பாரே. (413)

பாரப்பா உழன்றுதிரி யாதேயேயும்
படுகுழியில் விழுகாதே பாழாமாய்கை
சோய்சூழ்ந்து தென்றல்வி வேகம்போச்சு
நிமிஷத்தில் பஞ்சிவிட்ட தீப்போலாச்சு
பாரப்பா சொன்னாலும் செவிகேளாது
பாசமென்ற அரவுகடி தலைக்கேயேறும்
சோப்பா மலைகளிலே சித்தரோடு
சேர்ந்தயிர்தக் கூத்தெங்கும் நாகத்தாட்டே. (414)

ஆட்டான தாளகந்தா லுதிவித்தை
அப்பனே சிவனுடைய தங்கைநாதம்
கூட்டான அஷ்டலெட் சுமியாய்நின்று
கூத்தாடி வுலகமெல்லாம் மன்னாய்நின்றாள்
நீட்டான செகசால மவட்குளாச்சு
நிமிஷத்தே லோகமெல்லாஞ் சொர்ணமாகும்
மூட்டான தமக்கைவந்து மூண்டாளானால்
மூதேவி பெருமையென்ன வறுமைதானே. (415)

வறுமையினாற் சுடுவார்க ளுலகவாதி
வாய்க்குமோ முத்தாள்தான் முகத்தில்நிற்க
சிறுமையினாற் கட்டலைந்தால் வாதமாமோ
செப்புகிறே குருவேறுர் திருமுன்வேணும்
பொறுமையினாற் சார்திமுற்று நிற்கவேணும்
புகழாகச் சிவயோக மூட்டவேணும்
நெறுமையினால் மெஞ்ஞானம் பார்க்கவேணும்
நேராக வாதமங்கே நிலைக்குந்தானே. (416)

தானென்ற ஆணுவத்தால் சுடுவார்கோடி
சாதகமாய்க் கெட்டதென்ன வென்பார்கோடி
கானென்ற காட்டினுள்ளே அலைவார்கோடி
கைமுறையாய்ச் சாறுவிட்டு அரைப்பார்கோடி
கோனென்ற குருக்காணே னென்பார்கோடி
கூட்டுகிற வரிசையில்லை யென்பார்கோடி
தேனென்ற மொழிகேட்டுச் சுடுவார்கோடி
செகமெல்லாங் கெட்டுதிர்ந்த் திறந்தான்காணே. (417)

திறமாகச் சிலதுபேர் காரஞ்சாரம்
சிக்கிற்று சிக்கிற்று தெளிந்தேனென்று
குறமாகப் பாடினதோர் பாட்டுப்போல
குலாவியொன்றை யொன்றூடே கூட்டிப்பார்த்து
நிறமாகத் தப்பித்துக் கட்டுமாகில்
நேரல்ல விதுவென்று பின்னையொன்று
அறமாகச் செய்வமென்று பாய்ந்துபாய்ந்து
அலைகிறு ருலகமெல்லா மலைகுறுரே. (418)

அலைகிறவன் வாதமில்லை பாருவென்பான்
அப்பனே லோகம்பொன் னுமோவென்பான்
துலைகிறதோர் வினைதுலைந்தால் காணுமென்பான்
சூட்சாதி சூட்சமப்பா வாதமென்பான்
குலைகிறதோர் கருவினை லெண்ணியெண்ணி
குறுக்குவழி யாகவொன்றைக் கூட்டிப்பார்த்து
உலைகிறதோர் சுணங்களைப்போல் வாதிகோடி
உறவாடிப் பார்த்திருந்து மூதுவாரே. (419)

ஊதுவா ரொருகோடி கரிக்காசங்காணர்
உல்றத்துநின்ற லூத்தாலே கெட்டுதென்பார்
கோதுவார் புடம்போட்டோர் காசங்காணர்
குழறித்துப் புடம்மெத்தப் போச்சுதென்பார்
வாதுவார் பதங்கம்வைத்து யெரிப்பாரய்யா
வகைமோச மதினாலே தீஞ்சுதென்பார்
மாதுவார் சூதத்தைக் கட்டுகிறேனென்பார்
மருவிநின்ற புடத்தாலே புகைந்துபோமே. (420)

பேர்மப்பா;குருசொல்ல வாதமாகும்
புகழுற்ற விவேகியென் றுஞ் சும்மாசெய்வார்
ஓமப்பா குருசொல்லி உணர்ந்துசெய்வார்
உலுத்தனென்றால் சுட்டெரிவா னென் றுமில்லை
ஆமப்பா யென்றொருவன் அடுத்திருந்துசொல்வான்
அதைக்கேட்டு மெய்யென் று குருமொழியைவிட்டு
காமப்பால் வித்தைகன் று யென்பான்பாவி
கழுவியதோ ரெலும்புகவ்வும் நாய்போலாச்சே. (421)

தாளகச் சுத்தி.

ஆச்சப்பா தாளகத்தைச் சுத்திகேளு
அப்பனே சுண்ணாம்புக் கல்லில்வைத்து
சாச்சப்பா நீர்வாரு ஐம்பத்தொன் று
சண்டாள வூற்றெல்லாங் கருப்பாய்ப்போகும்
காச்சப்பா யதன்பிறகு கூழுப்பாண்டம்
காடிவிட்டுக் கொதிப்பித்து யிருத்துப்போட்டு
போச்சப்பா யிதைப்பாரு சுத்தியாகும்
உத்தமனே யிதைச்சுண்ண மாக்கக்கேளே. (422)

தாளகச் சுண்ணம்.

கேளப்பா குருவென்ற சுண்ணத்தேர்டே
கெடியான வீரமொடு பூரச்சுண்ணம்
நீளப்பா மத்தித்துத் தாளகத்திலப்பி
நோக்க லூடவே சுண்ணமாகும்
மாளப்பா யிச்சுண்ணம் வீரங்கட்டி
மாட்டியிதைத் திருசக்கு அப்பியூது
தாளப்பா யிதல்லோ வர்தத்துக்கெல்லாம்
சாக்கெல்லாந் தருசக்குக் கிழமாச்சே. (423)

கல்லுப்புச் சுண்ணம்.

ஆச்சுஇந்தத் துருசியிலே வீரமிட்டாட்டி
யப்பனே கல்லுப்பி லப்பியூது
மாச்சுஇந்தக் கல்லுப்புச் சுண்ணும்பாகும்
மகத்தான சுண்ணமிது வுப்புச்சுண்ணம்
தோச்சுயிந்தச் சுண்ணத்திற் காரங்கூட்ட
துடியான செயநீராம் நீருக்குள்ளே
வாச்சுஇந்தக் கற்பூரப் பலகைபோட்டு
வாரியிட்டு வூறிடவே சுண்ணமாமே. (424)

வங்கச் சுண்ணம்.

சுண்ணமென்ற கற்பூரம் வீரமிட்டுஆட்டி
துடியான தாளகத்திற் பூசியூது
சுண்ணமென்ற சலவையுமாந் தாளகந்தானப்பா
தொட்டிடமும் பட்டிடமுஞ் சுண்ணும்புக்காடு
சுண்ணமென்ற தாளகத்தை வங்கத்திற்பூசி
சூட்டியொரு புடம்போட வங்கச்சுண்ணம்
சுண்ணமென்ற வங்கந்தால் சாக்கெல்லாங்கட்டும்
துளிபட்டாற் சூதமங்கே சுற்றிச்சாமே. (425)

சாமப்பா உபரசங்கள் சந்தாய்ப் பாகும்
தாக்கயிலே சரக்கெல்லா மீயமாகும்
வேமப்பா யண்டரண்ட மகராசந்தான்
(வங்கம்) விட்டிடமுந் தொட்டிடமுந் தெரியாதாடு
ஆமப்பா யிச்சுண்ணந் தங்கத்தைத்தீற்றும்
ஆதியென்ற ரசத்தைச் சிங்கமிந்தவங்கம்
ஓமப்பா யிப்படியே சுண்ணமெல்லாமாடு
ஒன்றொன்றை விரித்தாட யுகங்கொள்ளாதே. (426)

நிமிளைச் சுண்ணம்.

கொள்ளாத வங்கத்தை வீரமிட்டுஆட்டி
குலாவியதோர் நிமிளையின் மேற் பூசியூது
அள்ளாத சுண்ணும்பாம் நிமிளைவேகம்
அண்டரண்டங் கடந்தாடு மறியப்போகா
தள்ளாத பிரமனுட லிகிதந்தள்ளுஞ்
சாதகமாய் வெகுகோடி காலம்வாழ்ந்து
தள்ளாத சூதத்தை நிமிஷத்திற்கொல்லுந்
துடியான தங்கத்தை நீற்றுங்காணே. (427)

சாரச்சுண்ணம்.

நீற்றியதோர் நிமிளையிலே வீரமிட்டாட்டி
கோரகச் சாரத்திற் பூசபூசு
போற்றியதோர் கசிவெடுக்க மணற்குள்வைத்து
புகழாகப் புடம்போடு தந்தம்போலாம்
ஆற்றியதோர் சாரத்தில் வீரம்பூரம்
அப்பனே கூட்டியதைக் கருவாலாட்டி
ஏற்றியதோர் வில்லைகட்டி ஊதச்சுண்ணம்
ஏதுசொல்வேன் சாரத்தின் வீரந்தானே. (428)

வீரமென்றால் வெகுவேகஞ் சாரச்சுண்ணம்
வேதைமுறையென்றாலே சொல்லக்கூடா
தாகமென்றால் வெகுதாகஞ் சூதத்தைக்கண்டால்
சலம்போல பாவிக்குஞ் சாரநீறு
யாகமென்றால் சரக்கெல்லாம் பாகம்பண்ணும்
பணப்பேதி சினப்பேதி சத்தபேதி
நாகமென்று விதப்பட்டால் தாமவேதை
நலமான சாரத்தைக் கரைகாணேனே. (429)

துருசுச் சுண்ணம்.

கரையில்லாச் சாரத்தில் வீரமிட்டாட்டி
கவ்விடவே துருசியிலே பூசிக்காண
நிரையில்லாத் துருசியைத்தா னூதச்சுண்ணம்
நோக வெகுசுருக்கு துருசுவேகம்
வரையில்லாத் துறையாடுங் கோடாகோடி
வாய்திறந்து பேசவென்றால் வார்த்தையில்லை
துரையில்லா வூரிதுவோ வெண்ணவேண்டாம்
துடியான துரையாச்சு துருசுதானே. (430)

துரிசிகொண்டு ஆடுவதே வாதஞானம்
சூட்சத்தை யறிவார்கள் பெரியோரையா
பரிசிகொண்டு வேதிக்குத் தாமவேதை
பட்டதெல்லாங் குருவாகுஞ் சிங்கிக்காகும்
தெரிசிகண்டால் சாயியுமாங் காமதேனு
தேசமெல்லாம் பொன்னாகுஞ் சுண்ணமாகும்
உரிசிகொண்டு கண்டவரார் சித்தன்வாதி
ஓகோகோ மற்றவர்க்குத் தெரிந்திடாதே. (431)

சூதச் சுண்ணம்.

தெரியாது துரிசியிலே சிங்கிகூட்டி
சினக்கவொரு பொட்டிட்டால் சூதஞ்சாகும்
மரியாத சூதத்தை யுருக்கிக்கொண்டு
மறுபடிதான் சுண்ணும்பா யூதுமைந்தா
பரியாத பதினாலு மிதுதானென்றும்
பாய்ச்சியொரு பணியாக வாங்கிவைத்து
அறியாத வீரமொடு பூரச்சுண்ணம்
அப்பியல்லோ குகைதனிலே வைத்தூதே. (432)

ஊதப்பா சுண்ணும்பாம் கோசபீசம்
உத்தமனே வாதமெல்லா மிதுக்குள்ளாச்சு
ஏதப்பா யிதைவிட்டால் வாதமுண்டோ
யெடுத்தெடுத்த துறைக்கெல்லா மிரண்டும்வேணும்
சூதப்பா செய்கிறதோர் வாதியானல்
சுட்டறியான் தங்கத்தைச் சுடுவான்பாவி
மாதப்பா கடாட்சித்தால் வாதமாகும்
மதிகெட்ட பசுவானல் வாதம்போச்சே. (433)

வாதமென்று லேதுக்கு நாமமாச்சு
மகத்தான ரசத்தையல்லோ மாய்க்கவேணும்
போதமென்று லேதுக்கு நாமமாச்சு
புகழான மனத்தைவசப் பாடுத்தவேணும்
வேதமென்று லேதுக்கு நாமமாச்சு
வேதாந்த சாரத்தை யறிவேணும்
நாதமென்று லேதுக்கு நாமமாச்சு
நாதாந்த யோகத்தை நாட்டநன்றே. 434)

நன்றுமில்லை தீதுமில்லை விண்ணைப்பார்த்தால்
நானுமில்லை நீயுமில்லை நடனங்கண்டால்
ஒன்றுமில்லை ரெண்டுமில்லை யுரைத்திட்டாக்கால்
ஓடுகிற குளிகையில்லை மனமுமில்லை
கண்ணுமில்லை முகமுமில்லை வாயுமில்லை
கானலொடு பரிசமொடு சத்தமில்லை
பண்ணுமில்லை பழக்கமில்லை கருவியில்லை
பராபரம்போல் நின்றவர்க்குத் தபசுரே. (435)

வங்கத்தின் பெருமை

சோரான வங்கத்தின் பெருமைகேளும்
நிலத்தாரக ராசன்தான் வங்கமப்பா
பாரான பூமியிலே ருதந்தங்கிப்
படர்ந்துநின்று செனித்திட்ட வங்கமாச்சு
ஓரான வாசனைக்குஞ் ருதங்கட்டும்
உத்தமனே சனிபட்டால் தங்கம்மீறுஞ்
சாரான நவலோக முபாசங்களெல்லாஞ்
சனத்திலே சாக்கெல்லாஞ் சேரச்சாமே. (436)

சாமப்பா தொட்டசரக் கெல்லாஞ்சுண்ணஞ்
சதாசிவத்தின் மேல்நின்ற மணிவரைக்கும்
வேமப்பா அண்டமென்ற பத்துவேகும்
விட்டிடமுந் தொட்டிடமு மேமமாகும்
ஓமப்பா வங்கமென்ற சிங்கஞ்சிங்கம்
உட்பாய்ந்தால் விடுமோடா உப்புக்கப்பா
ஆமப்பா வங்கமென்ற கம்பந்தன்னில்
ஆநியென்ற மதயானை கட்டலாமே. (437)

கட்டலாங் கட்டலாம் வங்கத்தானில்
கரையேது கணக்கேது ருகஞ்சாகும்
யெட்டலாம் யெட்டலா மனந்தவேதை
யென்னவென்று சொல்லிடுவேன் வங்கத்தாட்டு
தெட்டலாம் தெட்டலாஞ் சுண்ணமெல்லாம்
நிலையேது, தலையேது நினைவோகொள்ளா
தட்டலாந் தட்டலாம் வேதையெல்லாம்
தங்கமெல்லாம் வெங்கலமாய்த் திருவாய்ப்போமே. (438)

போமப்பா யேமமெல்லாங் கெட்டுத்துளாய்ப்
புகழாகச் செய்தாக்கா லிரும்புபொன்னும்
ஆமப்பா வங்கத்தைச் சுண்ணம்பண்ண
யாராலு முடியாது அறிவான்வாதி
ஓமப்பா வறுப்பார்கள் புடஞ்செய்வார்கள்
உத்தமனே சனியில்லை காரமில்லை
நாமப்பா கண்டபடி அஞ்ஞாத்தில்சொன்னோம்
நலமாகப் பார்த்துரைத்து நாடிப்பாரே. (436)

காட்டியிந்த முறையெல்லாம் பார்க்கவென்னில்
கலமாகக் குருபதத்தைக் காத்திருந்து
மூட்டியிந்தக் குருச்சொன்னால் துறையுங்காணும்
முட்டாளாய்க் கட்டாக்கா லொன்றுமில்லை
ஆட்டியிந்தக் குருக்கண்டா லெல்லாஞ்சுண்ணம்
ஆசான்தான் சொன்னதினா லறியவேணும்
காட்டியிந்த வழலைச்சுண்ணம் தொட்டாலாடும்
காட்டாட்டால் யென்னூலைக் கலக்குவாரே. (440)

சட்டைமுனி நூல் பாரேனல்.

கலக்தெர்தன் நூல்பாரு மனதையூணிக்
கயிலாய சட்டைமுனி நூலைப்பாரு
மலைந்துநின்று அலையாதே நூலில்லாட்டால்
மகத்தான குருபதத்தைத் தோத்திரம்பண்ணு
நலைந்துநின்ற பத்திகண்டால் குருதான்சொல்வார்
நாய்போலே திரிந்துவிட்டால் சொல்லார்சொல்லார்
அலைந்துநின் றலைந்ததினால் வாதமாமோ
அறிவுகெட்ட சென்மங்க ளென்றுசொல்லே. (441)

சொல்லப்பா வாதிகெட்டத் திரிந்துசுற்றிச்
சூட்சமெல்லா நானறிவே னென்றுசுட்டு
அல்லப்பா பணம்போச்சு சோற்றுக்காகும்
அதுவுமன்றி யிதுவுமன்றி அழிஞ்சுபோச்சு
வில்லப்பா வலைந்தாலோ அம்புதைக்கும்
வெறுமரம்போல் நின்றக்கால் தைக்குமோடா
கல்லப்பா வாதிமன மிரங்கிப்பார்த்தால்
கடாட்சித்துச் சொன்னக்கால் சொல்லுவாரே. (442)

சொன்னக்கால் யெப்படித்தான் சொல்வானசான்
துணையான நிழல்போலக் காத்தால்சொல்வார்
சொன்னக்கால் பொய்சொல்லார் நிலைத்தவாதி
சோதிப்பான் குணங்களெல்லாம் துனிவுகாண்பான்
சொன்னக்கால் பொய்சொல்லிச் சடுதித்தாக்கால்
வணங்கனவன் வாதியல்ல தப்புமேலே
சொன்னக்கா லொருசொல்லில் காட்டிவிப்பான்
சூட்சமது அவர்பதத்தைச் சுற்றிக்காரே. (443)

காரப்பா கார்க்கையிலே பத்திகொண்டு
கைகாட்டும் வேதையென்று கேட்கவேண்டாம்
பாரப்பா தொண்டுபண்ணித் திரியும்போது
பாய்ச்சவார் வேதையப்போ நீயும்பாரு
ஏரப்பா எருதுழைத்து உழுதாலல்லோ
எந்நாளுஞ் சிவனத்துக் காகுமாகும்
நேரப்பா குருபதத்தைக் காத்தாலல்லோ
நிகரில்லா யேமவித்தை காட்டுவாரே. (444)

ஏமவித்தை.

ஏமவித்தை யென்றக்கால் யெளிதோமைந்தா
யெடுத்தசடத் தவக்குறைபா லெய்தமெய்தும்
யேமவித்தை கண்டாக்கால் ஞானசித்தி
யெட்டுமெட்டுஞ் சித்தியாம் யோகசித்தி
யேமவித்தை யென்றக்கால் போதஞ்சித்தி
யெளிதிலே மனஞ்செயிக்குங் குளிகைசித்தி
யேமவித்தை காணிலிரு வினையுமெய்தும்
இல்லாட்டால் யெண்ணியெண்ணி யேங்குவாரே. (445)

எங்கினல் வருமோதான் மகத்தாஞ்சித்தி
யெங்கெங்க நூல்பார்த்து மெளிதிற்காணூர்
பாங்கினு லென்னூல்பார் சட்டைமுனி நூல்பார்
பாலோடு சாக்கரையும் பழம்போலாச்சு
தாங்கினு லூணிப்பார் வெட்டவெளியாகும்
தப்பான சொல்லில்லை கருமறைப்போயில்லை
வாங்கினு லொருவேதை வெகுவேதையாகும்
மயங்கினல் முட்டாள்தான் மயக்கம்பாரே. (446)

மயக்கம்.

மயக்குவது யெதினாலே ஆச்சதென்றால்
ஆயிபதம் பூசிக்காப் பாவத்தாலே
மயக்குவது யெதினாலே யாச்சதென்றால்
வாசிகொண்டு ஆதாத மனதினாலே
மயக்குவது யெதினாலே யாச்சதென்றால்
மாயத்தி லழுத்திநின்ற மயக்கத்தாலே
மயக்குவது யெதினாலே ஆச்சதென்றால்
மக்களே வேதாந்தம் பாரார்காணே. (447)

காணாத மூடரொரு கோடிகோடி
    காத்திருந்து பாராத கசடர்கோடி
ஊணாதே ஊனிநின்று உலவார்கோடி
    ஒப்பற்ற ஞானமெங்கே யென்பார்கோடி
பூணாதே பூணும்பின் னென்பார்கோடி
    புகழான சாங்கியமென் றிருப்பார்கோடி.
தோணாத தோனியெங்குந் தானாய்நின்று
    சுத்தசைதன் யத்தைத் தொடாரர்பாரே. (448)

தொடாரதே ஞானம்விட் டென்னசடமானூர்
    கணக்சமல்லோ கணப்பொழுதில் விஷமத்தில்வீழ்ந்து
அடாரமல் கண்மூடிப் போதத்தைப்பார்த்து
    ஆனதின்பின் னுதவியல்லோ மறந்துபோச்சு
படாரமல் மாயத்தை மனதைக்கட்டிப்
    பார்க்கவல்லோ நரசென்ம மெடுத்ததல்லால்
உடாரம லுண்டுடுத்திச் சையோகித்து
    உத்தசென்ம மதையுமொழித் திடலாகாதே. (449)

காயசித்தி.

ஆகாதே ஆகாதிந் நரசென்மந்தான்
    அனந்தகா லிருந்துதவ மெடுத்தசென்மம்
போகாதே போகாது காயசித்தில்
    புகழான யோகத்தே நின்றுதேறு
ஏகாதே யேகாது ஞானத்தேறில்
    இதுக்கல்லோ நரசென்மம் வேணுமென்றார்
வேகாதே வேகாது மதத்தின்பிறப்பு
    வெந்துபோம் ஞானத்திற் விரைந்துயேறே. (450)

ஏறப்பா வென்றாக்கா லேறுவானே
    யெளிதாக விட்டகுறை வந்தாலேற்றும்
தேறப்பா வென்றாக்கால் தேறுவானே
    செகமாய்கை யொழிந்தாக்கால் மனந்தான்தேறும்
ஆறப்பா வென்றாக்கா லாறுவானே
    ஆங்காரந் தீய்ந்தாக்கால் கோபமாறும்
மாறப்பா வென்றாக்கால் மாறுவானே
    மாயத்தின் நேசமற்றால் யாறுவானே. (451)

நேசமற்று நின்றதல்லோ நிருவிகற்பம்
நினைவழிந்து போனதல்லோ நிராகாரந்தான்
காசமற்று நின்றவிற் குணத்தின்விதி
நல்வினையுந் தீவினையும் ரெண்டும்பாழாம்
வேஷமொற்ற பிரபஞ்சத் தடுத்துநின்று
வெகுநாளா யுலர்ந்தலர்ந்து மனதைத்தேற்றி
காசமற்ற கண்போல ரவியைப்பார்த்துக்
கலப்பார்கள் பெரியோர்கள் கண்டுகொள்ளே. (452)

கண்டுகண்டு மனத்தேறி யெல்லாந்தள்ளி
கற்பமில்லை யென்றிருந்த லெட்சயத்தைத்தள்ளி
உண்டுஉண்டு கழித்ததெல்லாம் பொய்யென்றெண்ணி
உற்றுப்பார் வெட்டவெளி யொன்றுமில்லை
அண்டுஅண்டு கண்டத்தி லப்பாசொன்னேன்
அறியாம லிருந்தாக்கால் பிறவிவாய்க்கும்
மொண்டுமொண்டு யிறைக்கின்ற மேகநீர்போல்
மோசமப்பா பிறவிவந்து முளைக்குந்தானே. (453)

முளையிலே பிடுங்கிவிட்டா லொன்றுமில்லை
முதளிர்த்து மாமரமல் பிடுங்கப்போமா
கிளையிலே படர்ந்துநின்ற கொடிபோல்மைந்தா
கெடுமாயை வாசனையால் வந்துசுற்றும்
குழையிலே பொன்னோலைத் தளுக்கைப்பார்த்து
குவிந்துநின்ற தலம்பாரு மெள்ளப்பண்ணுந்
தளையிலே அகப்பட்டுச் சாகன்றோ
சாதகமாய் மெஞ்ஞானர் தாக்கியேறே. (454)

சாரச்சுண்ணம்.

தாக்கான தாளகமாஞ் சுண்ணத்தோடே
சாதகமாய் வீரமிட்டு ஆட்டிக்கொண்டு
வாக்கான வங்கத்திற் பூசிக்கொண்டு
மருவியொரு புடம்போடு வங்கச்சுண்ணம்
போக்கான யிச்சுண்ணம் வீரமிட்டாட்டி
புகழான சாரத்தி லப்பிப்பூசு
நோக்கான சுண்ணம்பாஞ் சாரச்சுண்ணம்
தாரமிதில் வீரமிட்டு வழங்கப்போ (455)

கல்லுப்புச் சுண்ணம்.

அப்பியதோர் வழலைதன்னை நயமிற்போட்டு
அதின்பிறகு சுண்ணும்பில் வைத்தூட்டு
ஒப்பியதோர் சவுக்காரஞ் சுண்ணும்பாகும்
உத்தமனே கடுங்கார மதிலேயேற்றி
செப்பியதோர் வீரமிட்டுக் கல்லுப்பிலப்பி
சினக்கவொரு புடம்போட்டு வைதிப்போடு
கொப்பியதோர் கல்லுப்புக் கடுஞ்சுண்ணமாச்சு
கொட்டுமது கொட்டுமது சினத்தேளாச்சே. (456)

கற்பூரச் சுண்ணம்.

ஆச்சப்பா உப்போடே சாரமிட்டாட்டி
அப்பனே செயரோம் நீருக்குள்ளே
ஓச்சப்பா வீரமிட்டுச் சிவர்தீராம்
உத்தமனே கற்பூரப் பலகைபோட்டு
வாச்சப்பா வாரியிட்டு வூதச்சுண்ணம்
மருவிபிதில் வீரமிட்டால் ரெத்தம்போலாம்
பாச்சப்பா யிதைத்தாள கத்தின்மேலே
பரிவாகப் போட்டுதேச் சுண்ணமாமே. (457)

வங்கச் சுண்ணம்.

சுண்ணமென்ற தாளகத்தில் வீரத்தாட்டித்
துடியான வங்கத்திற் பூசிக்காய்ச்சி
தண்ணமென்ற புடம்போட வங்கச்சுண்ணம்
சாதகமாய் வங்கத்தில் வீரத்தாட்டி
பண்ணமென்ற பரங்கிக்குப் பூசிவாட்டி
பக்குவமா யூதமைந்தா வீரச்சுண்ணம்
வண்ணமென்ற வீரத்தில் வீரத்தாட்டி
மகத்தான நிமிளைக்குப் பூசிப்போடே. (458)

நிமிளைச் சுண்ணம்.

பூசியதோர் நிமிளைதன்னை வூதச்சுண்ணம்
புகழான நிமிளையிலே வீரத்தாட்டி
ஆசியதோர் சாரத்தி லப்பியாட்டி
அதின்பிறகு வில்லைகட்டி யூதச்சுண்ணம்
காசியதோர் மேருவதாம் நிமிடக்காட்டும்
கரைகொள்ளா வேதையுஞ்சா ரத்திலாமே
ராசியதோர் ரத்தனத்தில் நின்றபதிகாட்டும்
நலமான வித்தையிது சாரம்பாரே. (459)

பார்க்கிறதோர் நாதாக்கள் ரிஷிகள்காணார்
    பாவிமக்கள் நீங்களெங்கே காணப்போரீர்
சேர்க்கிறதோ ரினங்கண்டு சேர்த்துஆடில்
    நீராது நீராது உகார்ந்தகற்பம்
சோர்க்கிறதோர் மணிபோலே யகண்டவரையேறும்
    குழுக்கினால் குறுக்குமது விட்டால்நீறும்
எர்க்கிறதோர் கடைசியெல்லாந் தள்ளிப்போட்டு
    யேற்றிவிக்கும் போதத்தி லிருத்துவாமே. (460)

துருசுச் சுண்ணம்.

போதத்தி லிருத்தியதோர் சாரச்சுண்ணம்
    புகழாக வீரமிட்டு ஆட்டிக்கொண்டு
வாதத்திற் றலையான துருசுக்கப்பி
    வாட்டிமெள்ள ஆறிடவே சுண்ணமாகும்
காகத்திற் சூதத்தைக் கண்டுதானால்
    கரும்பாம்பின் வாயிலுற்ற தேரையாகும்
வேதத்தின் முறையிதுதான் மலரோன்சொல்லும்
    வேதாந்தப் பெரியோர்கள் சொன்னவாறே. (461)

வாரான துருசியிலே சிங்கிகூட்டி
    மகத்தான சூதத்தைக் கட்டியாட்டி
தாரான சினமிட்டு மத்தித்தேதான்
    தவிப்பாங்கிப் பலகைமேற் பூசிவாட்டி
கூரான வுபரசத்தின் சுண்ணமப்பி
    கொடுஞ்சீலை சுற்றியதைக் காயவைத்து
சோரான பக்குவமா யதையெடுத்து
    பிலையாக வைத்துமே தணலிலூதே. (462)

ஊதையிலே வயிரம்போல் வீரக்கட்டும்
    உத்தமனே யிதுரெண்டுந் தங்கமாகும்
ஊதையிலே யுருக்கியொரு மணியாய்வாங்கி
    உட்பூரந் துருசியது ரெண்டும்பூசி
ஊதையிலே யஞ்சுசுண்ணக் குகையில்வைத்து
    உத்தமனே மல்லிகைப்பூப் போலேயாகும்
ஊதையிலே வெகுநேர யறிந்தலூது
    உத்தமியேல் வாய்க்காட்டால் நீறுகாதே. (463)

ஆகாதே போச்சதேன்று மலைக்கவேண்டாம்
அப்பனே பின்னொருக்கால் குட்டியூது
வேகாதே நின்றுக்கால் சுண்ணமெல்லாம்
வேதையில்லை சுணைப்பேற நன்றாயூது
சாகாதே சாவதென்று பச்சைச்சுண்ணஞ்
சாதகமாய்ச் சேர்ந்தாக்கால் வேதையாகும்
நோகாத்த யிதைப்பார்த்து தொழிலைப்பண்ணு
நோக்கான நோக்கையுண்ணி நோக்குநோக்கே. (464)

பின்சேன்மம்.

நோக்கினோர் சிவயோக சித்தனுவார்
நோக்காட்டால் கடைகெட்ட பாவியாவார்
ஆக்கினைசோ ருண்ணலாமென் றிருக்குமுன்னே
அதற்குமுன்னே சீவகலை பிரிந்துதானால்
போக்கினால் பின்னிந்தச் சென்மவருமோடா
புத்திகெட்ட பிள்ளைகளே புக்கியேறு
வாக்கினால் மனத்தினால் காணக்கூடா
மகத்தான பூரணத்தில் பருவநன்றே. (465)

மருவியதோர் பரியோடே வீரச்சுண்ணம்
மகத்தான யெட்டெட்டு வேதையாடும்
உருவியதோர் கத்தியிலே விழுந்தபழம்போலே
ஓகோகோ வாதமெல்லாந் துண்டுதுண்டாயாடும்
கருவியதோர் யுண்மையொக்கு மிதிலேவேதை
கண்ணிமைக்குள் சென்மந்தா றெடுத்தாப்போலாடும்
சருவியதோ ரண்டமொடு கோடிசங்கமாடுஞ்
சாதகமாய் வங்கமது போதம்நே ர. (466)

நிமிளை நாலு விபரம்.

நேரான நிமிளையுட பெருமைகேளும்
நிரான நாலுவகை சாதியுண்டு
வாரான பொன்னிமிளை ரசிதத்தோடு
மருவியதோர் கஞ்சமொடு காகந்தானே
தாரான நாலுவகைக் குள்ளேமைந்தா
சதகோடிக் கேயோடும் யேமவர்ணம்
பாரான மஞ்சமென்றால் நாலாயிரத்துக்கோடும்
மருவியதோர் ரசிதத்தின் பண்புகேளே. (467)

ஜெயகேந்தி

பன்பான ரசிதமென்றால் நூற்றுக்கோடும்
    பாங்கான கருப்பென்றால் பத்துக்கோடும்
கண்பான யிதுநாலுந் தேவிரதம்
    நலமாக மலைதோறும் பிறக்கும்பாரு
கண்பான யிதின்வேதை கணைசொல்லப்போகா
    காணப்பா செயகேந்தி யிதுக்குநாமம்
தண்பான தவமுடையோர் செப்பும்வித்தை
    சாதகமாக் காமுகற்குத் தவறிப்போமே. (468)

தவறாமல் காணவென்றால் சிதம்பரத்தைப்பூசி
    சத்தியமா யஞ்செழுத்தை மனத்தாலோது
தவறாமல் காணவென்றால் வாமத்தேநில்லு
    சாதகமாய் வஸ்துவுட சத்திகொண்டு
தவறாமல் காணவென்றால் பத்திகொண்டு
    வலமாறுங் கண்டுசதா சிவத்தில்நில்லு
தவறாமல் காணவென்றால் ஞானவழிகூடு
    தனிநாளும் விட்டாக்கால் வாதம்நீச்சே (469)

நீச்சென்ற அருள்புரிந்தீர் குருவேயையா
    நிர்மலமே நிற்களமே நிறைஞ்சனமேகேளும்
வாச்சென்ற வர்ணந்தான் நீச்சிற்கண்டேன்
    வாதவித்தை விளையாட மருவினர்கள்
பூச்சென்று சொன்னீரே யிதுவென்மாயம்
    புத்தியற்றுச் சொல்கிறனே போகிநாதா
ஆச்சென்று சொல்வார்கள் கண்டவார்த்தை
    அவனுடைய கிரிகையைநீ யறிந்துபாரே. 4:0)

அறிந்துநின்றே பார்த்திடுமம் பலமாம்பூசை
    அத்தோடே வாமமவன் கூடிச்செய்வான்
மறிந்துநின்று போதையிலே வாசிவைத்து
    மனமுறைத்தால் ஞானத்தின் வழியிற்செல்வான்
பிறிந்துநின்று அவ்வழியை விட்டால்மைந்தா
    பேய்வாதி பேய்வாதி யன்றொன்றில்லை
சொரிந்துநின்ற சிரங்கரித்து வறமைபூண்டு
    சற்றுவா ரவர்தோஷஞ் சற்றுந்தானே. (471)

சூதம்சுட்ட தோஷம்

தோஷமென்ன வென்றுக்கால் சொல்லக்கேளு
சூதமென்ற சிவனுடைய சுக்கிலந்தான்
தோஷமென்ன சுட்டாக்கால் ரவிகோடிநாகம்
சுகமாக யிதைக்கட்ட மதிகோடியோகம்
தோஷமென்ன கெந்திமுதல் பராபரைக்குநாதம்
சுட்டாக்கா லென்னாளும் நாகில்மாய்வான்
தோஷமென்ன உபரசங்கள் காரஞ்சாரம்
சுட்டவனே கடத்தேறத் துரோகியாமே. (472)

ஆமப்பா யிதையறிந்து வல்லோரெல்லாம்
ஆசான்தான் சொன்னபின்பு அறிந்துசெய்வான்
ஓமப்பா யில்லாட்டாற் நூல்முறையேசெய்வார்
உத்தமர்கள் செய்வார்க ளிப்படித்தான்மைந்தா
வாமப்பா லுண்டுகொண்டு ஆத்தாளைக்கேட்பார்
வல்லமையாய்த் தேகசித்தி பண்ணினோர்கள்
சோமப்பா லுண்டுகொண்டு பார்ப்பார்கோடி
சுத்தரச!வாதமங்கே,சித்தியாமே. (473)

சித்திக்கும் வாமிக்குஞ் சிவயோகிக்கும்
செகமெல்லாஞ் சுற்றுகிற சித்தருக்கும்
சத்திக்கு மனதானால் வாமமீவாள்
சார்பாகச் சிவயோகஞ் சேரச்செய்வாள்
ஒத்திக்குங் குளிகைதந்து ஆடச்செய்வாள்
உன்மனைக்கு மனதுவந்தா லுயரயேத்தி
முத்திக்கும் ஞானவழி'யிதுதானென்பாள்
மூவருக்குந் தாயான மூலந்தானே. (474)

மூலமென்ற பராபரையைப் போற்றுபோற்று
முத்திபுத்தி சித்துனக்கு வேணுமென்றால்
ஆலமுண்ட அரனைநித்தம் போற்றுபோற்று
அகண்டவெளி காணுதற்கே ஆசையானால்
நீலமுண்ட மேனியாம்குண் டலியைப்பாரு
நேர்பரைபோல் பளிச்சென்று நெட்டிட்டேறு
ஓலமென்ற திசைநாதங் குருபதத்திற்காணும்
உத்தமனே மதியமுர்த முண்ணலாமே. (475)

அமுர்த முண்டால் காயசித்தி யாகுமாகும்
அப்பனே பொற்சிலைபோல் தேகமாகும்
அமுர்தமுண்டால் தென்வடக்குக் கடலைத்தாண்டும்
அதுகடந்து மேருவுக்கு மப்பாற்கூடும்
அமுர்தமுண்டா லரைதனிலே பனிரெண்டாண்டு
அப்பனே யிருக்கலாம் ஞானசித்தி
அமுர்தமுண்டா லவனல்லோ ஞானயோகி
அதனாலே சித்தரென்ற நாமமாச்சே. (476)

சித்தரென் றும் வாமிசிவ யோகியென் றும்
செப்பியதோர் மகிமைவந்த திறத்தைக்கேளும்
சித்தரென்ற சிவன்விந்து கூடினதால்மைந்தா
திறையான மூவருக்குங் கீர்த்தியாச்சு
பத்தரென் று முத்தரென் றுஞ் சொல்பேருண்டு
பரிவாக அவர்களுக்கும் வாதசித்தி
புத்திரெண றுஞ் சமணரென் றும் சமயமா று
புகழ்பெரிய ஆயியைத்தான் பூசிப்பாரே. (477)

பூசிப்பா ரொருகோடி ரிஷிகளப்பா
பொற்பூவா லர்ச்சிப்பார் சித்தரப்பா
வாசிப்பா ரென் றுமலேன் மணிக்குள்யோகி
மகத்தான மெஞ்ஞானி போதத்தேநிற்பார்
ஆசிப்பார் வேதாந்தி வுடலைத்தூக்கி
அதனுடைய லகிரியினால் கண்டத்தேத்துந்
தூசிப்பார் சண்டாளர் பானமுண்டு
சொக்கிநின் று வறுமையிலே சுழலுவாரே. (478)

சுழலாமல் பராபரையைப் பூசைபண்ணிச்
சுத்தசை தன்யத்தை மனதில்வைத்து
அழலாதே நிற்குணமே நிர்மயமேயென்று
அகண்டபரி பூரணமே யென் றுயர்த்திக்கொண்டு
உழலாதே புன்மனையை யெண்ணியெண்ணி
உகந்தன்னை வாவென்பா ளுன்மனைத்தாய்
தழலாதே மனங்கூடிச் சென் றுயேறு
சாதகமாய்ப் பிறவியற்றுச் சாருவாயே. (479)

நிமிளைச்சுண்ணம்.

சாரான நிமிளைக்கும் வங்கச்சுண்ணம்
தாக்கிப்பார் வீரமிட்டு ஊதலூது
சேரான சுண்ணும்பாம் நிமிளைச்சுண்ணம்
சிரான விதுக்குள்ளே வீரமிட்டாட்டி
நீரான சாத்தி லப்பியூது
நேரான சுண்ணும்பு முன்போல்பண்ணு
ஆரான சாரத்தை வீரமிட்டாட்டி
அப்பனே துருசுக்கு அப்பியூதே. (480)

துருசுச் சுண்ணம்.

ஊதையிலே சுண்ணும்பார் துருசுதானும்
உத்தமனே யிதுக்குள்ளே வீரமிட்டாட்டி
காதையிலே வழலைக்கு அப்பிப்போட்டு
கணக்கான சுண்ணும்பில் வைத்தேயாட்டு
மாதையிலே வழலைகடுஞ் சுண்ணமாகும்
மைந்தனே யிதையெடுத்து வீரத்தாட்டி
பாதையிலே சூடனுக்கு அப்பிப்போட்டு
பரிவாக வெண்கருவா லரைத்துக்கட்டே. (481)

சூடச் சுண்ணம்.

கட்டியதோர் சூடனைத்தா னூதச்சுண்ணம்
கலந்ததிலே வீரங்கல் லுப்புக்கப்பி
நெட்டியதோர் தனல்மேலே ஊதச்சுண்ணம்
நேராக யிதுக்குள்ளே வீரமிட்டாட்டி
தெட்டியதோர் காரத்துக் கப்பிப்போட்டு
சேர்ந்துலர்ந்த வில்லைதனை யெரித்தலூது
கொட்டியதோர் சுண்ணும்பாங் காரச்சுண்ணம்
கொள்ளியதில் வீரமிட்டுக் குமுறஆட்டே. (482)

சீனச் சுண்ணம்.

ஆட்டியதோர் காரம்சி னத்துக்கப்பி
அதையுலர வைத்துச்சுண் ணும்பில்தாக்கி
மூட்டியதோர் தீயெரித்து வூதச்சுண்ணம்
மூதண்டங் கிழிர்தாடுஞ் சீனவேகம்
ஓட்டியதோர் சீனத்தில் சாரமிட்டாட்டி
உத்தமனே செயநீராம் நீருக்குள்ளே
காட்டியதோர் கற்பூரப் பலகைபோட்டு
கலக்கியதை வாரியிட்டுக் குகையி லூதே. (483)

மால்தேவிச் சுண்ணம்.

குகையோடே சுண்ணும்பாய்க் கற்பூரம்நீறும்
கூப்பிட்டால் வாதங்கை கட்டிநிற்கும்
வகையோடே விரமிட்டு எடுத்துஆட்டி
மாலினுட தேவிக்குப் பூசியூது
சகையோடே சுண்ணும்பாஞ் சலவைமிஞ்சி
தொட்டவிடம் பட்டவிட மெல்லாமியம்
நகையோடே யிதுக்குள்ளே விரமிட்டாட்டி
நலமான வங்கத்தி லப்பிப்போடே. (484)

வங்கச் சுண்ணம்.

போடப்பா புடமொன்று வங்கச்சுண்ணம்
புகழாகப் பூப்போலே பொருமிநீறும்
ஆடப்பா யிதைத்தொட்டால் கவரோகோடி
அரகரா சிவசிவா அறியப்போகா
நீடப்பா வங்கத்தில் விரமிட்டாட்டி
நேரான நிமிளைக்கி அப்பியூது
சாடப்பா கடுஞ்சுண்ண நிமிளையாச்சு
சரக்குமுதற் சூதமெல்லாம் தாக்கச்சாமே. (485)

சாரச் சுண்ணம்.

தாக்கப்பா நிமிளையிலே விரமிட்டாட்டி
சாரத்தின் மேலப்பிச் சார்பாயூது
வாக்கப்பா கொள்ளாது சாரமாட்டு
வாய்திறக்கப் போகாது வல்லோர்காணூர்
நோக்கப்பா நோக்கிநின்ற பிரபஞ்சம்போல்
நுழைந்ததெல்லாம் நுழைந்தாடும் சாரவேகம்
நாக்கப்பா கொள்ளாது பாடவென்றல்
நாதாந்தத் தீசனன்று சொன்னவாறே. (486)

துருசிச் சுண்ணம்

வாறுகேள் சாரத்தில் விரமிட்டாட்டி
மகத்தான துருசியின்மே லப்பியூது
கூறுகேள் துருசியது வேகமெத்த
கொடியதொரு சிறுநாகங் கடித்ததொக்கும்
மேறுகே ளிறங்காது கெருடர்க்குமஞ்சா
யென்னசொல்வேன் துருசியுட சுண்ணத்தாட்டை
மாறுகே ளிதையெடுத்துச் சிக்கிகட்டி
மக்களே சூதத்திற் பொட்டுப்போடே. (487)

சூதக் கட்டு.

பொட்டிட்டாற் சூதமங்கே உருண்டுசாகும்
புகழாகச் சூடனிலே வாட்டிக்கொண்டு
பட்டிட்ட லெண்ணைகுத்திக் கரண்டியாலே
மக்களே காரமிட்டுக் குகையிலாட்டி
செட்டிட்ட பொன்போலே கண்விட்டாடும்
நோாக விதுவல்லோ சூதக்கட்டு
தொட்டிட்ட கட்டெல்லாஞ் சாரணைக்குஆகா
செப்புகிறேன் சாரணையைச் செப்புவேனே. (488)

சாரணை.

செப்புகிறேன் சூதமப்பா பலந்தானென்று
சேர்ந்துநின்று ஆடையில்பூ நாகச்சத்து
ஒப்புகிறேன் பலமொன்று யிதுக்குளிய்ந்து
உத்தமனே புடம்போட்டு நீத்தாயானல்
அப்புகிறேன் சூதத்தில் தீபனமோமெத்த
அசுரரைப்போல் வாங்கிடுமே கொடுத்ததெல்லாம்
துப்புகிறேன் பின்புகெந்திச் சத்தையிய்ந்து
துடியாகப் புடமிட்டுத் தீர்த்துயேறே (489)
ஏறியபின் அப்பிரேகச் சத்தையூட்டி
இயல்பாகப் புடமிட்டுத் தீர்ந்தபின்பு
மாறியபின் சரக்கறு பத்திநாலும்
வகையான உபரசம்நூற் றிரண்டுபத்து
தேறியபின் நவலோகம் மூட்டித்தீர்ந்து
செயலாக ரத்தினமொன் பதையுமூட்டி
கூறியபின் னிருநூற்றி யஞ்சுமானல்
கொடியதொரு குளிகையது ககனமாமே. (490)

ககனகுளிகை.

ககனமிது லட்சவரை காதமோடும்
கலந்துயிந்தப் படியொருக்கால் தீர்த்தாயானல்
ககனமிது பத்துலட்சங் காதமோடுங்
கண்டுயிதைப் பின்னெருக்கால் தீர்த்தாயானல்
ககனமிது கோடிலட்சங் காதமோடும்
கண்டுயிதைப் பின்னெருக்கால் தீர்த்தாயானல்
ககனமிது நிற்புதமாங் காதமோடுங்
கடுவேக மாகுமின்னந் தீர்த்துப்பாரே. (491)

நீர்த்தநவை பின்னொருக்கால் நீத்தாயானால்
சேர்க்குநின்ற மதியளவுந் தொட்டிட்டோடும்
நீர்த்ததுவின் பேரென்ன அஷ்டமாசித்தி
சேர்ந்திதனைப் பின்னொன்று நீர்த்தாயானால்
நீர்த்ததனின் பேரென்ன கமெனியுமாச்ச
தீயுண்ணுங் காற்றையுண்ணுஞ் சலத்தையுண்ணும்
நீர்த்தநவின் பின்னேழு நீர்த்தாயானல்
செகமெல்லா மோடுகின்ற சொரூபமாமே. (492)

சொரூபமென்ற நாமமிதில் வந்ததென்ன
தொத்தாதார் பூரணத்தைத் தொத்திநின்றால்
அரூபமென்ற சடமாகுங் கத்தியோடும்
அப்பனே கற்பூர தீபம்போலாம்
நிரூபமென்ற நிஷ்களத்தில் யேத்தியாடும்
நோக பிரவிலே யிறங்கலாகும்
தரூபமென்ற தருவினுடதமரிலேற்று
ரூட்சாதி ரூட்சமுற்ற காயமாமே. (493)

சொரூப மணி.

ஆமப்பா முத்தியொரு சாரணையாஞ்சூதம்
அப்பனே ரெண்டிடையாந் தங்கமெட்டு
ஓமப்பா யுருக்கியொரு மணியாய்வாங்கி
உத்தமனே தூரிசியொடு பூரச்சுண்ணம்
காமப்பால் விட்டரைத்து வீரம்போட்டுக்
கலந்தரைத்துக் குளிகைக்குப் பூசிப்போடு
சாமப்பா சூதமொடு தங்கம்ரெண்டும்
சாதகமா யஞ்சுசுண்ணக் குகையில்வையே. (494)

வைத்துஒரு புடம்போடப் பொருமீறும்
மகத்தான வஸ்துவினு லானசுண்ணம்
வைத்துயிதைப் பூசியப்பா ஆயிமுன்னே
வாதமுதல் காயசித்தி குளிகையாச்சு
வைத்துயிதில் வீரமிட்டுக் காரங்கூட்டி
மைந்தனே லிங்கமிட்டால் சங்கம்வேதை
வைத்துயிதில் புழுகிட்டுக் காரஞ்சுத்தி
மத்தித்து லேகிக்க யெல்லாம்நீரே. (495)

நீருச்சு சகலமெல்லா மொன்றிற்கோடி
நீத்தினத்தைக் கரைகாண வென்ணூர்க்கூடா
வீருச்சு யிக்குருவில் சவ்வாதுகாரம்
விளங்கியதோர் நாதவிந்து விட்டேயாட்டி
தாருச்சு உபரசங்கள் சரக்கிற்பட்டால்
தங்கம்போல் நின்றுடும் வேதைகோடி
ஆருச்சு சமுத்திரமாய்க் கண்டேயாடி
அனந்தவரை யிவ்வளவென் றடங்காவாறே (496)

அடங்காத வஸ்துவினு லாடுஞ்சுன்னம்
அப்பனே அஞ்ஞூற்று யெட்டுமாத்து
டடங்காத பாதையிதிற் கோடாகோடி
சொல்லுதற்கு யென்னுலே சொல்லப்போகா
முடங்காத சூதத்திற் தங்கத்தையூட்டி
மூதண்டக் கடுக்கார சாரவித்தை
இடங்காத யிதினோடு நாதவிந்து
ஏற்றினல் வஸ்துவென்ற வித்தையாச்சே. (497)

வித்தையிலே வெகுசுறுக்கு வஸ்துவித்தை
விழுந்ததிலே பெருமைவந்த விருப்பென்ன
பத்தையிலே லவணமுண்டு சிவத்தைக்கூடி
பாக்கான குருபதத்தில் விந்துவாக
மத்தையிலே சத்தியுட சிவப்பாமெல்லாம்
மகிமையாய்க் குறியதனில் வந்ததினலேயா
செத்தையிலே பட்டதீப் பற்றினப்போல்
செகமெல்லா மிதினலே செனித்தவாறே. (498)

செனித்ததென்ன நாதமது சத்தியாச்சு
சேர்ந்துநின்ற சுக்கிலந்தான் சிவமுமாச்சு
செனித்தென்ன யிதினலே சீவன்கோடி
சித்தர்முதல் ரிஷிகள்முத லிதினல்தேகம்
செனித்ததென்ன யிதுரெண்டு மென் றுபார்க்கில்
சிகாரமொன்று வகாரமொன்று ரெண்டேரெண்டு
செனித்தரெண்டால் வாதத்தைத் தொட்டுஆட்டி
செகமேழுங் கொள்ளாது தெரிந்திடாதே. (499)

தெரியாத வஸ்து வித்தை சிவயோகிக்காம்
சித்தர்க்காம் ரிஷிகளுக்காம் மற்றோர்க்காகா
வரியாத சடமெடுத்த வல்லோர்க்காகும்
மாயமுற்ற காமிக்கு வம்சம்பாழாம்
தரியாத காமியென்றால் சடத்தைக்கொல்லுஞ்
சாதகமாய்ப் பிறவியிலே தள்ளுந்தள்ளும்
புரியாத வித்தையிது போக்காய்ச்சொன்னேன்
புகழாக அறிந்துமக்காள் பூட்டியாட்டே. (500)

பூட்டரிது வென்றுசொன்னீர் ஆதிவித்தை
புகழான சுண்ணம்பின் போக்குமெத்தவென்றீர்
காட்டரிது காட்டரிது ஞானமென்றீர்
கைமுறையா யோகத்திற் காணவென்றீர்
மூட்டரிது மூட்டரிது யினங்கண்டுஆடி
முன்னறிந்து பின்னறிந்து யூதரிதுவென்றீர்
நாட்டரிது நாட்டரிது மனஞ்சென்றேறி
நாயகமே யெங்கட்கு நாட்டுமுறைசொல்லே. (501)

வேடியுப்புச் செயநீர்.

சொல்லுகிறேன் மக்களே யெல்லாங்கேளு
சுருக்கான வழியொன்று சூட்சங்கேளு
மல்லுகிறேன் வெடியுப்புப் பலந்தான்பத்து
மருவிநின்ற புளிபத்துச் சாரமொன்று
எல்லுகிறேன் சினமொன்று கல்லுப்பொன்று
யிதுவெல்லா மிடித்துநன்றாய் வில்லையாக்கி
அல்லுகிற தீயிலிட்டா லெறிந்துயெல்லாம்
அப்பனே சுண்ணம்பாம் பனியில்வையே. (502)

வைத்துடனே செயநீரா முப்புச்சுண்ணம்
மக்களே சாத்தி லிங்நீர்விட்டுக்
கைத்துடனே கல்வத்தி லாட்டுஆட்டு
கடுசெட்டாய் செட்டங்க மட்டுமோட்டு
வைத்துடனே யிதையெடுத்து அண்டவோட்டில்
பக்குவமாய் வைத்துமொரு புடத்தைப்போடு
வைத்துடனே பனியில்வைக்கச் செயநீராகும்
மக்களே கடுங்காரச் செயநீர்தானே. (503)

வெங்காரக் கட்டு.

தானென்ற வீரமொன்று பூரமொன்று
சாதகமா யிந்நீரி லரைத்துக்கொண்டு
கானென்ற வெண்காரப் பலகைமீதில்
கலந்தவுப்புக் கலந்தவுப்புக் காயக்காய
வானென்ற ரவிபடவெண் காரங்கட்டும்
மகத்தான முழுக்கட்டு மைந்தாபாரு
கோனென்ற வெண்காரஞ் செந்தூரம்பின்
குணமாக யின்னமொரு குறிசொல்வேனே. (504)

குறியான வெண்காரஞ் சாரநீர்குத்திக்
குலாவியதோர் மூன்றிடைதா னரைத்துக்கொண்டு
நெறியான துருசியொன்ப திடையின்மேலே
நேராகப் பூசியதை உலரப்போட்டு
மறியான ரவிபடவே பசுமையாகும்
மைந்தனே பின்பதிலே செயநீர்பூசி
செறியான தீமேலே வாட்டுவாட்டு
சேர்ந்ததிலே பச்சைநிற மாகும்பாரே. (505)

பாரப்பா சினத்தில் வெடியுப்புநீரை
பாய்ச்சியிதைப் பொடிபண்ணி ரவியிற்போட
நேரப்பா சுண்ணும்பாய் நீறிப்போகும்
நேரான கடுஞ்சுண்ணம் சினச்சுண்ணம்
சாரப்பா யிதுக்குள்ளே முன்வைத்ததுருசு
சாதகமாய் மூடியதை யடுப்பிலேற்ற
நீரப்பா செத்துமே துருசுகட்டும்
நிலைத்ததப்போ வாதமென்று நினைத்துக்கொள்ளே. (506)

நினைந்ததிந்தத் துருசொன்று சாரமொன்று
நேராக முன்வைத்த காரம்நாலு
முனைந்துயிதில் தாளகந்தா னென்றுபோட்டு
மூட்டியந்தச் சாரநீர் விட்டேயாட்டி
புனைந்துயிதை மூன்றுபங்கு பண்ணிவைத்து
புகழான அயப்பொடிதான் பத்தொன்றிட்டு
இனைந்துநன்றாய்க் குகையில்வைத்தே ஊதவூது
யேகமணி யாயிருக்கு மெடுத்துப்பாரே. (507)

எடுத்துப்பார் அயந்தன்னை நொறுக்கிக்கொண்டு
இதமாகப் பின்னுமொரு பங்குகூட்டி
மடுத்துயிதைப் பின்னொருக்கால் குகையிலாட்டு
மணிநிரண்டு சத்துப்போ லாகிநிற்கும்
தொடுத்துயிதை யின்னுமொரு பங்குகூட்டி
சுகமாகக் குகையிலிட்டுத் தாக்கிஊது
அடுத்துயிதை யுருக்கிப்பார் சவடோயில்லை
அப்பனே பூச்சிதறும் அறிந்துகொள்ளே. (508)

அறிந்துகுகை பார்த்திந்த யிடைக்குத்தங்கம்
அப்பனே கூட்டியொன்று யுருக்கும்போது
மறிந்துயிந்த யிடைக்கொக்க நாகம்போடு
மருவியிந்த நாகத்திற் காரமிட்டு ஊட்டு
செறிந்துநின்று வுருகுமந் நிடைக்குலிங்கம்
சீராகக் காரமிட்டுத் தாக்குதாககு
தெறிந்துநின்ற களங்காகும் ரவிமதியாம்ரெண்டில்
நேராக ஐம்பதுக்கு வொன்றுபோடே. (509)

முப்புமூலம்.

போடப்பா மாத்தெட்டு புடத்துக்கேகா
புகழ்பெரிய தொழிலெல்லாம் பிறகுபாரு
நீடப்பா சுண்ணும்பின் கருவையெல்லாம்பாரு
நேராகக் கட்டினதோர் குருசோகோடி
ஊடப்பா குருவாகுஞ் செந்தூரமாகும்
உத்தமனே சுண்ணும்பா யூதிப்பாரு
நாடப்பா முன்கட்டுங் காரத்தின்மேல்
நலமாகத் திரிகுணசத் தைலமூட்டே. (510)

ஊட்டியதோர் தைலமெல்லாங் காரமுண்ணும்
உத்தமனே அதின்பிறகு விரம்பூசி
காட்டியதோர் சினச்சுண்ணும் பில்வைத்து
கலந்தெறிக்கச் செந்தூர மாகும்பாரு
மாட்டியதோர் செந்தூரம் நவலோகத்துள்ளே
அப்பனே யன்பதுக்கொன் றிடவேதங்கம்
கூட்டியதோ ரிந்தமுறை முன்னேபார்த்து
கோள்கிழக்காள் மனந்தேறிக் குறியைப்பாரே. (511)

குறியான லெட்சயந்தான் மும்மூலத்துள்
கொள்ளியந்தக் கேசரியால் கூடிப்பாரு
நெறியான பிம்மூலம் பனிரெண்டுக்கால்
நெட்டிட்ட ரெண்டும்போ லாறுங்காணும்
பிறியான நடுமூலம் கண்டம்நின்றால்
பிறிகிறதோர் பனிரெண்டில் நாலுங்காணு
மறியான மேல்மூலம் புருவநடுவானால்
மக்களே துவாதசத்தின் வழியோடேறே. (512)

வழியோடே யேறப்பா வாசிகொண்டு
மனஞ்செவ்வையாய் நெட்டிட்டுக் கலந்துயேறும்
வெளியோடே யேறுமட்டு மனந்தானசான்
வெளியிலே மனம்புக்கில் வெட்டவெளியுலொண்டு
ஒளியோடே வெளிகூடும் வெளியொளியாய்க்காணும்
ஓகோகோ மூன்றுவகை கடந்துசென்றால்
தளியோடே யுன்மனத்தா யங்கேநிற்பாள்
சதகோடி ரவிமதியாங் காந்திதானே. (513)

பிரபஞ்சம்.

காந்தியிலே மயங்காதே தாயைப்போற்று
காட்டுவாள் தமரோடே சென்றுயேறு
சாந்தியிலே அந்தஅகண் டத்தைப்பாரு
தானுமில்லை நீயுமில்லை பொய்யேபொய்யே
ஏந்தியிலே நிர்மலத்தி லடங்கிப்போனர்
யேகமாய் நின்றதொரு பின்னொன்றில்லை
வாந்தியிலே விழுந்தவன்னம் பேலேயப்பா
மாயப்பிர பஞ்சத்தை விட்டுயேறே. (514)

ஏறப்பா யோகமுதல் ஞானஞ்சொன்னேன்
யேற்காமற் பார்ப்பதற்கு வாதஞ்சொன்னேன்
தேறப்பா வென்றதிலே வழக்காஞ்சொன்னேன்
சேர்ந்துணர்ந்த பெரியோர்க்குச் சித்திமுத்தி
பேறப்பா பெறுங்களென்று வெளியாய்ச்சொன்னேன்
பேய்ப்பிள்ளை யானலுந் தள்ளமனதற்று
வீரப்பா யெனைப்போலே யார்தான்சொல்வார்
வேதாந்த சாரத்தை மேவிப்பாரே. (515)

மேவியதோர் பராபரமாம் மூலனையன்
விளங்கியதோர் பதமலரே விரைந்துபோற்றி
ஏவியதோர் கமலமுனி பாதம்போற்றி
யெனையாண்டு ரட்சித்த போகர்பாதம்போற்றி
காவியதோர் காவியந்தான் முக்காண்டஞ்சொன்னேன்
கடைத்தறிலே யெடுத்தயிர்த அஞ்ஞாறுஞ்சொன்னேன்
தாவியதோர் பூரணத்தைக் கைக்குட்காட்டுஞ்
சமுசயங்க ளொன்றுமில்லை சார்ந்துபாரே. (516)

பதினெண் அங்கம்.

பாரப்பா அங்கமிதிற் பதினெட்டுஞ்சொன்னேன்
பார்க்கிறதோர் பெரியோர்க்கு அஞ்ஞாறன்று
நேரப்பா அஞ்ஞாற்றை மலைதோறுஞ்சித்தர்
நேர்ந்தயிதை யொளித்துவிட்டார் வெளிகாட்டாமல்
சேரப்பா மலைகளிலே நம்முடையவர்க்கம்
செப்பறிய கோடான கோடிபர்து
ஊரப்பா யிருந்தாலே மாயமுடும்
உத்தமனே மலையேற ஞானமாமே. (517)

ஆமப்பா அஞ்ஞாற்றைப் பார்த்தோர்க்கெல்லா
மருளோடு பொருளாகும் அதிதங்காணும்
ஓமப்பா வென்றுநின்ற குண்டலிதானெங்கும்
ஒடுங்கியிந்தக் ககனமூல கத்தைச்சுற்றும்
வேமப்பா நல்வினையுந் தீவினையுங்கெட்டு
வேதாந்த சாரத்தை விரைந்தயேற்றும்
நாமப்பா கண்டதிரு மூலர்பதம்போற்றி
நலமாகச் சொல்லிவிட்டேன் அஞ்ஞாறுமுற்றே. (518)

கொங்கணர் நடுக்காண்டம் 500.

முற்றிற்று.

உ

குருவே துணை

பொருள் அட்டவணை.

உ

புதிதாய் அச்சிட்டிருக்கும்

அகத்தியர் சாஸ்திரங்கள்

1.	அகத்தியர் பரிபூரணம் 1200	ரூ. 2	8	0
2.	ஷை மணக்கோலம் 200			
3.	கனகமணி 100			
4.	வயித்தியக் கோவை 125			
5.	வயித்தியத் திரட்டு 81			
6.	இறக்கு சால்தி யென்னும்			
	கிரிகை நூல் 64 ஆக 5 சாஸ்திரங்கள் சேர்ந்தது	1	4	0
7.	ஷை கௌமதி நூல் 400	1	4	0
8.	ஷை தர்க்க சாஸ்திரம் 300	0	14	0
9.	ஷை கற்ப முப்புக் குரு நூல் 100			
10.	மனோன்மணி தீட்சை 100			
11.	நாற்பத்து முக்கோண பூசை 41ம் சேர்ந்தது	0	12	0
12.	ஷை பூரண சூத்திரம் 216	0	12	0
13.	ஷை பூரணம் 205			
14.	ஷை சூத்திரம் 21ம் சேர்ந்தது	0	12	0
15.	ஷை பரிபாஷை 300	0	12	0
16.	ஷை பன்னிரு காண்டம் 200	0	12	0
17.	ஷை பூஜா விதி 200ம்			
18.	ஞான சைதன்யம் 51 சேர்ந்தது	0	12	0
19.	ஷை வகார சூத்திரம் 2 0			
20.	ஷை சுருக்கம் 100 சேர்ந்தது	0	14	0
21.	ஷை தத்துவம் 300	0	14	0

மேல் கண்ட 12 புஸ்தகமும் 21 சாஸ்திரமும் சேர்த்து கலிக்கோ பயிண்டு செய்த அகத்தியர் கோர்வை. புக்1க்குரூ 10 0 0

இன்னும் அநேக சித்த வைத்திய சாஸ்திரங்களு மிருக்கிறது வேண்டியவர்கள் நேரிலும் தபால் மூலமாயும் எழுதிப்பெற்றுக் கொள்ளலாம். இப்படிக்கு

ஜி. இராமசாமிக்கோன்

இ. ராம. குருசாமிக் கோனார் சன்,

புத்தகசாலை புதுமண்டபம், மதுரை.

உ

ராமபதி துணை.

யாகோபு முனிவர் இயற்றிய

17-சாஸ்திரங்களின் விபரம்.

வைத்திய சிந்தாமணி 700 ஷை குருநூல் 55 சேர்ந்தது.	2—8—0
சுண்ணக்காண்டம் 600	2—0—0
ஷை சுண்ணம் 300	1—8—0
ஷை சுண்ணசூஸ்திரம் 155 ஷை சூஸ்திரம 57 சேர்ந்தது	1—0—0
லோகச்செந்தூரம் 300	1—4—0
செந்தூர சூஸ்திரம் 150 ஷை சூஸ்திரம் 55 சேர்ந்தது	1—0—0
வகாரக் களங்கு என்னும் வாத வைத்தியம் 300	1—8—0
பஞ்சமித்திரம் 300	1—8—0
தண்டகம் 110 ஷை சூஸ்திரம் 55 ஷை இடைபாகம் 16 செய்பாகம் 16 சேர்ந்	1—0—0
வைத்திய வாதசூஸ்திரம் 400	2—0—0
வைத்தியர் 300 சாக்ஷு சுத்தியும் நாடி விபரமும் சேர்ந்தது	1—8—0
வைத்திய கல்லாடமும் ஷை 17 சாஸ்திரங்களுக்கும் அரும்பத உரையும்	2—0—0

ஆ மொத்தம் 17 சாஸ்திரங்கள். புத்தகம் 12.

மேற்கண்ட சாஸ்திரங்களை பன்னிரண்டு புத்தகங்களாக அச்சிட்டுத் தனித்தனியாகவும் மொத்தமாய் ஒரே கோர்வையாகவும் பயிண்டு செய்திருக்கிறது தேவையுள்ளவர்கள் நேரிலும் வி பி தபால் மூலமாகவும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். விலாசம் தெரிவித்தால் கேட்லாக் அனுப்பக்கூடும். இப்படிக்கு,

இ. ராம. குருசாமிக்கோனார் சன்,

ஸ்ரீ இராமசாமிக்கோன்

புத்தகசாலை புதுமண்டபம், மதுரை.